AYŞEN BOZKUŞ

AŞK BİR MUCİZEDİR

müptela

HAYAT,
SANA TEŞEKKÜR EDERİM...

Eski bir dosta sarılır gibi bir kez daha kitabımla kucaklaşırken yaşadığım heyecanımı paylaşan siz sevgili okurlarım başta olmak üzere, hayat yolculuğumun her alanında beni her zaman destekleyen, sıkı sıkı sarıldığım köklerim olan aileme; annem Hatice Bozkuş, babam Ramazan Bozkuş ile kardeşlerim Tuğba Keskin ve Erdem Bozkuş'a, hayat arkadaşım Cüneyt Ilgın'a, varlıklarına her gün şükrettiğim ikiz oğullarım Enes ve Bera'ya sonsuz teşekkür ederim.

Ve,
Yoluma çıkardığın güzel yürekli insanlar için,
Açtığın, kapadığın tüm kapılar ve bugün beni ben yapan tüm
yaşanmışlıklarım için de,
Hayat, sana teşekkür ederim.
Nasıl daha şanslı olabilirdim ki, çok şükür...

ÖNSÖZ

Öncelikle "Aşk bir mucizedir," diye kulağıma fısıldayan ve kitabıma isim babası olan dünya edebiyatının önemli isimlerinden Émile Zola'ya saygılarımı sunmak istiyorum. Kurduğu bir cümlenin yıllar sonra başka bir kitaba isim olacağını belki kendisi de tahmin edemezdi. Başka hiçbir isim kitabıma "Aşk Bir Mucizedir" kadar yakışmazdı. İlhamı ve yazarak dünyaya iz bıraktığı için şükran dolu olduğumu ruhuna iletirken,

Siz değerli okurlarıma da, bu kitabın daha önce "Kadın ve Her Şey Aynı Kelimelerdir" adıyla yayınlanan romanımın yeniden düzenlenip basılmış hâli olduğunu belirtmek isterim. Herkesin içindeki sorulara cevap ararken, amacım tercihlerinizin kaderiniz olduğunu göstermekle birlikte Dostoyevski'nin "Suç ve Ceza" kitabında da olduğu gibi hatayı kişiye deneyimleyerek değil de başka bir hikâyeyle anlatmaktı. Umarım başarabilmişimdir. Zaten kitapların en büyük katkılarından biri de okutarak diğer hikâyelerden dersler aldırmak değil midir?

Sorularınıza cevap,

yolunuza ışık olması dileğimle...

Ayşen Bozkuş

Tanıdığım tüm güçlü kadınlara,
Her kadın güçlü olduğuna göre,
Sana,
Kadını anlamaya çalışan ve
değer veren tüm adamlara,
Sevgiyi kutsal görenlere, güzel sevenlere,
Tüm Derin ve Deniz'lere,
Kemal ve Tülay'lara

İthafımdır...

Ben onunla aynı rüyaya yattım.
Benim uykum derindi, onunki
tavşan uykusu...
Onun rüyası erken bitti.
Benimki devam etti...

Aşk Bir Mucizedir

1. Bölüm

Sen hiç gözyaşlarını başkalarının görmesini umursamadan, kalabalığın içinde hüngür hüngür ağlayarak, hiçbir şey olmamış gibi, hatta bu sıradan bir şeymiş gibi yürüdün mü?

Ben yürüdüm.

Deniz...

Tüm yollarım sana çıkıyor dediğim, bu defa başka sandığım adam, esmer elleriyle ellerimi tutup beni kollarında sarıp sarmalayarak hayatımdan çıktı biraz önce. Gecenin karanlığında kaybolmak ister gibi yürüdü ve gitti. Işığı sönen sevdamdan uzağa... Gölgesinin bile kendisini terk ederek ruhumun kıyısına köşesine sığındığı bir yalnızlıkta bir başına, beraber yürümeye başladığımız yolun tam ters istikametine doğru yürüdü.

Gitti...

Kendimi unutup baştan aşağı o olduğum adam, gözlerimin içine bakıp "Ne yapacağım ben seninle be kadın," derken beni tanımadan, hiç sevmeden önceki güne doğru yürümeye niyet etmişti demek ki.

Belki de bu sevdayla böyle baş edebileceğini düşünmüştü.

Hiç olmamış gibi, hiç sevmemiş gibi...

Mümkün müydü bu peki?

Kaç rüyanın, kaç duanın, kaç âminin içinden doğup gelmiş bir sevdaya nasıl sırtını döner ki insan?

Tepeden tırnağa, aldığın nefesten bakışlarına kadar buram buram ben kokarken, kalbin ben diye çarparken, aklın kendini adımı verdiği kör kuyulara hapsetmişken, ruhun sarmaş dolaş ruhumla sevişiyorken, alla mor, beyazla siyah birbirine bu kadar karışmışken, kaç durak yürümek, kaç nefes vermek gerekir, beni görmeden önceki güne dönmen için sevgilim?

Kaç dalgayla savaşmak, ne badireler atlatmak gerekir kim bilir?

Cesareti sevmeye yetmeyen adamın, unutmaya olan hevesinin masalsı adımları, bilmem kaç boy verip de en derininden çekip çıkardığı kaç okyanusun suyuyla silinebilir acaba?

"Benden sonra sen, asla eski sen olamayacaksın," derken ben şaka yapmıyordum sevgilim. Günlerce, aylarca beraber yürüdüğümüz bilinmezliğin bilinen yollarından geri dönmek çözüm mü sandın?

Zamana inat ve zamanın tersine koşarken, aynı zamanda aklının her bir kıvrımına zehirli bir sarmaşık gibi dolanan anıları ne yapmayı düşünüyorsun peki?

Yürürken boy boy hayaller ekip, umut umut suladığımız yollarda açacak bir patikalık dahi yer kalmış mıdır sanıyorsun?

Sen yine de git.

Ama önce çıkar o benimle giyindiğin ruhunu, çıkar da bırak beni terk ettiğin bu yere, sonra git bak bakalım benden önceki hayatın ne renkmiş?

Gecenin sessizliğine rüzgâr ıslık çalıyor, dalgalar fon tutuyor, Derin'in aşkının öfkesi de bu müziğe sözler yazıyordu. Kendi kendine sessiz, sözsüz, mırıl mırıl söyleniyordu Derin.

Hani eli kolu, bir yeri kesilir de kanardı, canı yanardı ya insanın, Derin'in hiçbir yeri kesilmeden ve kanamadan

tüm hücreleri paramparça olmuştu. Hayallerinin ana kolonları altında sıkışıp kalmıştı canı. Neresi olduğunu bilmediği bir yerleri acıyordu. Hafızasını silmek, kalbini hiç sevmemiş yeni bir kalple değiştirmek için çırpınan aklı, bahaneler, suçlular arayıp morfinin kesemeyeceği acıya, ağrı kesici etkisi yaratmaya çalışıyor, başaramayınca da kızıyordu.

İstanbul'da bir temmuz akşamında Deniz'den ayrıldıktan sonra bindiği arabasını ileride bırakmış, boğazın kenarında sessizce, usulca, aynı zamanda avaz avaz yürüyordu Derin.

Adımları bir aşkın cenazesine yetişmeye çalışırken, kalbi çoktan yas evinin kasvetli ve acı rengine bürünmüştü bile.

"Sanki böyle olmak zorunda mıydı? Korkak herif! Ne oldu cesaret edemedin değil mi? Rahatın, aşkından büyükmüş demek ki," diye söylenirken elinde köpek tasmasıyla yanından geçen kadın, bir saniye için Derin'in yüzüne baktı. Gözleriyle karşılaşınca, sanki dikizlediği birine suçüstü yakalanmış gibi gözlerini kaçırıp hiç görmemiş gibi yoluna devam etti.

Umursamadı bile Derin.

"Ben kaybettim," dedi yüksek bir sesle. "Kabul etmeliyim, ben kaybettim." Durdu.

Karşı kıyıdan dökülüp saçılır gibi denizin üzerinde oynaşan ışıklara baktı. Tutmak istemediği gözyaşları sıcak sıcak yüzünden akarken gözleri Asya kıtasından Avrupa kıtasını izleyen insanların ışıklarına takılıyordu. Kim bilir hayatın hangi paçasına tutunmuş, yaşayan, var olmaya çalışan, hiç tanımadığı, sesini asla duymayacak o insanlara anlatıyordu kendini.

Titreyen bir sesle, yüzündeki yaşları elinin tersiyle silip yenilere yer açarken devam etti;

"Oysa sadece duygularımı benim kadar bilsin istemiştim. İçimden sessiz sedasız değil, dışımdan gümbür gümbür sevmek istedim. Ve öyle de yaptım; iyi halt ettim. Sevmekten bihaber kalbi, tarafımdan sevildikçe kibirlendi tabii, bir halt sandı kendini.

Ben onu öyle çok sevdim ki, baktığım pencerelerden ona onu öyle güzel anlattım ki, altın tepsilerdeki kelimelerimin benim sevgim olduğunu unutup onları kendisi sandı. Ben onu öyle çok sevdim, öyle ilahlaştırdım ki gönlümde, o da dönüp kendini sevdi tabii. Onun için böyle kolay vazgeçti."

"Âşık Veysel 'Güzelliğin on para etmez, bu bendeki aşk olmasa,' der, o bunu hiç bilmez mi?" diye bağırdı.

Döndü, arkasındaki boş banka oturdu. Yanına siyah beyaz Dalmaçyalı bir sokak köpeği geldi. Bu kadar güzel ve bakımlı bir sokak köpeği hiç görmemişti. Elini uzatıp başını sevdi. Köpek Derin'in yanındaki bankın boş kısmına oturup, ön bacaklarını Derin'in bacaklarına uzattı, başını da kendi bacaklarının üzerine koydu. Sevilmeyi bekleyen bir çocuk gibiydi. Gülümsedi Derin, *Sevgi ne güçlü bir şey*, diye düşündü. Sadece başının okşanmasından hissettiği sevgi ve güvene kendini açmıştı bu güzel hayvan. Biraz tereddüt ederek, biraz gülerek, ama çokça içindeki buzları eriten sevgiyle tüylerini okşadığı köpekle konuşmaya devam etti.

"Yok yok, Deniz'e haksızlık ediyorum. Suçlamalarla canımın acısını hafifletmeye çalışıyorum belki de. Biliyorum, o beni çok sevdi, kendisinden bile çok sevdi."

İplerini artık tutamadığını hissettiği gönlünü durdurmaya yetecek gibi dudaklarını ısırdı. Ne dediği tam anlaşılamayan bir sesle, "Belki de sadece cesaret edemedi," dedi. Ve artık gözyaşları, ısırdığı dudaklarının koyduğu seti de aşarken hem mimiksiz ağlıyor hem de konuşuyordu.

"Onun cesaretsizliğinin sonucunda, gümbür gümbür seven kalbim, her ne kadar çatırdamalara kulaklarını tıkasa da sonunda paldır küldür yıkıldı. Sevmeye, hatta tarafından sevilmeye devam edeceğim, biliyorum. Yenilgim, sevgiden yana değil kesinlikle. Sadece artık kalbimin sesi kısıldı. Sevdiğini haykırmayı bırak, fısıldamıyor bile. Sessiz sedasız, kimsesiz gibi, en çok da kimsesiz olmadığını bilerek sevecek yine bir köşede."

O bunları söylerken köpek başını kaldırıp baktı Derin'e. Yüzü değişti, kucağında ağlayan kadınla beraber hüzünlendi ve daha bir sokuldu. Sarılıp teselli etmek istiyor gibiydi.

Gözündeki yaşlar usul usul yüzünden süzülürken, yine güldü Derin. Gözyaşları güldüğünde kırışan çizgilerin aralarından geçerken sevgiye dönüşüyor, içindeki sevgi ruhunu temizleyip hafifletiyordu. Derin, içindeki öfkeyi sevgiye, merhamete, güce çeviren köpeğin tüylerini okşamaya devam ederken, "İyi ki geldin güzel köpek," dedi.

Başını kaldırıp dalgalarla konuştu bu sefer, "Bu köpek bile kıyamadı bana, acıdı hâlime, yalnızlığıma. Ama o hiç acımadı. Ne aşkımıza, ne de bana..." dedi.

"İyi oldu aslında. Sonu yoktu demek ki. Sonunu getirecek cesareti, bu sonun getirdiklerini kucaklayacak gücü yoktu belli ki. Öyleyse iyi ki bitti. Ama onsuz nasıl nefes alınır ki?"

Kendisine sorduğu bu soru, onsuz boş, tatsız, tuzsuz, renksiz günleri düşündürünce, içindeki iyice kısılan yaşam hevesi sönmeye yüz tutup biten bir tüpün son çabaları gibi göz kırpmaya başlamıştı. "Sonunun olmayacağı o yere kadar gitseydi bari," dedi çaresizce. Biteceğini bile bile devam etmek isteyecek kadar alçaldığı için kendisine küçümsemeyle karışık acıdı.

Derin, Deniz'e hem hak veriyor, hem anlıyor, hem itiraz ediyor, hem öfke duyuyor, aynı zamanda onu daha şimdiden özlediğini fark ediyordu.

Bir kadının ruhu saniyede kaç kez değişir, kaç renge bürünür, kaç şekil değiştirir bilemezsiniz. Bir suçlu, bir sebep arayışı, gerçekler çemberi, kabul etmek istemeyiş direnişi, yanında olsun isteği, vazgeçişi ve onsuz yaşayamayacağı düşüncesi el kızartma oynar gibi birbiri ardına saldırıyordu. Ardı ardına yediği tokatlardan kızarmıştı ruhunun her bir yeri. Derin'in ruh hâli bir hastane odasındaki kalp atışlarını gösteren küçük makinenin mavi çizgileri gibi bir aşağıya, bir yukarıya zikzaklar çizerek değişip, onu bir yerden göğe çıkarıyor, hemen akabinde gökten yere vuruyordu.

Ne duygularını doya doya yaşamaktan vazgeçiyor ne de kendini tamamen bırakabiliyordu. Hayatın onu çekmek istediği girdaba doğru sürüklenirken, içindeki güçlü kadın bir Sezen türküsü tutturmuştu.

"Vazgeçtim, gözlerinden
Vazgeçtim sözlerinden,
Bir ah de yeter," diyordu.

Sezen'in sesiyle Derin kendini biraz daha güçlü, biraz daha çaresiz, biraz daha yorgun hissetmeye başlamıştı. Derin "Ahh..." derken, şarkıların kendisini alt edip sürüklemesine izin vermek üzereydi.

Oysa Derin, insan psikolojisinin radyo frekansı gibi olduğunu bilen biriydi. Buna rağmen bunları yaşıyordu. Gücün kendisinde olduğunu bilen insan, bazen radyonun kendisine ait olduğunu unutuyordu. O an için ona dayatılan, sevmediği ya da dinlemek istemediği şarkıları dinlemeye gönüllü razı oluyordu.

Bazen ruhunun en incelmiş tentesine öyle arabesk şarkılar yüklenirdi ki, taşıyamazdın. Böyle zamanlarda o in-

celmiş bölgeyi boşaltıp, kremler sürüp, yamalar yapmak için o arabeskleri atıp; iyileştirici gücü olan, moral, enerji depolayan şarkılar yüklemek gerekirdi.

Ah be gönül, uzat da kolunu, ayarla radyonu olmak istediğin ruh hâline.

Güçlü olan sensin. Kalem de senin elinde, radyo da, direksiyon da, yol da sensin.

Nasıl ki kimse seni olmak istemediğin yere götüremezse, moralini, enerjini de olmasını istemediğin noktaya çekemez. Kalk silkelen. Aç bangır bangır bir şarkı. Aşk acısı da neymiş...

Bunları yaşayan bir arkadaşı olsa, böyle derdi Derin. Keşke bunu kendi de uygulayabilseydi. Keşke kendini kaptırabildiğinde değişen ruh hâli şarkılar bittikten sonra da devam etseydi...

Bir kez ipin ucunu kaçırmıştı. Toparlanamıyordu. Toparlanmak da istemiyordu aslında. Gecenin içinden kimsenin duymayacağı şeyleri seslenmeye devam etti.

"Ama serde güçlü olmak var sevgili.

Ölmüyorsam sensizlikte, bu sevginin küçüklüğünden ya da vazgeçişimin büyüklüğünden değil. Böylesine dertli bir sevda, sıradan bir kadına nasip olacak değildi ya. Sevdamın her bir yeri yara bere içinde. Kan kaybından gülüyor gözlerim. Sevdamın nabzı düştükçe kahkahamın sesi yükseliyor, duruşum dikleşiyor.

Sevdam can çekişirken, ben içten ölüyor, dışımdan gülüyorum.

Seni sevmeyi ben istemediğim gibi, güçlü kadın olmayı da ben istemedim.

Onun için bakma sen güldüğüme, hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ediyor görüneceğime. İçimde her yer kan revan içinde. Kalan tüm sağlam yanlarım ateşe

verilmiş üstelik. Neresinden tutsam yıkılıp dökülüyor. Kalbimin ortasında koca bir ülke yok oldu sen gidince. Bu yok oluşu, bu acımasız savaşı ben söylemesem sen asla bilemezsin ki.

Onun için dilim şimdi vazgeçtim diyor..."

Elleri köpeğin başında gezinirken gözleri uzaklara dalarak fısıldadı:

"Vazgeçtim..."

Hâlbuki insanın kendisine söylemesi en zor kelime "vazgeçtim" kelimesiydi.

Vazgeçtim diyebilmek için insanın önce kendi inadını, gururunu, egosunu yenmesi gerekirdi. Çünkü insanın olmadığını, olmayacağını kabullenişinin hemen ardından ve bunu kendisine itiraf edebilecek gücü bulmasının hemen öncesinde kendisiyle vermesi gereken bir savaşı daha vardı.

Ve insan en çok da verdiği emeğin hak edilmediğini görünce, çabasının kıymeti bilinmeyince, bu kadarcık hatırım yokmuş demek ki deyince vazgeçerdi.

Derin de vazgeçmişti.

Hepsi mi yalandı be sevgili? Aşkın da mı yalandı, hiç mi sevmedin beni?

Hayır! Yaşadığımız her şey gerçekti.

İstediğini söyle.

Sen sevmedim desen ne olur sanki ben nasıl sevildiğimi bilmem mi sanıyorsun?

Sevip sevmediğini değil, ne kadar çok, ne kadar uçsuz bucaksız sevildiğini biliyor bu yürek.

Oysa sen, kalkıp neler söyledin karşımda. Dudaklarından çıkan sözcüklere, dilin gereken baskıyı yapamadı bile. Kelimeler avaz avaz, "Sahteyim ben, gerçek değilim," diye bağırdı.

Gözlerin gözlerimle buluşma cesaretini bulamadı.

Ben senin ruhunu bilirim sevgili...

Başka bir şey var sende. Ama ne bilmiyorum.

Tek bildiğim sebebi ne olursa olsun, bunca çabama, gözyaşıma rağmen ben dökülürken damla damla, sürüklenirken bilinmez bir yola, sen beni toplamak yerine, kendin de dağılmak üzere döndün arkanı. Döndün ve gittin.

Tüm yollarımızın ısrarla birbirine çıkmasına rağmen, sen mutluluk dışındaki tükenen tüm umutlara kapılarını kapattın ve bir yol ayrımı daha açtın. Biz bir daha görüşecek miyiz diye baktığımda, sen Allah bilir dedin bakışlarınla.

Kolay değildi bir insana kapılarını açmak ve insanın sana açtığı kapıdan sızıp da hayatına dâhil olmak. Biz bunu başardık. Birbirimizin hayatlarında en güzel köşeleri verdik birbirimize. Ve sanki en başından beri o hayat bizimmiş gibi yaşadık oralarda.

Şimdi sen gidiyorsun.

Döndün arkanı, hiçbir şey olmamış gibi, hiç gelmemiş gibi gidiyorsun.

Peki, geldiğinde bir koltuk yerin varken, giderken elimi, kolumu, kalbimi, ciğerimi de götürdüğünü bilmiyor musun? Topladığın valizinde hayallerimi, pantolonunun cebine sıkıştırdığın umutlarımı da götürüyorsun.

Gelirken boştu elin kolun. Kaldıkça, tahta geçip sınırlarını genişlettin, hatıralar yığdın tüm boşluklarıma. Boğazıma kadar sen oldum. Ben tıklım tıklım sen doldum. Ve sen giderken bana ait olan her şeyi götürdüğün gibi, bize ait olan bunca anıyı bana bıraktın.

Böyle mi anlaşmıştık?

Anıların velayeti bende mi kalacaktı sevgili?

Varsın kalsın, istesen de vermem ki.

Benim seni unutmaya niyetim yok nasıl olsa. Ben seni unutmamaya söz vererek vazgeçiyorum senden.

Vazgeçtiklerim için sakladığım pişmanlıklar sandığıma, bir yenisini ekleyeceğim belki. Bilmiyorum. Ama vazgeçiyorum.

Sen ki önceden sadece oksijenle yaşayabildiğim dünyama, bir de kokunu dâhil ettin. Şimdi de kalkmış, sensiz nefes alamadığım bir dünyayla baş başa bırakıyorsun beni.

Sen ki güzel gözlüm diye sevdiğin yârinin gözlerine yaşları yakıştırıyorsun, sen ki gitme diyen yakarışlarımı duymayıp bana yokluğunda koca bir boşluktan ibaret olan bir hayatı bırakıyorsun, ben de bu boşluğun içinde yeni yollar aramak yerine belki de yokluğunun yarattığı hortuma kapılıp kaybolmak pahasına, "Bu kadar hatırım yokmuş demek ki," deyip vazgeçiyorum senden.

"Ben, seninle olan her sona razıyım sevgili," derken bu sonu hiç hesaplamamıştım. "Ayrılık ihtimali birimizin ölmesi olurdu herhalde," derdim.

Şimdi ne yaşıyoruz, ne ölüyüz.

Araf'ta kaldık seninle, bu vazgeçişler ülkesinde.

Hayat mucizelere gebe bir vazgeçişler ülkesi...

Bazen ondan vazgeçersin, bazen de vazgeçmekten vazgeçersin.

Ben şimdi beni vazgeçmekten vazgeçirecek bir mucize olması için dua ederek, o mucize doğana dek senden vazgeçiyorum.

• • •

Derin, arabasına binerken çoğu insanda olmayan merhamete sahip bu güzel köpekle vedalaştı. Yaşlı kirpiklerini kaldırıp şehrin pırıltısına baktı bir kez daha. Bir kahve içimlik uğradığı arkadaşının evinden kalkar gibi, dinlediği için teşekkür ederek baktı bu koca şehre.

"Yine gel," dedi İstanbul Boğazı.

"Geleceğim," dedi kirpikten süzülen gözyaşı.

Ve dönüp arabasına bindi Derin.

Vazgeçmeye dair iradesi ve isteği, kum saati misali tane tane akıp azalsa da "Vazgeçtim," diyordu dili.

Gözünü kapatıp bir radyo frekansı ayarladı. "Bana gelsin ilk şarkı," dedi.

Böyle değişik, vazgeçemediği, bilakis sevdiği çocukça alışkanlıkları vardı. Otuz beş yaşında olan bedeniydi, ruhunun yaşı hep değişkendi.

Dokunduğu tuştan elini çekerken gözlerini açtı ve marşa bastı.

"Ben seni gizli sevdim," diyordu radyodaki ses.

Gizli sevsem ne olur ki? O şiirde okuduğum yangın lekesi senin sevdan sevgili. Sönse de en ufak bir kıvılcımda alevlenir. Alevlenmese de izi kalır, izi geçse kokusu kalır.

Sevdim bir kere, yandım bir kere. Ne senden sonra ben eski ben olabilirim ne de benden sonra sen eski sen kalabileceksin...

Bu gece gözlerine kurumak yasaktı anlaşılan. Bu kadar mı olur derken ardından başlayan başka bir şarkı, "Ben seni yasaklarda sevdim, ben seni uzaklarda sevdim," diyerek kızgın maşalarla dağladı ciğerini.

"Ah bu şarkıların gözü kör olsun," dedi Derin kendi kendine.

Biraz önce sırf özledikleri için, sarılıp hasret gidermek için geldiklerini sandığı ama sonunda ayrıldıkları o yerden geçti. Sanki bir film karesine bakar gibi, sarılıp ağlayarak ayrılan kendisini ve Deniz'i gördü orada.

Çok seviyordu Deniz'i. Bir insanın bir başka insanı nasıl bu kadar çok sevebileceğini aklı almıyordu. Aklının almadıklarını kalbine sığdırıyordu Derin. Taşıyamadığını, gözlerinden gözlerine üflüyor, Deniz'in kalbinde depoluyordu. Ama yetmemiş olsa gerekti ki bu yasak aşkın mimarı ve has oğlanı Deniz, ayrılmalıyız mesajları vermişti.

"Cesaretsizliğinin bedelini bensizlikle öde öyleyse," demek istemişti Derin. Ama bunun yerine "Haklısın ayrılmalıyız," demişti. Deniz hiç düşünmeden, "Hayır şimdi değil, ben buna hazır değilim," dese de Derin geri adım atmamıştı.

Bir gün gideceğini bile bile, ayrılma niyetiyle, tercih konusu konumuna düşerek, bir adamın cesaretsizliğinin gölgesinde aşk büyütmenin hiçbir mantığı yoktu.

Nasıl bu kadar çok sevebilmişti? Bile bile düşmüştü bu ateşe.

Oysa o kadar kaçmıştı. "Bu doğru olmaz," demişti. Aşkını mantığının ardına saklamış, doğru olanı yapmak istemişti. Ama döndüğü her yön, gittiği her yol, çare aramak için saklandığı her kuytu, kaçtığı her sokak Deniz'e çıkmıştı. Hayat ve kalbi iş birliği yapmış gibi, ne kadar kaçmak isteseler de yollarını birleştirmişti. Kaçınılmaz yazgı gibi bir şeydi bu. Pes edip aşka itaat etmekten, kendilerini hayatın seline kaptırıp akışa bırakmaktan başka bir çare kalmamıştı onlara.

Sonunu düşünmemişti ama birlikteliklerini sonsuz sanmıştı. Bitmez sanmıştı. "O bensiz yaşayamaz, ben onsuz nefes dahi alamam," demişti.

Ve şimdi ayrılmışlardı...

"Olsun ben uzaktan da severim ki," dedi kendi kendine. İçinde o cümledeki "uzağın" kollarına sarılma, yüreğinin götürmediği o yere gitme isteği duydu. Bu duyguyu bastırmak isterken "Çevreyolu" tabelasını gördü, hemen sinyal verdi. Koşar adım uzaklaşmalıydı buradan. Kendisine işkence etmenin anlamı yoktu.

"Ama biliyorum, hissediyorum başka bir şey var sende sevdiğim," dedi. İnanmak istemiyordu. Bu cesaretsizlik, göze alamamak ya da sevgi azlığı, bir heves değildi. Deniz'in kendisinden ve aşklarından vazgeçmesinin kesinlikle başka bir sebebi olmalıydı...

Tabelanın gösterdiği yola saptı. Oysa dönmeyip devam etseydi yoluna, az ileride elleri ceplerinde, gözlerinde yaşlarla, rüzgâra, talihe, kadersizliğine, çaresizliğine kahreden, kalbindeki aşk kadar cesur bir adam olan Deniz'i görecekti. Belki de görünce inip koşacak, sarılacak ve bir daha bırakmayacaktı. Kim bilir, belki de sarılınca dayanamayıp gerçekleri anlatacaktı Deniz. Zaten bir kez daha sarılırlarsa kimse onları ayıramazdı. Çünkü bir adam, bir kadını ancak bu kadar sevebilirdi ve bir adam, bir kadın tarafından ancak bu kadar sevilebilirdi. Derin de, Deniz de, Eros da, kader de biliyordu bunu.

Müziğin sesini kıstı Derin. Hem ağlıyor, hem de kendi kendine konuşuyordu:

"Ben bugüne kadar kaç rüyanın içinden geçip geldim. Kaç hayal boy verdim bilir misin?

Yürüdüğüm yolların tozunu yutup da kalbimde sakladım. Toz içindeydi kalbim. Bir bulut yığını içinde sıkışıp kalmıştı.

Uzanıp saracak, tozunu alıp sarılacak, şarkılar söyleyip parlatacak, tekrar attıracak, heyecanlandıracak bir kalbe

ihtiyacı varken sen çıktın karşıma. Sen gönüllü oldun tüm bunları yapmaya. Kalbim de seni seçti ve çok sevdi. Şimdi ise vazgeçmek zorunda kaldı...

Hâlbuki yüzü gülmek diye bir deyim vardır ezelden.

Ben bunun piyesini seni sevdikten sonra oynamıştım.

Neden böyle yaptın Deniz?

Neden?

Neden?" dedi ve hıçkırıklar içinde evinin yolunu tuttu.

Hayat, küçücük tercihlerin kocaman etkilerinden ibaret olmasıyla beraber, bazen de teğet geçme pahasına da olsa, olması gerektiği gibi işliyordu. Bazen oyun oynuyor, bazen test ediyor, bazen de bir şeyler öğretiyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse tesadüfen hayatına gelmiyordu. Her şey seninle ve yüreğinle denge ve uyum içindeydi.

Olması gerektiği gibi...

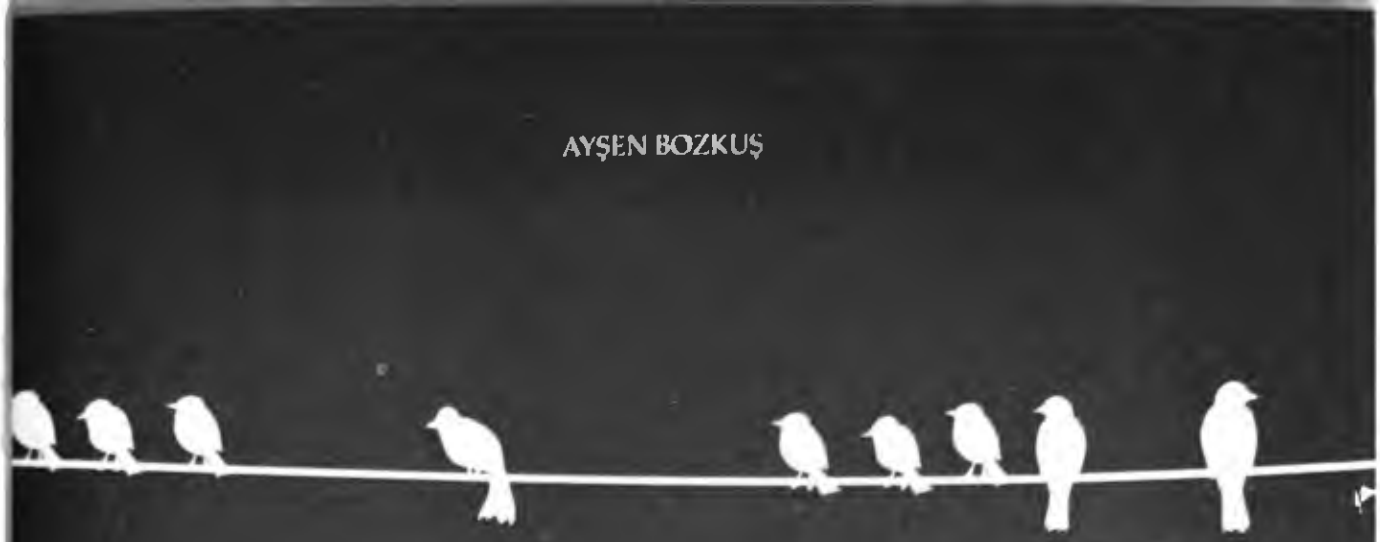
Suçlayarak, şikâyet ederek, bahanelere sığınarak varılacak yollar sadece çıkmaz sokaklar, çamurlu karanlık yollar ya da seni geriye götürecek patikalar olurdu.

Derin tüm bunları bildiği ve çevresindeki herkese anlattığı halde, iş başa düşünce unutmuş gibi görünüyordu. Aslında farkındaydı da, yaşadıkları zoruna gidiyordu. Çünkü şu an düşünen, onun olmadığını zannettiği, ama her insanda var olan egosuydu. Kaybetmeyi sevmezdi ego ve kaybetmeyi sevmezdi aşk.

Belki de ayrılmayı kendisi istese, bu kadar yanmazdı canı. Ama şimdi bir de bir kadına en çok dokunan o "istenmeme, tercih edilmeme" düşüncesi, yarasının hemen dibinde biten ısırgan otu gibi dağlıyordu sürekli. Hâlbuki çok sevildiğinden hâlâ emindi. Ama aklındaki, kalbindeki, vicdanındaki, bilinçaltındaki tüm sorular, doğrular ve inanmak istedikleri hepsi su yüzeyine çıkmış, hayallerinin üzerinde yüzüyorlardı. Ruh hâli,

Karadeniz'de fırtınaya kapılmış bir taka gibi çalkalanıp duruyordu.

Oysa sakinleşse, dursa, beklese, düşünse; olaylara başka bir gözle bakacak, bindiği takası güvenle dönecekti limana. İnsan dışarıdan bakarken, başkasının hayatına replik verebiliyor ya da senaryolar üretebiliyordu da kendisi yaşarken, tüm bildiklerini, hatta oynadığının bir oyun olduğunu bile unutuyordu. Sonunu bildiği bir filmin başrolünde tarih yazabilecekken, mağduru oynamayı seçiyor ve bildiği sona yeni şeyler uydurup inanıyor, sonra da şaşırıp hayal kırıklığına uğruyordu.

Bunun adı "Heba"
Biz aşkı heba ettik sevgili!
Bunun vebali büyük...
Asacaklar bizi.
Yalnızlığımızı geçirip boynumuza,
Sıkı sıkı tutunduğumuz
keşkelerimizin ipiyle asacaklar...

Aşk Bir Mucizedir

2.Bölüm

Deniz

Bu bir ayrılık değil, kaçış hikâyesi Derinim…

Düş düş kaçıyorum senden. Sana çıkarmayacak, çıkmaz sokaklara yürüyorum. İsyan edip ağladığımda duyamayacağın, dayanamayıp dönmek, dönüp sarılmak, sarılıp koklamak istediğimde gelemeyeceğim kadar uzağa, çıkmaza gidişimin hikâyesi…

Ayrılık değil bunun adı.

Bunun adı heba.

Biz aşkı heba ettik sevgili.

Bunun vebali büyük…

Asacaklar bizi.

Yalnızlığımızı geçirip boynumuza,

Sıkı sıkı tutunduğumuz keşkelerimizin ipiyle asacaklar…

Boynuma sardığım yalnızlığımla kürek kürek, sensizlik sensizlik toprak atıyorum üzerime. Sanki her kürek toprakta, kazdığım mezarımdan çıkan toprakların altında kalıyorum.

Artık ben mezara bile sığamıyorum…

Ellerim ceplerimde yürüyorum karanlığın içine doğru. Sağımda dalgalar, solumda araba sesleri, önümde karanlık bir yol... Kafamın içinde düşünülecek onca konu, yüreğimde çekilecek onca acı varken derin bir sessizlik hâkim bedenimde.

Beynimdeki tüm kelimeler gömdüler kendilerini. Acılar bile suskun, bu kadarı da fazla diye. Sessizlik hiç bu kadar sessiz olmamıştı ve yalnızlık hiç bu kadar yalnız bırakmamıştı beni.

Yürüyorum...

Uzaklaşıyorum.

Bedenimin bunca acıyı, hasreti, pişmanlığı, çaresizliği nasıl taşıyabildiğini anlayamadığım, sadece kilogram ve santim ile ölçülmekten ibaret olan bedenim adım adım yürüyor. Aklındakinden, kalbindekinden kaçıp kurtulmak, sıyrılmak ister gibi hızlanan adımlarla uzaklaşıyor.

Gittikçe azalacağını sandığım acılar, rüzgârla uçuşup hafifler sanmıştım. Umudum, hesapladığımın tersi yönünde çalışıyor. Senden uzaklaştıran her adımda büyüyor içimdeki boşluk. Sen daha olduğum semti çıkmadan, üstüne bir de hasretin eklendi şimdiden. Sanki normalde de her an yanımdaymışsın gibi, senin olmadığın yere yürürken daha bir özlemeye başlıyorum. Yüreğimdeki hasret saçlarımdan okunuyor, üstüm başım şimdiden sensizlik kokuyor.

Hafifleyeceğini, azalacağını sandığım gönlümün yükü arttıkça, azalıyor umutlarım.

Avaz avaz ihbar ediyor beni duygularım. Tükenen umutlarım vazgeçmek için çırpınırken duygularım gitmemek için direniyor. "Kaçıyor!" diye bağırıyorlar, beni işaret ederek. Tabii ki gitmek istemezler. Bende öyle güzeller ki.

Her gün sulayıp tozunu alıp tazeliyor, yeniliyorum tüm anıları.

Her gün her birine hiç aksatmadan uğruyor, her birini yeniden yaşıyorum. Hatırlanmak, değer görmek, besleyip büyütüyor tüm hatıralarımı. Her biri, her gün daha da sağlamlaştırıyor yerini.

Hepsi çok kıymetli. Gün geçtikçe yerini genişletip güçlenen krallık gibi her biri.

Şimdi kalkıp gitmek, yok olmak isterler mi? İstemezler tabii.

Topladığım valizime, okuduğum kitabımın arasına, ceplerime, kol çantama, yanımdaki boş koltuğa birer birer sızacaklar. En masum hâlleriyle yüzüme gülümseyecekler, saklandıkları yer ifşa olunca. Bir bebeğinki gibi masum bakışlarıyla, acımasızca hatırlatacaklar seni bana.

"Kolaysa gel de unut şimdi," diyecekler.

"Unutamazsın, çok sevdin," diyecekler.

"Bizi bırakamazsın," diyecekler.

"Gitme kalalım, sen artık bizsiz yapamazsın. Kendinden cayar, onsuz olamazsın," der gibi bakacaklar içime...

Biliyorum...

Birkaç dakika oldu hayatımın kadını yanımdan ayrılalı. Yanımdan olsa iyi, tüm hayatımdan, ömrümden çıktı gitti. Oysaki ne savaşlar verdik, ne alaboralar atlattık birbirimiz için. Çevremizin dikte ettiği ağlarla, ayağımızdaki prangalarla, omuzlarımızdaki sorumluluklarımızla ama en çok da kendimizle savaştık. Ölçtük biçtik, tartamadık. Sevdik olmadı. Vazgeçtik olmadı. Ayrıldık olmadı. Kavuştuk derken yine olmadı.

Tam sarılıp sonsuzluk yemini edecektik ki o da kısmet olmadı.

Geç çıktık birbirimizin karşısına. Çok geç. Sırf birbirimize geç kaldık diye men edildik mutluluktan.

Vicdanım inceldi bu aşkı tartmaktan. Birbirimizden kaçma çabalarımıza rağmen yine kavuşunca, "Artık sonsuza dek sarılmak lazım, hiç bırakmamalı bu elleri," dedim. Ama bu mecbur ayrılık mutsuzluğa denk geldi.

Ben Tülay'a ayrılmak istediğimi nasıl söyleyeceğimin provasını yapıp, sana nasıl evlenme teklifi edeceğimi düşünürken bambaşka bir gerçek öğrendim Derin'im. Bunu sana nasıl söyleyebilirdim...

Senden ayrıldıktan sonra, ilerideki park hâlindeki arabaya eğilip kocana; "Ona iyi bak," dediğimi sen hiç bilmeyeceksin. Eğer sözünde durur da sana hiçbir şey anlatmazsa, Kemal'e

nasıl yakalandığımızı, kocana, saf duygularla birbirimizi ne çok sevdiğimizi, bu aşktan kaçmak için çok yol değiştirdiğimizi, birbirimizden nasıl kaçtığımızı anlatırken hissettiklerimden haberin olmayacak. Kemal'in aramızdan çekilmeyi kabul ettiğini, boşanma işlemlerine başladığımı, hayatımın geri kalanını seninle geçirmekten başka bir dileğim olmadığını anlatamayacak bu dilim sana.

Şimdi hiçbir şeyden habersiz, senden neden ve nasıl vazgeçtiğimi kuruyorsun kafanda, biliyorum. Kim bilir neler saydın bana. Ne çok acıdı o güzel yüreğin…

Ben seni terk etmiyorum. Seni üzmekten kaçıyorum Derin'im.

Ah Derin'im, ben hayatın en sığlarında kendimi boğarken, sen benim en derinlerim oldun.

Çok istedim, bitsin artık bu sensiz hayat diye, ama olmuyor.

Dönüp gelemiyorum, koşup kaçamıyorum. Yanıyorum, ama ne sönebiliyorum ne de bitiyorum.

Sonsuz bir meşale içimdeki. Ne koruyucusu var, ne yakanı, ne bulmaya çalışanı…

Tüm yolların bana çıkıyor da gittiğin o yollar bana dönüyor mu?

Hiç bilmiyorum sevgili…

Deniz telefonunu aldı eline, sosyal medya hesabına girdi.

"Mecburiyetlerin ilmek ilmek ördüğü bir kuyuda,
Ters yöne doğru yürümek seni sevmek.
Sana varmayan her yola, revan olmak benimki…"

Yazdı ve tüm hesaplarını bir daha açmamak üzere kapattı.

Bazen gitmek gerekir. Uzakların
kucağında her zaman
bir parça şifa vardır…

Aşk Bir Mucizedir

3. Bölüm

Gecenin içine doğru ilerleyen otomobil, sanki kendi kendine gidiyordu. Kemal şoför koltuğunda oturan bir biblodan ibaretti. Bedenen oradaydı, gözleri de radyo da açıktı. Ne gittiği yolu görüyor ne de radyodaki şarkıyı duyuyordu. Nerede olduğunun, hatta araba kullandığının bile farkında değildi. Refleks olarak ayakları pedallara basıyor, direksiyonu çeviriyordu. Kolay değildi; az önce, bir zamanlar çok sevdiği karısının, yıllardır hayat arkadaşım dediği ve hâlâ resmen eşi olan karısının sevgilisiyle vedalaşmasına tanık olmuştu. Yetmezmiş gibi, adam kendi karısını ona emanet etmiş, "Derin'e iyi bak," demiş ve elleri ceplerinde gecenin karalığından ölümün karasına doğru yürümüştü.

Gecenin içinde, anın çok uzağında durup ne kadar vakit geçirmişti hatırlamıyordu. Biraz ilerledikten sonra arabayı sağa çekmiş, denize yansıyan ışıklara bakarak saatlerce kalmış olmalıydı. Kımıldamadan, konuşmadan, duymadan, görmeden ve hatta düşünmeden, düşünemeden onca zaman bir boşluğun içinde gibi kalmıştı. Nefes alamadığını fark ettiğinde kendisine geldi. Temmuz ak-

şamının sıcağıyla beraber, açık camdan bir türlü gelmeyen rüzgârın yokluğuna bağladı bu bunalışını. Arabayı çalıştırırken, camı kapatıp klimayı açtı.

Kendisine gelmesiyle beraber koca bir hatırlayış oturdu yüreğine. Başka hiçbir tabir, bu hatırlayış kadar ağır olamazdı. Evet, bitmiş bir evlilikleri vardı. Çoğu kendi hatası olmakla beraber, el birliğiyle bitirmişlerdi evliliklerini. Gerçi sekiz sene olmuştu. "Bunca zamana aşk mı kalır?" dediğini duydu kulağı. Düşüncelerine sesli cevap vermişti. Bunu söylerken, "Peki mutlu ve uzun evlilik yürütebilenler nasıl başarıyorlar?" sorusu takılmıştı aklına ve kendi sesiyle beraber ani bir fren sesi duyuldu.

Kırmızı ışıkta duran öndeki beyaz arabaya vurmaktan son anda kurtulmuştu. Tüm sorunun ana kaynağı olan soru, uyuyan beynini daldığı düşüncelerden kurtarmıştı.

Eve geldiğinde Derin uyumuştu. Üzgün, mutsuz, umutsuz olduğu zamanlarda duş alır ve uyurdu Derin. Duştayken ağlardı, kimse görmez, bilmez sanırdı. Kemal bilirdi bilmesine de bilmezden gelirdi. Sanki sabun kaçtığı için kanlanmış, küçülmüş süsü verdiği gözlerini kapatır, dinlendirir, bol bol uyurdu.

Bir kadın geç saatlere kadar uyumuyorsa, o kadının unutmak istemediği bir şeyler vardı. Ama bir kadın uykuya sığınıyorsa, muhakkak unutmak istediğindendi.

Peki, uyuyunca geçer miydi?

Geçmezdi elbet, herkes bilirdi.

Yine de, küçük ölüm denilen uyku, kısa dönemli büyük bir kaçış oluşundan dolayı iyi gelirdi. Uykusuz bırakan acı, hasret, dert sonunda teslim olduğu uykuya sarılırdı.

Banyoya girdi, elini yüzünü yıkadı. Gözü Derin'in bornozuna takıldı. Nemliydi. Demek yanılmamıştı; uyumadan banyo yapmış, her zamanki gibi banyoda ağlamış ve ağlamaktan yorgun düşünce de uyumuştu.

İçinden bir şey koptu Kemal'in. Yutkundu. Derin, eve gelmiş ve kendi yataklarında bir başka adam için döktüğü gözyaşlarıyla uyumuştu.

"Allahım, evet evliliğimizin bu hâle gelmesinde çok payım var, kusurlarımın farkındayım. Ama bu kadarı da fazla ağır," dedi. Biraz önce içinde kopan şeylerin yerine ağırlığınca taş oturmuştu.

Sustu. Odanın lambasını kapatıp çıktı. Salona geçti. Yere kadar uzanan camın önündeki berjere oturup, apliğin soluk titreyen sarısıyla beraber gecenin sessizliğiyle örttüğü şehrin ışıklarını izledi.

Deniz'le iki hafta önce aralarında geçen konuşmayı hatırladı. Mert adamdı Deniz. Dobra dobra anlatmıştı. Övünmüyordu bu yaptığıyla elbette. Bakışları hep yerdeydi konuşurken. "Âşık olduk, elimizde değil," demişti.

Aşk, zaman, medeni hâl ya da başka bir şart, kural dinlemiyordu ne yazık ki. Önce karşı koymak için, karşı konulamaz hâle gelince de vazgeçmek için ikisinin de nasıl çaba sarf ettiğini, Derin'in karşısındayken kendisini nasıl da değerli, aynı zamanda da rezil, aşağılık hissettiğini anlatmıştı. Hele ki o an Kemal'in karşısında olmanın nasıl bir duygu olduğunu hiç kimsenin yaşamasını istemezdi. Böyle söylemişti Kemal'e.

Kemal, tam da o günün sabahında, internette Cemal Süreya, Tomris Uyar ve Turgut Uyar'ın adının geçtiği aşk hikâyesini okumuştu.

Cemal Süreya Tomris Uyar'a sevdalandığında, Tomris Uyar da Cemal Süreya'ya âşık olduğunda, Tomris'in eşi bunu öğrenip aralarından çekilmişti.

Cemal Süreya ve Tomris Uyar evlilerdi. Ama birbirleriyle değil, başkalarıyla evlilerdi. Birbirleri uğruna boşanıp aşklarını yaşamışlardı. Eşleri de aşka olan saygılarından ikisinin arasından çıkmışlardı.

Aklı almamıştı. Evli bir kadının bir başkasına âşık olmasından, hatta Cemal Süreya'nın karısının, kocasının başka bir kadına âşık olmasını kabul etmesinden ziyade, bir adamın karısının bir başka adama âşık olmasına verdiği tepkiyi, anlayışı şaşkınlıkla okumuş, bakış açısına, olgunluğuna hayretle karışık saygı duymuştu. "Ne büyüklük, herkesin harcı değil. Ben yapamazdım," demişti. "Zaten böyle bir şey benim başıma gelmez. Neden gelsin ki?" dediği anda, tabletinden kafasını kaldırıp dışarı bakmış ve karısını bir adamla sarılıp vedalaşırken görmüştü. Gözlerine inanamamıştı. Böyle bir olayın zamanlaması bu kadar manidar olamazdı. "Herhalde arkadaşıdır," diye düşünmüş ve hemen Derin'i aramıştı. Derin sahilde tek başına yürüdüğünü söylerken, Deniz'e sus işareti yapmıştı. Kemal, bir iş yemeği için müşterisini beklediği restoranın camından karısını ve yanındaki adamı izlerkenki yaptığı konuşmayı, bu işareti gördükten sonra sonlandırmıştı.

Yalan söylediğine göre doğru olmayan bir şeyler vardı bu durumda. İzlemeye devam etti. Nefesinin daraldığını, dünyanın gittikçe küçüldüğünü ve karardığını hissediyordu. Tam karşıda parlayan güneş, birden evine çekilip camının siyah fon perdelerini çekmişti sanki.

Kemal, garsonun masaya bırakmış olduğu su şişesini açıp bardağa doldururken gözlerini camdan hiç ayırmamıştı. Ne konuştuklarını ölesiye merak ediyordu. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyor, bir yandan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Gidip karşılarına dikilmeli miydi? Kalıp izlemeli mi? Ya da arayabilirdi Derin'i. Neden yalan söylediğini, kendisini birisiyle gördüğünü söyleyebilirdi. Gidip hiçbir şey söylemeden adama iki tane okkalı yumruk sallayabilirdi. Bu da bir seçenekti. Beyninde türlü fikirler geçerken Derin ve Deniz iki arkadaş gibi

öpüşüp ayrılmışlar, Derin hemen ilerideki kaldırımın kenarına park ettiği arabasına binip gitmiş, adam da yolun karşısına geçmişti. Hemen o an ayağa kalktı Kemal. Garsona geri geleceğini söyleyerek hızla çıkmış ve Deniz'i takip etmişti. Deniz bir büfeye girmiş su alıyordu. Para üstünü cebine koyup, suyu kafasına dikerken arkasını dönmüş ve Kemal'le göz göze gelmişlerdi. Bu Kemal'in Deniz'i ilk görüşüydü, ama Deniz Kemal'i tanıyordu. Küçücük büfede dip dibe, burun burunaydılar ve Kemal Deniz'in yüzüne hesap sorar gibi bakıyordu. Deniz bunun tesadüfi bir karşılaşma olmadığını o bakışlardan anlamıştı. Ağzının içinde tuttuğu suyu zorlukla yutup şişenin kapağını kapattı. O da Kemal'e bakıyordu.

"Merhaba," dedi Kemal.

Deniz, Derin'e âşık olduğu günden beri aklında türlü türlü Kemal'le karşılaşma, ona yakalanma senaryoları kurmuştu. Nasıl olur, ne yapar, ben ne yaparım, nasıl karşılık veririm diye düşünmüştü. Ama hiç böylesi aklına gelmemişti. Ve şu an, "Nasıl karşılık veririm?" sorusuna kendi içinde verdiği cevapların hiçbiri ortada yoktu. Diken üzerinde bir durumda, yakalandık mı yani sorusunun tedirginliği içinde birkaç saniye duraksayarak, "Merhaba," diyebilmişti Deniz.

"Kemal ben. Gerçi sen beni tanıyorsundur eminim. Derin'in eşiyim," dediğinde gözleri yere inen Deniz, evet anlamında başını sallamıştı sadece. Eli ayağı boşalmak, nefes almadan yaşamaya devam etmek ve olanları anlamaya çalışmak arasında geçen o birkaç saniye hiç geçmeyecek sanmıştı. Karşısındaki adam, sevgilisinin kocası, bakışlarıyla sorguluyor, sakinliği ve kelimeleriyle Deniz'e şiddet uyguluyor ve büfeci de tüm olanları izliyordu. Yaşamaktan en korktuğu an başına gelirken yer

yarılmış ve o, yerin dibine inmişti. Kemal devam etmişti konuşmaya.

"Ama ben seni tanımıyorum. Kimsin ve biraz önce Derin'le ne konuşuyordunuz?" diye sorduğunda Deniz, "Dışarıda konuşalım istersen," diyerek kapıyı işaret etmişti.

Kasadaki adamın meraklı bakışlarından sıyrılıp dışarı çıkarken, az önce yarılan yerin dibinden biraz olsun çıkabilmişti Deniz. Kendisinden mi, Kemal'den mi, onlara kulak misafiri olan adamdan mı utanacağını bilememişti. Bir yandan da Derin'in olanlardan haberi olup olmadığını düşünüyor, onun nerede olduğunu merak ediyordu.

Peki, şimdi Kemal'e ne diyecekti? İnkâr mı edecekti.

Acaba Kemal'in kanıtı var mıydı elinde?

Söylediklerinden anladığına göre onları sahilde görmüştü. Gayet medeni iki arkadaş gibi yan yana yürümüş, sohbet etmişlerdi sadece. Bunda hiçbir şey yoktu. Fotoğraf çekmiş dahi olsa kanıtlanacak abes bir durum söz konusu değildi. Derin'le konuştuysa ve o itiraf ettiyse iyice rezil olurdu. Ama az önce ayrılmışlardı. Derin'in itiraf edecek kadar vakti olmamıştır.

Tabii ya, telefon açıp nerede olduğunu sorduğunda, demek ki yakınlarda bir yerde bizi görüyordu. "Keşke bugün hiç görüşmeseydik ya da başka bir yerde görüşseydik," dedi içinden. Çaresiz kalan akıl hemen keşkeye, öyle yapmasaydım olmazdılara sarılmıştı.

Oysa bazen, bazı şeyler olması gerektiği için; vakti, zamanı geldiği için oluyordu. Bu bir Hint felsefesiydi aynı zamanda. Yaşanmış olan her ne ise, sadece yaşanabilecek olandı. Hiçbir şey yaşadığımızı değiştiremezdi. Yaşadığımızın içindeki en önemsiz saydığımız ayrıntıyı bile değiştiremezdik. Çünkü bazen aslında en önemli şey o küçücük ayrıntı bile olabiliyordu. Bu sebeple

"Şöyle yapsaydım böyle olurdu," gibi bir cümle boşa kurulmuş bir cümleydi. Ne yaşandıysa, yaşanması gerekendi. Tabii insan zihni ve egosu bunu her zaman kabul edemiyordu. Direniyor; hayatın akışını zorlaştırıyor ve kendisini yoruyordu.

İhtimaller, keşkeler, acabalar birbiri ardına geliyor, Deniz'in aklından her zamankinden hızlı geçiyordu düşünceler.

Sonunda, "Evet, inkâr edeceğiz. Ünlüler gibi yapacağız; sadece arkadaşız diyeceğiz, hiçbir şey ispatlayamaz," diye karar verdi. "Ünlüler gibi yapacağız," cümlesi de komik gelmişti kendisine. Ama şu an gülünecek, espri yapılacak son andı.

Yolun sahil tarafına geçtiler. Biraz önce Derin'le dalaştığı yerin hemen önündeki ahşap banka oturmuş, boğazın mavi sularına bakıp bir müddet susmuşlardı. Kemal'in bacağını salladığını fark edince sabırsızlandığını ve sakinliğini korumaya çalıştığını anlayıp konuşmaya başlamıştı Deniz. İnkâr etme kararına rağmen Kemal'in karşısına geçince dili, kendi hâkimiyetinden çıkıp kalbi ve vicdanıyla iş birliği yaparak her şeyi itiraf etmişti. İçinden hem "Ne yapıyorum ben, neler söylüyorum böyle?" diyor, hem de aralarındaki bu büyük aşkın saflığını, yanlış olduğunun farkında olduğunu ama hayatında ilk kez birini bu kadar çok, bu kadar gözü kara, bu kadar ölümüne sevdiğini, ona ne kadar kıymet verdiğini, bunun tensel bir ilişki olmadığını, ruhlarının birbirini sevdiğini anlatıyordu. Kendi aile durumunu da söylemişti. Yıllar önce sırf evlenmek için yapılan yarı görücü usulü, mutsuz, uyumsuz bir evliliği vardı. Derin'in henüz haberi yoktu, ama kararını vermiş, bir avukatla da görüşmüştü. Karısı Tülay'la konuşacak ve artık boşanacaktı.

Kemal, restoranda müşterisini beklerken okuduğu metni ve sonrasında yaşadıklarını bir bir düşündü. Hani derler ya film şeridi gibi... Ama onun önünden kareler aheste aheste geçmişti. Her bir konuşma ve her bir ayrıntı aklındaydı. "Benim başıma gelmez dememek gerekirdi, ama benim başıma gelmez dediğim şeyin de bu kadar çabuk, pat diye de başıma gelmesi gerekmezdi ya," dedi içinden. Bugün yaşadıklarına gerçekten inanamıyordu. Deniz'i dinlemiş ve ardından hiçbir şey söylemeden yanından kalkmıştı. Birkaç adım attıktan sonra, "Biraz düşüneceğim, ama sakın bu konuşmayı Derin'e söyleme, o bilirse her şey farklı olur," deyip gitmişti.

Deniz yaşadığı şoku üzerinden attıktan sonra Derin'i aramıştı. Derin'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Tam ağzına geldi kelimeler, Kemal'le konuştuklarını söyleyecekti. Ama o an yuttu tüm sözcükleri. Sustu. Kemal'in ona olan güvenini sarsmamalıydı. Susmalıydı. Eğer Derin'e söyleme dediği şeyi Derin'e söylerse, tüm o anlattıklarına da inanmayacaktı belki. Derin'e karşı olan temiz duygularının doğruluğuna olan inancı sarsılmamalıydı. Ama böyle de kendisini Derin'e karşı yalan söylüyor, arkasından iş çeviriyormuş gibi hissediyordu. Bu da rahatsız edici bir duyguydu. Ama birini seçmesi gerekiyordu. Bir şey söylememek yalan söylemekten ya da sözünde durmamaktan iyiydi. Hem Derin herkesin her şeyi bildiğini öğrendiğinde işler gerçekten daha çok karışacaktı. Sonrasındaki tüm taşların vaktinden önce oynanmaması için de şimdilik susmanın en doğrusu olduğuna karar vermişti.

Hiçbir şey daha ağır, daha karışık ve içinden çıkılamaz bir hâl alamaz dediği günlerde olaylara birkaç düğüm daha atılmıştı. Arapsaçı diye bir tabir olmasaydı eğer, içinde bulundukları durum, kendi adlarıyla sözlüğe geçip bu boşluğu doldurabilirdi.

Tam her şeyi hazmetmeye çalışırken, hayatının en yoğun olduğu bir dönemde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırken, kendi içinde kaybolurken, eşyalarını alıp o evden ve Derin'in hayatından, Derin ve Deniz'in arasından çıkmaya hazırlanırken bir tur daha düğüm atılmıştı hayatlarına. Deniz, Kemal'i aramış ve hiç hesapta olmayan bir şey söylemişti. Bunun sonucunda da bu gece gerçekleşmişti. Kemal sabahın ilk saatlerine kadar boşluğun içinde gibi düşünmeden ve uyumadan salondaki koltukta, eve geldiğindeki ilk oturduğu o yerde kaldı. Sonra birden aklına bir fikir gelmiş gibi kalkıp giyinme odasına doğru yürüdü. Dolabın üzerindeki küçük valizi indirdi ve içine birkaç parça kıyafetini koyup çantasını kapının yanına bıraktı. Saatini kurup yattı. Birkaç saat uyuduktan sonra bir yolculuğa çıkacaktı. Derin'e de "İş seyahati," diyecekti.

Gitmek gerekti.

Gitmek, yol her zaman iyi gelirdi. Aynı yere dönsen bile sonunda, giderken döneceğini bilsen bile, döndüğünde hiçbir zaman sen, eski sen olmazdın. Ruhun arınmış olurdu. Giderken kafandakileri de yanında götürmene rağmen, döndüğünde sen de, kafandakilerin ağırlığı da değişmiş olurdu.

Bazen gitmek gerekirdi.

Uzakların kucağında her zaman bir parça şifa vardı.

Beklemek;
Umut etmekle
vazgeçmek arasındaki Araf.
En uzun zaman dilimi…

Aşk Bir Mucizedir

4. Bölüm

Derin

Uyandı. Gözlerini açarken göz kapaklarının acıdığını hissetti. Derin, keşke rüya olsaydı dün gece, kâbus görmüşüm oh be, demeyi ne çok isterdim diye düşündü. Ama hepsi gerçekti. Tavana dikti gözlerini. Hemen kalkıp telefonuna baktı. Bir umuttu işte. Belki bir şey yazmıştır. Sosyal medya hesaplarını bir bir kontrol etti. Çok uzun zaman sonra ilk kez "Günaydın" mesajı olmadan başlayan bir güne uyanmıştı. Hesaplarda hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey... Değil mesaj, Deniz'in hesapları bile yoktu. Hepsini kapatmış ve ulaşılmazlığın içinde kaybolmuştu. Derin'in içinde filizlenen umut birden ölüverdi. Aynı hızda yatağa geri döndü.

Yeni bir gün başlamıştı.

Onsuz yaşanacak günlerin ilki...

Uyuyunca geçer ümidine sarılıp da yattığında göğsünden kalkıp giden ağırlık, tüm hızıyla gelip oturmuştu yerine. Hayat bir gecede anlamsız, boş oluvermişti. Dün neşe içinde başlayan gün, bugün yaşanması güç haldey-

di. Hayatından koşarak uzaklaşabilmeyi isterdi. Ya da zamanla oynayabilseydi, onu tanımadan önceki güne gidebilmek isterdi. Hayır hayır, madem zamanı geri sarabiliyor, hayatında ilk âşık olduğu güne gider, o kişiyi Deniz olarak değiştirir ve bir daha onu asla bırakmazdı. Çünkü eğer elinde olsaydı ömrünün sonuna kadar ayrılmazdı yanından. Sarılır, yaşlanırdı sevdiğiyle...

Severken terk etti o beni... Derinden bir nefes verdi.

"Off!" diyordu nefesi, "Off, geçecek mi bu acı?"

İçinde, "Neden böyle oldu, böyle mi olmalıydı, niye ben?" isyanları başlamıştı. Bağıra bağıra ağlamak, herkese ve her şeye kızmak istiyordu. Ama sakin kalmalıydı. Çalkantılı ruh hâline teslim olmamalıydı. Ne duydu, ne susturdu, ne cevapladı onları. Sürdürebildiği kadar duymazdan gelmeliydi içindeki sesleri.

Başında filler tepişiyordu, göğsüne koca bir öküz oturmuş ve içinde bir kadın ağlıyordu. Hani uyuyunca geçerdi. Uyanınca kaldığı yerden devam ediyordu insanın içindeki acı, ruhunun sızlaması hiç bitmiyordu. Gözleri gülerken bile inceden inceden kanıyordu yarası. Gözlerini kapatıp acısı, kalp ağrısı, hatta ayrılığın kendisi geçene kadar uyumak istiyordu. Mutluluğu en son bıraktığı o yerden, kaldığı yerden devam edebileceği zamana kadar uyumak istiyordu. Savaşacak, unutmaya çalışacak gücü bulamıyordu kendisinde. Elinin ayağının tutmadığı o kırgınlık vardı vücudunda. Ruhu tutmuyordu. Yüreği, gözleri, aklı tutmuyordu...

Saate baktı. Sekize geliyordu. Uykuya sığınma lüksü yoktu. Çocukları okula gönderecekti. Zaten uykunun da olanlara yokmuş gibi davranmaktan başka bir çözüm sunduğu yoktu. Kafasını çevirdi. "Bir yastıkta kocayın," dedikleri adam, diğer yastıkta uyuyordu. Öncedenmiş tek yastıkla yatılan zamanlar ve tek kişiyle bir ömür geçirilen

hayatlar... Şimdilerde baştan iki ayrı yastık alınıyor, iki ayrı hayat, iki ayrı rüya ta en başında kabul ediliyordu.

İçi ezildi Kemal'i görünce. Ona da, kendisine de, Deniz'e de acıyordu aslında. Herkes yanlış filmde yanlış rolü oynuyor, üstelik yanlış filmin repliği bile yanlış veriliyordu. "Kemal yerine Deniz olsaydı yanımda keşke," demesiyle bu fikirden vazgeçmesi bir oldu. Aldığı nefesle başından ayak tırnağına kadar öfke, hüzün, pişmanlık, hayal kırıklığı ve çaresizlik karışımı bir duyguyla dolduğunu hissetti. Yine hatırladı. Ama bu sefer iyi niyetini alt etmişti. Sahi ya, o dün gece terk etti beni.

Kaşlarını çatıp kalktı. Sekizde çocukların servisi gelecekti. Hızla bir bardak su içip kızlarının odasına gitti. Onları uyandırıp hazırlanmalarını söyledi. Banyoya giderken kapının ağzındaki küçük valizi fark etti. Biraz önce de buradan geçmiş ve görmemişti. Banyoya gidip yüzünü yıkadı. Aynaya baktığındaki gördüğü üzgün kadına "Günaydın," dedi. Ağlamaklı oldu. Çoğu sabah aynada kendine "Günaydın," der gülümserdi, yüksek bir enerjiyle başlardı gün. Bugün öyle olmadı. Şişmiş göz kapaklarına bakıp üzüldü hâline. Acıdı, aynada gördüğü suretine.

"Üzgünüm.

Üzgünüm kendim.

Affedersin.

Bunu sana yapmak istemezdim.

Aklımın bir anlık dikkatsizliği, kalbimin bir anlık hevesi, gözlerimin bir anlık gözlerine değişi ve dudaklarımdan kelimelerin düşünmeden çıkışı, beni sevmesine izin verişim ve bile isteye onu sevişim, tüm hücrelerimle beraber ruhumun acı çekmesine, vicdanımın can çekişmesine, omuzlarımın ezilmesine sebep oldu.

Gerçekten üzgünüm.

Affet beni kendim, böyle olsun istemezdim," dedi fısıltıyla. Sonra içindeki kadın başladı konuşmaya:

Keşkehaneme tonlarca ağırlığında bir keşke ekledim. Meğer ne küçük, ne hafifmiş önceki keşkelerim. Ne önemsiz şeyleri dert etmiş, bir de biriktirmişim. Tıklım tıklım dolu bir keşkehane şimdi yüreğim. Keşkelerimi özenle bir bir mayalıyor, büyütüyorum. Yoğurup şekillendiriyor, beğenmeyip bozuyorum. Biliyorum bezeceğim, usanacağım. Ama o zamana kadar kendimi yoracağım. Kendimden intikam almak isteği mi, başka bir şey mi bu bilmiyorum. Belki de hüzünle kendimi cezalandırıyorum. Susmayışımın, bakışımın, sevişimin, uçurum kenarında açan çiçeğimi ısrarla sulayıp büyütmek isteyişimin bedelini çektiriyorum kendime. Yaşanmışlığın getirdiği öğretiyi göz ardı ederek, hüzne ve sinire kucak açıyorum. "Bu da yaşanacakmış," deyip kendimi ve karşımdakileri, sebep olanları affedip ruhumu hafifletip yüreğimi ferahlatmak yerine, alabora oluyorum.

Ama ben sana demiştim Derin. "Sevme yanarsın," demiştim. "Bu doğru değil," demiştim.

En ağırı da insanın kendisine "Ben sana demiştim," demesiydi.

Bir kez daha yıkadı yüzünü. Aynadaki kendisine baktı;

"Bunun için üzgünüm kendim, çok üzgünüm. Ben kendimi affedemiyorum, bari sen affet beni," dedi.

Kızlar geç kalma telaşıyla alelacele giyinmişlerdi. Annesinin çıkmasını beklemeden banyoya giren küçük kızı Beste, yüzünü kurulayan ve kapıyı çalmadan banyoya girdiği için bile kızmayan annesine; "Hasta mısın anneciğim?" diye sordu.

"Evet, grip oluyorum sanırım," dedi Derin.

Keyifsiz, durgun hâli ve önceki geceden şişmiş gözlerinde normal olmayan bir şeyler olduğunu anlamıştı çocuk. Ruhu gibi renksiz olan yüzü onu ele verdiği için kızına yalan söylemek zorunda kalmak, Derin'in zoruna gitti. Beste ne kadar inanmıştı bilinmez, ama hızlıca yüzünü yıkayıp ablasıyla beraber servise binmek için aşağı inmişti.

Büyük kızı Öykü hâlâ uyku sersemiydi, hiçbir şey sormadı. Konuşmaları duyduğu için sadece, "Geçmiş olsun anne," deyip çıktı. Çocukların kahvaltı yapacakları vakit olmadığı için Derin bir önceki gün yaptığı poğaçaları peçeteye sarıp ellerine tutuşturdu. Bu geç kalışa, çocuklarına kahvaltı hazırlayamayışına kendisi sebep olduğu için vicdan azabı duyuyordu.

"Ne biçim anneyim," deyip hiç acımadan yargıladı kendini. Her şeye yetişebilme telaşındaki annelerin, kendi içlerinde yenemedikleri en güçlü duygu da anneliklerini mükemmel yapma mücadeleleriydi. Anne olmak, kendisini insan vasfına ait tüm o hata yapma, eksik yapma, yetişememe haklarından sıyırıp atıyormuş, bunlara artık hakları yokmuş gibi davrandırabiliyordu.

Derin, suçluluk duygusunu bastıramadı;

"Otuz beşimde tekrar âşık oldum ve bunun sonucunda çektiğim acıdan dolayı çocuklarımı ihmal ediyorum," diye tekrar kızdı kendine.

Hâlbuki herhangi bir günde de uyuyakalabilirdi. Bu çok doğal bir şeydi. Ama içinde bulunduğu ruh hâli bir suçlu arıyordu. Deniz'i sevdiği, bu aşka izin verdiği için kendini suçluyor ve kendi ruhuna hasar vererek de aslında kendini cezalandırmaya çalışıyordu.

İnsan her konuda arayınca buluyordu. Kusur arayınca kusur, suçlu arayınca suçlu, sebep arayınca sebep, iyilik arayınca iyilik... İnsan hayatı, kumandası bakış açın olan bir film demetiydi. Bunun farkına varınca istediğin

kanalı ayarlayabilirdin. Olanları, yaşanılanları kabullenip sevgiyle üstesinden gelmeyi seçmezsen, beyninin oyunlarına yenilip karamsarlık çukurunda debelendikçe batardın.

Derin, duygularına yenilmiş, hayatının kumandasını kaybetmişe benziyordu. Tıka basa keşkelerle dolu pişmanlıklar mereğinde, bulduğu her bir keşkeye çarpıyordu.

Kapıyı kapatırken ayağı kapıdaki valize çarpınca sıyrıldı düşüncelerden. Terliksiz ayağının küçük parmağı acımıştı. Hiç oralı olmadı. Valizi açtı. Kemal'in eşyalarıyla doluydu. O ana kadar yaşadığı her şeyi unuttu. Bir yere gideceğini söylememişti. Son dakika gidişleri de olmazdı hiç.

Bu valiz neden hazırlanmıştı? Dün gece kaçta gelmişti?
Nereye gidiyordu? Yoksa? Yoksa o da mı terk ediyordu?
Ama neden?
Durup dururken?

Aklından geçen son cümleye güldü. Tekrarladı; "Durup dururken!"

Evliliklerinin renksizliğine ve uyumsuz yaşamlarına zaten alışmışlardı. Bunun dışında olan bir şey yoktu son zamanlarda.

Valizin fermuarını çekip kapatırken Kemal'in uyandığını gördü.

"Günaydın."

"Günaydın."

"Hayırdır, bir yere mi gidiyorsun?"

Kemal, durgun gözlerle valize baktı. Nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Üzgündü.

"Ankara'ya gitmem gerekiyor," dedi. Aklına o an Ankara gelmişti.

"Hiç bahsetmemiştin."

"Benim de haberim yoktu, dün akşam belli oldu."

Kemal ısrarla Derin'in yüzüne bakmıyordu. Sanki baksa her şey anlaşılacak, gözleri konuşacaktı. Banyoya doğru yürüdü.

"İyi misin? Hasta gibisin," dedi Derin.

"Uykusuzum, geç yattım," dedi Kemal.

Biraz önce Derin'in çocuğuna yaptığını, şimdi Kemal Derin'e yapıyor, yalan söylüyor, ruhunun kırgınlığına kılıf arıyordu. İkna olmadı Derin, ama çok da üzerinde durmadı.

"Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum, birkaç gün sanırım."

Kemal'in birkaç gün evde olmayacak oluşu Derin'in işine gelmişti aslında. Güçlü ve her şey yolundaymış gibi davranmasına gerek kalmayacaktı. Evde olmayınca, hâlindeki normal olmayışın sebebini soramayacaktı.

"Ne harika bir zamanlama!" diyerek kahvaltı hazırlamak için mutfağa gitti Derin. Çocuklarının bile fark ettiği, ağlamaktan şişmiş gözlerini Kemal'in sormayışını fark etmedi bile.

Duş alıp banyodan çıkan Kemal, bir an evvel hazırlanıp kendini evden dışarı attı. Geç kalma bahanesiyle kahvaltı yapmamıştı. Derin'in yüzüne bakmadan ama duygu yüklü bir şekilde yanağına küçücük tek bir öpücük kondurarak gitmişti.

Başka zaman olsa Derin Kemal'deki bu tuhaflığa kafa yorardı. Vedalaşır gibi, özlemiş gibi, kaybetmiş gibi, sever gibi bir değişik öpmüştü. Dudağını yanağına değdirmesiyle çekmesi bir olmuştu. Ama on saniyeden az zamanda duygular Kemal'den Derin'e geçmişti.

"Keşke," dedi Derin. "Ah keşke her şey başka olsaydı. Birbirimizi hep sevebilseydik. En başından beri karı koca

ilişkilerimizin bozulmaması için çabalasaydık. Şimdi ne aramızdaki koca delik olurdu, ne yalnız hissederdik ne de başka bir sevdanın pençesine düşerdi kalbim. Ne acı ne de vicdan azabı çekerdim."

Üç sene öncesindeki Kemal'le konuşmalarını hatırladı. "Bunca yıl sonra aşk mı kalır, niye zorluyorsun? Hayatına bak, çocuklarınla, kemanınla ilgilen," demişti Kemal. Derin "Evliliğimizi kurtaralım, bak birbirimizden uzaklaşıyoruz. İleride her şeyi satın alacak paran olabilir ya da istediğin yeri gezecek, saatlerce televizyon izleyecek vaktin olabilir. Ama aramızdaki bu etkileşimi, sevgimizi, aşkımızı kaybedersek bunu geri kazanamayız, yerine koyamayız," dediğinde almıştı bu cevabı. Duygularını yok sayarak böyle bir cevap vermiş olması yetmezmiş gibi, bir de gülüp hafiften dalga geçmişti. "Her zaman ilk zamanlardaki gibi âşık mı kalacağız zannetmiştin. Evlilik böyle bir şey Derin Hanım," demişti. Derin'in bozulan yüz hatlarını görünce de, "Lütfen artık kapatalım bu konuyu. Siz kadınların başka derdi yok mu Allah aşkına? Gezin tozun, alışveriş yapıp çocuklarınızı büyütün, şu kocalarınızı bir rahat bırakın yahu," diye de çıkışmıştı. Derin'in sitemini duymamak için üste çıkma hamlesi yapmıştı aklınca. Derin uğruna kaybettiği yılara acıyarak, "Son sözün bu mu? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sormuştu.

"Evet Derin, son sözüm bu. Lütfen çabalamayı bırak ve bu kadarıyla mutlu ol. Ne evlilik terapisine gideceğim ne de bir başka şey yapacağım. Sizin için çalışıyorum işte, daha ne istiyorsun benden? Ben çok sıkıldım bu konudan," demişti.

Kendisini anlamamakla kalmayıp, anlamak istememekte ısrar eden birine söylenecek pek bir şey yoktu artık. Kadının sadece masraflarının karşılanmasıyla mutlu

olacağını, bu kadarının kâfi olduğunu düşünen bir yargıya, sevilmek, yalnız hissetmemek, beraber vakit geçirmek istediğini anlatamıyordu işte. Haklıydı adam, Derin de kendisine "Boşver, vazgeç," demişti. Kendini kemanına ve kızlarına adamıştı.

Oysa evlenmeden önce böyle miydi?

Aklında hiç evlilik yokken Kemal, "Ben seni çok özlüyorum. Seninle uyuyup, seninle uyanmak istiyorum. Tüm vaktimi beraber geçirmek istiyorum. Ayrı evlerde yaşayıp ayrı uyumanın ne anlamı var?" diyerek evlenmeye ikna etmişti Derin'i. Sürprizler yapıyor, olur olmaz zamanlarda çıkıp geliyor, çiçekler gönderiyordu. Derin sevildiğini görüp değerli hissediyordu. İnsanın en büyük ihtiyaçlarından biriydi değerli hissedilmek. Gönlünde tahtı olan herkesin prensesi başkaydı. Derin de Kemal'in prensesi olmayı sevmişti.

Evliliklerinin ilk zamanları da çok güzel geçmişti. Her şey, Derin'in anne olmak isteyişi kadar Kemal'in çocuk sahibi olmak istemeyişiyle bozulmuştu. Korunma haplarını gizlice bıraktığı her gece içini kaplayan huzursuzluğun sebebinin, bu günlerin gölgesinin olduğunu bilemezdi. Böylece bir adamdan onun rızası olmadan hamile kalan kadının, bunun bedelini ilişkilerinin bozulmasıyla ödediği konulu film başlamış oluyordu.

Derin'in, kendisinin tek çocuk olmasından kaynaklanan çocuğunu kardeşsiz büyütmeme isteği ve "Daha ne kadar kötü olabilir?" düşüncesiyle ikinci kızını da doğurduktan sonra Derin ve Kemal'in aralarındaki uçurum kapanmaz hâle gelmişti. Derin çocuklarıyla ve müziğiyle yalnızlığını örterken, Kemal de kendisini işe vermiş, tam bir işkolik olup çıkmıştı. Hayatı iş, futbol maçları ve televizyondan ibaretti. Derin kumral, renkli gözlü, minyon bir kadındı. Güzel ve bakımlıydı. Buna rağmen kocasının

ilgisini göremiyordu. Derin'in organize ettiği piknikler, pazar kahvaltıları, sinemalar Kemal'e yük geliyordu. Ya gönülsüz katılıyor ya da Derin'i kızlarla gönderiyor, kendisi katılmıyordu. Ayrı bir sosyal hayatı ya da hayatında bir başkası da yoktu üstelik. Yaşama hevesi olmayan, işin dışındaki hayatını televizyon karşısında koltukta geçiren bir adam olup çıkmıştı. Derin'in planladığı baş başa akşam yemeği yedikleri o gün "Yeter, uğraşma, daha ne istiyorsun ki?" deyip Derin'in içindeki vazgeçiş fitilini ateşlemişti.

İnsanın kendisine söylemesi en zor şeylerden biridir, "Vazgeçtim."

Vazgeçmek; koca bir yenilgiyi kabullenmek değil miydi? Vazgeçtiğinden değil de başaramamış olmasını, hayalinin gerçekle örtüşmeyişini kabullenemediği için zorlanırdı insan. Sabrı ve umudu bitince de vazgeçerdi.

Bu son damlalardan sonra taştı kadın. Ve o taşışla vazgeçti. Artık o da oluruna bırakacaktı.

Beraber yaşanılacak bir hayatın duasına iki kişinin âmini gerekiyordu.

Başkasının hayatını da etkileyecek bir duaya tek âmin yetmiyordu.

Onun için bazı dualar kabul olmuyor ya da diğer kişi de âmin diyene kadar vaktini bekliyordu gökyüzünde.

Böyle düşünmeye başladığından beri duasının neden kabul olmayışını sorgulamayı bırakmıştı Derin. "Ya hayırlısı değil ya da vakti değil," deyip geçiyordu. Hayatın her zaman bizler için şahane planları olduğuna, Allah'ın her zaman en hayırlısını vereceğine dair hiç şüphesi yoktu. "Olmuyorsa vardır bir hikmet," deyip kendisini kemanına, çocuklarına vermişti.

Ta ki, Deniz'le göz göze gelene kadar. Göz göze gelmişlerdi ve o an durmuştu dünya. İsteyerek, düşünerek,

seçerek, zamanını, şartlarını planlayarak değil, damdan düşer gibi pat diye âşık oluyordu insan. İlk görüşte aşkın kanıtıydı onlarınki. İçinde boğulduğu mutsuzluğa, doldurmaya çalıştıkça artan yalnızlığına rağmen direnmişti Derin. Doğru değildi bu. Kendisi de, Deniz de evlilerdi. İkisinin de çocukları vardı. Etik, ahlak, değerler, vicdan, doğrular... Bu aşkın kayığıyla bu değerlerin hiçbirinin köprüsünün altından geçemezlerdi. Bunun farkında olan ve evli bir kadının başka bir aşka hakkı olmadığını düşünen Derin aylarca kaçmış, bu birlikteliği istememiş, ısrarla kocasını sevdiğini ve onunla mutlu olduğunu söylemişti. Ama sonunda, kaçtıkça daha çok içine gömüldüğü bu aşka teslim olmuştu.

Onlarınki temiz bir sevgiydi. Art niyetsiz, tensel amaçtan çok uzak, saf, öz sevgiydi. Birbirlerini geç buldukları için, böyle büyük, böyle güzel bir sevdaya sırt dönememişlerdi. Dönmek istediklerinde, kaçtıkları her yönde birbirlerine tutunmuşlardı yine. Tüm yolları birbirlerine çıkınca, onlar da kendilerini hayatın akışına bırakmaya mecbur kalmışlardı. Vicdan azabı çekerek birbirlerini seviyor, fedakârlıklar yaparak görüşüyorlardı. Bu birlikteliğin nereye gittiğini onlar da bilmiyorlardı. Ama eğri gemiyle çıktıkları bu sefer, onları eşsiz güzellikteki huzur adalarına götürüyordu. Öyle düşünüyorlardı.

Ama durup dururken, hiç sebep yokken ve hiç gereği yokken, önceki gece, sırf birbirlerini özledikleri için İstanbul gibi şahane bir şehrin boğazında, dalgaların kenarında yürürlerken, "Ne olacak bu ilişkinin gidişatı, her geçen gün daha çok seviyor, daha çok bağlanıyoruz birbirimize?" konusundan yola çıkıp sohbetin sonunda ayrılığın kapısını çalmışlardı.

Her kapı, başka bir hayat, başka bir alternatifti. Ve onlar bu kapının eşiğinde hiç düşünmeden içeri girmişler-

di. Beraber açtıkları kapıdan, ayrı ayrı geçip farklı yönlere yürümüşlerdi.

Derin'in "Ben kendimden vazgeçerim, o benden vazgeçmez," dediği adam, geldikleri yönün tam tersine yürümeye başlamıştı. Derin kurduğu hayallerinin, ezdiği doğrularının göçüğü altında kalmıştı ve sesini duyan hiç kimse yoktu.

Kemal bavulunu alıp işe, çocuklar da yaz okuluna gitmişlerdi. Verdiği özel keman derslerini dün geceden iptal etmişti Derin. Masanın başında elinde soğumuş çayı, ne yapacağını düşünüyordu. Günleri o kadar Deniz'le doluydu ki ondan önce ne yaptığını, nasıl bir hayatı olduğunu bilmiyordu. Aslında ne yapacağından çok, unutup unutamayacağını merak ediyordu. Daha önce de ayrılmışlardı defalarca. Bu aşkın çemberinden kaçmaya çalışırken, "Hayır olmaz, bu yanlış, eşlerimize, ailelerimize haksızlık," deyip kaçıp uzaklaşmak istedikçe ayrılmış, ama birbirlerinin hasretlerine dayanamayıp daha hızlı adımlarla geri dönmüşlerdi.

Ama bu defa başkaydı.

Deniz, hangi bahaneyi söylerse söylesin, Derin'in içine sinmemişti. Daha önce kaç defa ayrılmayı denemiş ve birbirleri olmadan yaşayamadıklarını, hayatın renksiz, tatsız tuzsuz olduğunu görmüşlerdi. Bir daha asla ayrılmayacaklardı. İkisi de eşlerinden ayrılıp beraber bir hayat kuracaklardı. Bunları konuşup ortak hayaller beslerken, gitmesini anlayamıyordu. "Başka bir şey var," diyor, Deniz'in kendisinden vazgeçtiğine inanmak istemiyordu. Bir ilişkide en çok yapılan, en keyifli hatalardan biriydi plan yapmak. Yapılan planlara öyle inanıyordu ki gönül, bunun hayal kırıklığını zor atlatıyordu.

Derin, bir saatten fazla bir zamandır, elinde aynı çay bardağıyla kımıldamadan duruyordu. Gözleri dalmıştı.

Bu nasıl ayrılık, nasıl bir vedaydı? Sarılıp ağlayarak ayrılır mıydı insan? Hele ki severken...

Doğruldu. Elindeki çayı çoktan bitmişti, bardağı masaya bıraktı. Beli, sırtı ağrımıştı hareketsiz durmaktan. Kuvvetli üflese, aklındaki sorular, kalbindeki sıkıntı uçup gidecekmiş, her şey yoluna girecekmiş gibi güçlü bir nefes vererek, "Off!" diyerek gerindi. Gözleri masadaki papatyalara takıldı. Birkaç gün önce buluştuklarında, Deniz'in arkasında sakladığı, Derin'in en sevdiği çiçekler olan papatyalar şimdi gözlerini doldurmuştu. Derin uzanıp bir papatyayı çıkardı vazodan. Üzerine damlayan suya aldırış etmeden yapraklarını koparmaya başladı. Hem koparıyor, hem ağlıyor, hem de karşısında Deniz varmış gibi kendi kendine konuşuyordu; "Ah be Deniz'im...

Senin papatya tarlasına çevirdiğin hayatıma, papatyaları sadece seviyor diye sayan yüreğin, nasıl olur da gözlerimin puslu, gri bakmasına razı olur?

Sen hiç papatya tarlasında oturup hüngür hüngür ağlayan bir kadın gördün mü?

Göremezsin.

Çünkü sen beni kendi ellerinle getirdiğin bu papatya tarlasının orta yerinde, ben tek başına biten bir gelinciğe seni nasıl da çok sevdiğimi fısıldadığımda, tüm papatyaların önünde seni ömrüm boyunca seveceğime yemin ettiğimde terk edip gittin. Bir daha dönmeyeceğine inandığım anda ağlamaya başladım ben ve hasretimden çok hayal kırıklığı döküldü bu defa gözlerimden. Gri gri ağladı gözlerim. Ne ben, ne de papatyalar sevdiler grileri. Hepsi bir bir boynunu büküp gitti. Sapını, yaprağını toplayan, sarısını, beyazını katlayan, toprağıyla vedalaşıp gitti."

Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ağladı, ağladı ve sonra sildi gözyaşlarını. Sultan Ahmet Camii'nde ola-

bilmeyi geçirdi içinden. Orada bulduğu huzura ihtiyacı vardı. Ellerini açıp dua etti; "Allahım aklımı kaçıracağım böyle giderse. Lütfen aklıma mukayyet ol. Kalbimi koruyamadım, bari aklımı koruyayım," dedi. Yüreğine şifa istedi ve kalkıp yüzünü yıkadı. Kemanını aldı eline. Gözlerini kapatıp çalmaya başladı. O sustu, keman ağlıyordu artık. Kendisini müziğin iyileştirici gücüne bıraktı...

Derin, kendini mutlu zannettiği hayatının kıyısında köşesinde savruluyor ve bulunduğu yere ait hissedemiyordu şimdi. Göçtüğü, göçüp giderken arkasına dahi bakmadığı diyara sürgün yemiş gibi, kendi hayatına yabancı kalmıştı. Derin Deniz'leyken rüyada sanmıştı kendini. Meğer bu aşk onun uyanışıymış; başka bir hayat daha olduğunun, her şeyin mümkün olduğunun, hiçbir şeyin kalıcı olmadığının, en önemlisi de hiç kimseye mecbur olmadığının, insana yine kendisinin kaldığının öğretisiymiş.

İnsanın cenneti de cehennemi de kendi içinde.

Herkes kendi tercihlerinin
sonucunu yaşıyor ve
başkaları vesilesiyle,
kendi hayat sınavını veriyordu.

Aşk Bir Mucizedir

5. Bölüm

Kemal...

Kemal öptü Derin'i. Öptü, "Allahaısmarladık," dedi. Böylece Derin'i ve çocuklarını Allah'a emanet etti ve kafasını dumanlandıran o öpücüğün etkisinde asansöre bindi.

Aslında ikisi de dudaklarını birbirlerinin yanaklarına göstermelik dokundurmuştu. Ama Kemal garip bir şeyler hissetti içinde. Bir zamanlar bu koku olmadan yaşayamam dediği kadına, karısına ne kadar yabancılaştığını düşündü.

Ne olmuştu duygularına?

Uzun zamandır hiçbir şey hissetmediği kadını öpmek hüzünlendirmiş, heyecanlandırmış, düşüncelere daldırmıştı. Bir çocuğun aylardır yüzüne bakmadığı oyuncağı başka bir çocuk aldığında kıymete binmesi gibi bir şeydi bu aslında. Ölen bir şey en fazla mumyalanabilirdi. Canlandırılamazdı. El birliğiyle bir aşkı, bir evliliği öldürmüşlerdi.

"El birliğiyle," derken yutkundu. Aslında çoğu kendi hatasıydı. Bunun için kızamıyordu Derin'e. İçini acı-

tarak hatırlamıştı son söylediklerini. "Vazgeç, çabalama, olduğu kadar, gittiği yere kadar," demişti. Ama bunları söylerken Derin'in ondan, hayatından gideceğini hiç düşünmemişti. *Ben onu oyuncağım sanmıştım. Kalbim gibi, kolum gibi ya da gözüm gibi. Varlığına şükretmediğim, kıymetini bilmediğim ama önemli bir parçamdı sanki. Ne yapsam gitmez, gidemez, bir ömür yanımda nasılsa, demiştim. Hep benim sanmıştım. Şimdi elimden alınınca huysuzlaştım, huzursuzlaştım,* diye düşündü asansörden inerken.

Dünden beri düşüncelerden arınamıyordu.

Birkaç saat uyumuştu. Onda da rüyalar, kâbuslar görmüş, sürekli uykusu bölünmüştü. Bir uçurumun kenarında duruyordu. Derin'in uzattığı eli tutmadığı için bitmek bilmeyen bir düşüşle sürüyordu rüyası.

Bir diğerinde bağdaş kurup oturduğu bir derenin kenarında, suya baktığında vedalaşan Derin ve adını telaffuz etmek istemediği Deniz'i görüyordu kendi yansımasında.

Bir başka rüyasında, labirent yollarda yürüyordu ve denediği hiçbir yol Derin'e çıkmıyordu.

Her rüyanın sonunda uyanıyor, rüya olduğuna seviniyor, o gün yaşadıklarını hatırlayınca o günün rüya olmayışına üzülüyordu.

Uyandığında Derin'in ağlamaktan şişmiş gözlerini görünce öfkeyle hüzün karışımı bir duygu hissetmişti. Ne yapması gerektiğini, nasıl davranmanın daha doğru olacağını bilemiyordu. Yanlış bir şey söylememek, onu ve kendisini kırmamak adına duş alıp çıkmıştı bir an evvel.

Bazen gitmek gerekirdi. Uzaklaşmak, olmadığın yerden bakmak, kendi hayatını dışarıdan izlemek, düşünmek, dinlenmek için gitmek gerekiyordu.

Kemal Derin'e yalan söylemişti. İş seyahati değildi bu. İş yerinden bir kaç gün izin almıştı. Akşamki trafik ışığını

geç fark edişi, onu araba kullanmak yerine otobüsle gitmeye yönlendirdi. Uçağı hiç düşünmedi bile. O seyahat etmek istiyordu. Çok uzun yıllar olmuştu otobüse binmeyeli. Arabasını otogarın otoparkına bırakıp ilk Ankara otobüsüne bilet aldı. Niye Ankara'ya gittiğini bilmiyordu aslında. Ağzından o sabah aldığı Cemal Süreya'nın kitabındaki dizelerden olsa gerek, "Ankara" çıkmıştı bir kere.

"Şair arkadaş, bir derdin mi var,
Bir şeyler çıkarmak mı istiyorsun derdinden?
Ankara'ya gelmelisin," diyordu.

Şüphesiz ki şair değildi, Cemal Süreya ona seslenmiyordu. Ama bir kez öyle demişti Derin'e. Küçük valizini bagaja verdikten sonra otobüse bindi, cam kenarı koltuğuna yerleşti. Yan koltuğu boştu. Kitabını koltuğa bıraktı ve camdan vedalaşan insanları, otogarın hareketliliğini izlerken hareket saati geldi ve kapılar kapandı. Cama kafasını dayamış, dışarıyı izliyordu.

Her şey geride kalıyor.
İstesen de,
İstemesen de.
Doğanın kanunu bu, diye düşündü.

Otobüsten şimdinin dışında gibi izlediği hayat, zamanın hızında akıp geride kalıyordu. *Ankara'da ne yapacağım?* diye düşündü kendi kendine. Böyle durumlarda sahil kenarı olan şehirleri seçerlerdi insanlar ve dalga seslerinde terapi etkisi bulurlardı. Belki de karısını elinden alan adamın, adını da bu huzurun adresi olan mavi sulardan almasından dolayı sahil yerine Ankara'yı seçmiş-

ti. Gölbaşı'na gitme fikri belirdi aklında. Suyun şifalandırıcı gücünün kollarını açıp da çağırdığından habersizdi.

Uzun zaman olmuştu durup düşünmeyeli. Yaşadıklarını düşündü. En korktuğu şeydi aldatılmak. Korkularını yaşadığını bilmez miydi insan? Korkularını bile isteye kendisi gerçekleştirirdi hayatında. Tüm o korktuklarını bir yorgan misali çekerdi üzerine. Korktukları, kaçtıkları zamanın içinde sinsice onunla yürür gelir ve fırsatını bulunca hortlardı.

Birden annesinin bir sözü düştü aklına. Bir dizi üzerine konuşuyorlardı. Annesi, "Oğul, beden emanettir. İnsanların oyuncağıdır. Yürek, akıl gitmesin; giden beden dönüyor nasılsa. Ama bir insanın aklı, kalbi senden giderse kork asıl. O zaman 7/24 yanında olsa da gitmiştir çoktan, ne yaparsan nafile," demişti.

Bu cümleyi hatırlamak rahatsız etmişti Kemal'i. Karısı Derin yanındaydı, ama aklı ve kalbi kendinden çok uzaklardaydı. Tam da annesinin "Kork," dediği şey başına gelmişti. Sanki yüreğindeki rahatsızlığı giderebilecekmiş gibi koltuğunda kımıldandı. Camdan dışarıyı seyre daldı. Hızla geride kalan hayatı boş gözlerle izliyordu. Kendi hayatlarını yaşamak yerine izlemekle yetinmekten antremanlıydı bu izleyişe.

Belki de tüm suç benim. Benim ittiğim uçurumdan Derin'i kurtarmak için Deniz elini uzattı. Belli ki, onun da ayağı kaydı. Yuvarlanırken birbirlerine tutundular. Uçsuz, dipsiz bir uçurumda birbirlerinin Araf'ı oldular. Bir de Deniz'in eşi var; sayemde başı yanan, hayatı kayan. Onun da vebali benim. Ah! Ya hiçbir şeyden haberi olmayan masum yavrular, onlardan hiç bahsetmek dahi istemiyorum. Kaldırmıyor içim.

Ben bir insanın duygularıyla yaşayıp, kendini değerli hissetme güdüsüyle, sevmek sevilmek ihtiyacıyla yaşadığını nasıl

unuttum? Peki, ben neden gidip de başkasını sevmedim. Ben de Derin'le aynı şartlardayım. Hayır, ben Derin'le aynı şartta değildim. O hayatın içindeydi, yaşıyordu. Ben yaşamın ne olduğunun farkında değildim. Sonsuz bir uyku hâlindeydim. Bencilliğimle ördüğüm kulemde kendimi güvende ve mutlu sanıyorken, aslında kendimi o kuleye hapsedip akıp giden hayatın renksizliğine karşı kovamı dolduramadığımı fark edemedim.

Derin öyle miydi oysa?

Şimdilerde yere göğe sığdıramadığım, uyumadan önce görüp sarılamadığımda gece uykumdan hiçbir şey anlamadığım çocuklarımızı doğurdu, diye bile ona neler ettim. Hâlbuki çocuk gülümseyişi, çocuk sesi, hayatın en coşkulu şeyiymiş. Bana dünyanın en güzel hediyesini verdiği için ona teşekkür edeceğime, resmen zulmettim. Sözcüklerimle, ilgisizliğimle, hayatlarına dâhil olamayışımla ruhunu darp ettim. Yüreğine, gururuna, hayallerine kim bilir ne acılar çektirdim ne yaralar açtım. Benim açtığım yaralara Deniz merhem oldu demek ki...

Yol düşündürüyordu ve insan kendisiyle baş başa kalabildiğinde, cesareti kadar yüzleşiyordu kendisiyle. Kemal de kolay olan başkalarını suçlamayı seçmek, öfkeye kapılmak yerine iç hesaplaşma yolunu seçmişti. Doğru olan da buydu. Olaylara yukarıdan, herkesin açısından bakabilmek ve kendi hatasını sorgulayabilmek gerekirdi. Ama Kemal, "Benim suçum ne?" noktasını sorgulamayı çok abartmıştı. Oysa her şey, olması gerektiği gibi ve olması gerektiği için oluyordu. Hayatın bir düzeni vardı. Labirentler arasındaki yolculuğumuzda, hangi yolu seçersen seç, aynı yere çıkacak bir serüvendi yaşam. Herkes kendi tercihlerinin sonucunu yaşıyor ve başkaları aracılığıyla kendi hayat sınavını veriyordu.

Gözlerini daldığı yerden çekip derin bir "Off!" çekti.

"Kalp bir kez sevmiyormuş," demek ki. Yok yok, bu sevme sayısıyla ilgili değildi.

"Kalp sevgisiz atmıyormuş demek ki.

Oksijenle değil, sevgiyle yaşıyormuş insan. Sadece kan değil, sevgi pompalıyormuş kalp. Atmak için sevgiye ihtiyacı varmış. Sevmezsen bir kadını, seviyorlarmış meğer," dedi...

Oysa bazı sonları değiştirmek mümkün değildi. O dersin sınavının tarihi belliydi. Senin ne zaman hazırlanacağın ya da çalışıp çalışmayacağın sana kalmıştı.

AYŞEN BOZKUŞ

Mecbur edilmiş yalnızlık, uçsuz
bucaksız hapishaneymiş meğer...

Aşk Bir Mucizedir

6. Bölüm

Deniz...

Gözlerini açmak uyanmaksa eğer, uyanmıştı bedeni. Ruhu zaten hiç uyumamıştı ki. Bir köşede oturup görevini icra eder gibi acısını işleyip, acısını çekip, acısını gözetip durmuştu.

Deniz, gece uyumuş muydu, kaçta yatmıştı, sabahın bu saatine kadar uykusunu kaç kez bölüp, kaç kez baştan başlamıştı uyumaya, saymamıştı. Hayatı bölük pörçük yaşayanların uykuları da bölük pörçük oluyordu. Gözünü açar açmaz "dann" diye aklına düşen acı gerçekle "günaydın"laşmıştı.

Bunun olması gerekiyor muydu sanki?

Hatırlamak, istenildiğinde devre dışı bırakılabilecek bir uygulama olamaz mıydı?

İnsanın kendine ait olan aklının ve kalbinin, neden yine kendine işkence ettiğini anlayamıyordu. Hatırlama düğmesine basılır basılmaz, uykunun sıcaklığı henüz bedenini terk etmemiş olsa da Deniz'in yüreği temmuz sıcağında üşümeye başlamıştı.

Yatak odasının açık camı perdeyi havalandırınca, kalın gri perdelerin arasından sarı sarı sızdı güneş. Saatine baktı. Dokuz olmuştu. Yanındaki boşluğa takıldı gözü. Tülay çocukların odasına gitmiş olmalıydı. Belki gece de çocuklarıyla yatmıştı. O kadar uyanmış, ama Derin'i düşünmekten, daha doğrusu onu düşünmemek için uyanmama, uyuyup unutma savaşı vermekten, Tülay'ın yatakta olup olmadığına dikkat dahi etmemişti.

Yastığını dikleştirip oturdu. Ne yapacaktı bugün? Hiçbir şey...

Dayanılmaz bir baş ağrısı ensesine vurur gibi hızlı ve keskin bir şekilde vurup kaçmıştı. Kalkıp camdan baktı. Perdelerin kararttığı odanın renginden sonra, gözleri kamaştı gün ışığının parıltısından. Sokak "sokak" kokuyordu. Büyük şehirlere has bir kokuydu bu. Biraz mazot, biraz toz, biraz sıcak, az oksijen ve pek çok şeyin daha karıştığı, büyük şehirlere has bir "sokak" kokusu. Oysa ne çok isterdi; deniz kokan, sakız sardunyalı bir balkonun onu güne buyur etmesini. Mesela gün, içeriden Derin'in hazırladığı bir kahvaltı, mutfaktan gelen kızarmış ekmek kokusu, radyoda eski şarkılara eşlik eden hayat dolu, gülen sesiyle Derin'in mırıldanmalarıyla başlayabilirdi. En çok da o koksun isterdi gözünü açtığı ev. Gezdiği tüm odalarda onun kokusu yayılsaydı mobilyanın, perdenin, koltukların, havlunun, kıyafetlerinin üzerine, Derin koksaydı yaşadığı ev. Aklı, Derin'i merkezine getirirken, burnuna da onun kokusunu bırakmıştı geçerken. Rüzgârla gelen çiçek kokuları gibi, Derin kokusu esmişti odada.

Ne için yaşıyoruz? Ne boş yaşıyoruz...

Ne zaman sona ereceğini bilmediğimiz bir hayatta harıl harıl çalışıp, memnun olmadığımız hayatlarımızı devam ettirebilmek için para kazanıyoruz. Hayallerden çok uzak olan hayatlar

için bu kadar didinmenin, huzursuz ve tatminsiz yaşamanın ne anlamı olduğunu hiç sorgulamıyoruz.

Kafamdaki en fazla birkaç milimlik ur, benim yıllardır içinde olup da fark edemediğim şeyi anlatıyor bana. "Bak gör," diyor, "Deniz kenarında küçük bir kasabada yaşamanın hayalini kurup, sevdiğin kadınla huzurla yaşamayı düşlerken, tüm bu düşlerini erteleyip seni hiç de mutlu etmeyen bir hayat için ömrünü ve sağlığını heba ettin. Bir düşün bakalım değdi mi?" diyor? Hani hayat, yapmak istediklerin içinde kalmayınca güzeldi. Otur da şimdi içinde kalan ukdelerden bir keşkeler duvarı ör kendine. Çepeçevre sar kendini, hapset o duvarların içine. Ağlama duvarı misali ibret olsun hayallerini erteleyenlere. Mezarının üzerindeki toprağa hayallerini ektirelim ister misin? Belki de filizlenir açarlar, ne dersin?"

"Susar mısın kendim. Sus artık Allah aşkına," dedi.

Derin'siz bir günün ilk sabahı, hastalığını öğrendiğinin ilk haftasıydı. Konuşacak kimsesi yoktu. Yasak aşkını mı, hastalığını mı anlatacaktı, pişmanlıklarını mı?

Kime?

Nasıl anlatacaktı?

Duyacağı hangi söz hangi yarasına merhem olacaktı?

Belki arpa boyu yol aldırmayacaktı konuşmak, anlatmak. Yine de konuşmak istiyordu insan. Olanı ya da olacakları değiştiremiyor olsa da konuşunca rahatlıyordu ya, yetiyordu o. Konuşacak kimse bulamayınca da kendisiyle konuşuyordu. İnsanın içinde, her zaman seni anlayan ve duymak istersen eğer, doğruları söyleyen objektif bir sen daha vardı. Deniz, içindeki Deniz'in doğrularını vaktinden geç duyduğu için, şimdilik bir başka köye göndermişti o sesi.

Hastalığı hakkında da tek bir kişi ile konuşmuştu: Kemal'le.

Deniz, Kemal'i aramıştı. Hem verdiği sözü tutamayacak olmanın ezikliği, hem her şeyi itiraf etmenin pişmanlığı hem de yaptığı yanlışın utancı asılmıştı tüm o sözcüklerine. Nefesi darala darala doktor raporlarından bahsetmişti.

Başında ciddi bir tümör vardı. Kaç dünya yıkılmıştı saymadan, "Diğerlerinin, en çok da Derin'in dünyasını yıkmadan ne yapabiliriz?" sorusuna birlikte çözüm aramaya başlamışlardı. Düşman olması beklenilen iki adam, iyi birer arkadaş gibi oturup konuşmuşlardı. Ve birlikte böyle bir çözüm bulmuşlardı. Deniz, Derin'den ayrılacak ve bir daha hiç görüşmeyecekti. Gerçekleri anlatmayacak olmasının tek yolu buydu. Derin terk edildiğini sanacak, böylelikle Deniz'i daha kolay unutacaktı. Birlikte gerçek bir aşka, gerçek bir hastalığa, gerçek dışı bir kılıf giydirmiş, beraber kurguladıkları senaryoyu yine beraber gerçekleştirmişlerdi. İki adam da çok üzgündü. İnsan bazen, aynı olayda neye ve kime

üzüleceğini bilemiyordu...

Deniz perdeyi kapatıp içeri girdi. Bu sefer de içerisi pek karanlık geldi gözüne.

Ne yapacaktı bugün?

Yine aynı soruya döndü.

Derin'den önce ne yapıyordu?

Her gün işe gitmiyor oluşu, bugün dezavantaj gibi görünüyordu. İşe gitse belki kafası da dağılırdı. Ama yabancı iş adamlarının toplantı gün ve saatine göre çalışıyor olması, bugün işe gitmesini gerektirmiyordu. Bir sahil kenarında olma isteği duydu içinde. Bugün işe gitmeyeceğini söylememişti Tülay'a. Aklına parlak bir fikir gelmiş gibi hızlıca giyinip çıktı. Salon boştu. Tülay çocukların odasında kızıyla beraber yatıyordu. Yan odada da oğlu uyuyordu. Çocuklar da okulun olmadığı zamanlar anneleri gibi

geç yatar, öğlene kadar uyurlardı. Oğlu kendisine benziyordu. Sonra da dönüp kızına baktı. O da annesine benziyordu. Hep öyle olmaz mıydı zaten... Şimdiden güzel bir kız olacağı belliydi. İkisinin de doğdukları günü dün gibi hatırlıyordu. Şimdi kocaman olmuşlardı. Daha da büyüyecekler, neler neler yaşayacaklardı... Acaba Deniz bu günleri görebilecek miydi ya da ne kadarını görebilecekti? Karnına bir yumruk indirerek gelmişti bu soru. O sırada bakışları Tülay'a değince hemen kaçırdı. İçi sızladı. Onun da hayatı kendisininki gibi heba olmuştu aslında. Ama o bunun farkında değildi.

Farkında olmamak, bazen iyi bir şeydi aslında. En azından mutluydu. Başka bir hayatın daha olduğunu, bir ihtimalin daha bulunduğunu bilmeyen insanlar ellerindekiyle mutlu olabiliyorlardı. Oysa dışarıda onlarca hayat, onlarca ihtimal ve yığınla gerçekleşmeyi bekleyen hayal vardı. Hayalleri örtüşmeyen insanların bir yerleri mutlaka çıplak kalır, en ufak bir soğukta ayazda kalmış gibi donarlardı. Ne ruhları ısınırdı, ne de kalpleri.

Acıdı; Tülay'a da kendisine de acıdı.

Bütün suç benim. Onu yürüyemeyeceği bir yola ayakkabısız sürükledim. Oysa gittiğin yolda, yolun sonundan, hatta yol arkadaşından daha önemli bir şey varsa, o da o yolda giyindiğin ayakkabıdır. Hâlbuki ben çok ayakkabı değiştirdim...

Hızla odadan çıktı, sessizce kapının önündeki ayakkabıları giyerek merdivenleri ikişer üçer inip sokağa çıktı.

Uğruna şiirler yazılan, sevda sözleri tutturulan mavinin engin sahibi denizlere ve denize rengini veren göğe en rahat bakabileceği yere gitti. Deniz, dalgalar, martılar çağırmıştı bir kere, davete icabet etmemek olmazdı. Arabasına atlayarak sahilin yolunu tuttu.

Emirgan'a geldiğinde, ruhunun bağları biraz daha gevşemişti. Tarihi koca çınarın altında demli bir bardak çay içti, simit yedi. Yolun karşı tarafını, insanları izledi. Sonunda ışıkları geçip ahşap banka oturdu. Kovaların içinde çırpınan balıklara, balıkların dansını izleyip kahkahayla heyecanlanan küçük çocuğa gülümsedi. Arabanın içinde, çay kahve satan adamdan bir bardak daha çay aldı. Şekeri karıştırırken,

Bazen bir şeylerin daha güzel olması için başka şeylerin yok olması gerekiyor belki de, diye düşündü. Tıpkı bu şeker gibi...

Aklının bir köşesinde hep ölüm, yok olup gitmek vardı. Onun için gözleri bu yönde görüyordu. Çaya, hayata tat vermek de önemliydi. Çay şekersiz de çok güzeldi. Tat vermeyecekse bir şeye, şekerin şeker olmasının ne anlamı vardı? Bunları hiç düşünmüyordu.

Oysa içinde ölümü kendisine yakıştırmayan bir umut da vardı. İnsanın korkuları, ardında tohumlarını bırakmadan yürümüyordu. O izin verdiği için, korkuları içindeki odalarda döke saça dolaşıp büyüyorlardı.

Korkusu ölmekten, hastalıktan çok, Derin'i doya doya yaşayamayacak oluşuydu. Ondan ayrı oluşu parçalıyordu içini.

Bir de çocukları vardı. Her anne baba, çocuğunun büyüdüğünü, evlendiğini yuva, iş kurduğunu, hayallerini gerçekleştirdiğini görmek isterdi.

Dalmaçyalı bir köpek oturdu yanına. Sanki onu tanıyor gibi. Deniz'e alışkınmış gibi bir edayla ahşap banka oturup başını Deniz'in bacaklarına koydu. Tasmasına bakındı Deniz. Sokak köpeği olamayacak kadar bakımlı bir köpekti. Ama kulağındaki damga sokak köpeği olduğunu söylüyordu. Sevilmek istediği her hâlinden belliydi.

Sevgi tüm dünyanın ihtiyacı olan bir şeydi. Sadece sevgiyle herkes ve her şey yaşayabilirdi aslında.

Başını okşamaya başladı. Pırıl pırıl, tertemiz ve çok sevimli bir köpekti. Tülay'ın kızmayacağını, hatta sokağa atmayacağını bilse alıp eve götürebilirdi. Çocuklar sevinçten deliye dönerlerdi herhalde. Başını kaldırıp yüzüne baktı köpek. Tekrar pantolonunun üzerine koydu, sevilmenin tadını çıkarıyordu. Hafif bir dalga vurdu duvarlara, uzaktan geçen gemi, hareketlendirmişti denizi. Biraz önce çay getiren çocuk geldi yanına. Bir orta kahve söyledi.

"Derin olsa sade içerdi. Çok sever kahveyi, hele ki Türk Kahvesini," dedi. Köpekle konuşuyordu. "Burada olsa çok severdi seni. Hatta eve götüreceğim diye tuttururdu. Yüzü gibi yüreği de öyle güzel ki. Çok güzel bakıyor, çok güzel seviyor. Sesi, enerjisi, gülüşü eşsiz sanki... Hayata hep güzel yanından bakar, herkese ve her şeye sevgiyle yaklaşır. Elinden de her iş gelir. Bir keman çalar, ruhun çıkar dünya turuna, dans eder, geri döner," dedi.

Çaycı çocuğun ayarlamaya çalıştığı radyoda cızırtının hemen ardından başlayan şarkı, içine dokunmuştu.

"Öyle sevdim ki ben seni
Tarifi yok hiçbir dilde,
Dünyanın en mutlu insanı yaptın beni,
En kötü günümde bile..."

"Çok da güzel şarkı söyler," dedi Deniz köpeğe eğilip. Köpek iki ayağı üzerinde dikilip, kucağa alınmayı bekleyen bir çocuk gibi yüzüne bakmaya başladı. Güldü Deniz. Sarıldı köpeğin siyahına ve beyazına. Sarıldı boynuna. Bir çocuğa, bir dosta sarılır gibi sarıldı. Sanki gökteki melekler, yalnızlığını paylaşması için göndermişlerdi onu.

Şarkı devam ediyordu, nakarat başa sardı. Deniz, gözleri dolu dolu bu şarkıyı Derin'e söylediği günü hatırladı.

Mart ayının ilk hafta sonuydu. Çok vakit geçiremediklerine üzülen sevdiğinin dile getiremese de gönlünden geçeni bilen Deniz, Derin'e sürpriz yapmıştı. O da, son zamanlarda İstanbul'un kalabalığından, gürültüsünden, bir şeyleri yetiştirme telaşesinden sıkılmış olduğundan Derin'i Ağva'nın huzurunun, sakinliğinin kollarına kahvaltıya getirmişti.

Hafiften kar atıştırıyor olsa da bunu bir kaza riskinden, üşüme, kayıp düşme ihtimalinden çok, romantik oluşuyla değerlendirmişlerdi. Yol boyunca şarkılar söyleyip, gülüp eğlenerek ilerlemişler; yolun, gitmenin, uzaklaşmanın, beraber olmanın, yalnız, baş başa kalmanın farkında olarak, anın kıymetini bilerek yol almışlardı. Hava şartlarının da etkisiyle, şanslarına kendilerinden başka hiç kimse yoktu. Gölün kenarında, cam balkonlarla örtülü restoranda kahvaltı yapmışlar, bakır semaverden birbirlerine çay doldurmuş, sakinliği ve huzuru beraber solumuşlardı.

Derin'in kalbi gözlerinin içine baktığında tüm dünyayı unuttuğu, aynı zamanda tüm dünyayı bulduğu adam için mi, yeşilin bu mevsimde bile güzelliğine mi, dans edercesine yağarken düştüğü suya teslim olan karın yağışını izlemenin verdiği keyfe mi, yoksa bunların hepsini bir arada yaşıyor olabilecek kadar şanslı oluşuna mı şükretse şaşırıyordu. Sessiz duaya dönen cümleler, ağzının içinde dolanıp düğüm oluyordu.

Umut ettiğin ve yeterince isteyip çaba sarf ettiğin tüm cümleler, toprağa düşen bir tohum gibi hayatın içinde can buluyor, sabrınla ve emeğinle suladığın müddetçe de çiçeğini açıp meyvesini veriyordu. Nasıl ki süt mayalanıp yoğurt oluyorsa, hayal de zamanın içinde mayalanıp gerçek oluyordu. Yoğurt için de hayallerin hayata geçmesi için de sadece biraz zaman gerekiyordu.

Asıl sihir zamandı. İnsan zamanla seviyor, zamanla unutuyor, zamanla gerçeği görüyor, zamanla iyileşiyor ve zamanla hayallerine kavuşuyordu. Zaman sihirli olduğu için olsa gerek, tek kullanımlıktı. Geri gelmiyor, biriktirilemiyor, durdurulamıyordu. Gerçekti ama görünmüyordu. Herkes ve her şey ezelden mağluptu zamana. Bir türlü doğru vakti tutturamıyor, hızına yetişemiyor, kızıp şikâyet ediyor ama yine zamanın kollarında şifa buluyordu.

Derin de zamanın içine bir hayal kapsülü bırakmıştı. Umudunu hiç kaybetmemiş, tüm üşüyen yerlerini sabrın erdemiyle örtmüştü. Baş veren filizleri, baharda açan çiçekleri görmüştü. Şimdiyse vaktinde sunulan meyveleri tadıyordu.

Kar yerini yağmura bırakmıştı.

Öyle yoğun yağıyordu ki damlalar, yeryüzündeki tüm günahı, tüm hüznü yıkamak ister gibiydiler.

Kahvaltı bitmişti. "Kahvelerimizi dışarıda içelim mi?" demişti Deniz. Gökten boşalırcasına yağmur yağıyordu ve Deniz dışarı çıkmak istiyordu. Hiç itiraz etmedi Derin. Ayağa kalktı. Çıkarken kapının girişindeki dev cüsseli adam, kendi gibi büyükçe bir şemsiye uzattı Deniz'e. Restorandan göle doğru paralel uzanan ahşap balkonun basamaklarında durdular. Deniz, Derin'e şemsiye tutuyordu. Yarısı buz tutmuş gölün, esnaf tarafından buzları kırılmış kısmında karabataklar, martılar dolaşıp yiyecek arıyorlardı. Deniz çayını uzattı Derin'e.

"İç, üşüme," dedi.

Kocaman bir şemsiyenin altında ikisi göz göze, üşüyerek çay içiyorlardı. Şemsiyenin kenarlarından sular damlıyordu. Ağaçların üzerlerinde az sonra erimeye mahkûm karlar vardı. Hava soğuktu ama kalpleri sıcacıktı. Deniz, Derin'in her bakışında dünyayı unutturan

gözleriyle, "güzel gözlüm" diye sevdiği yârinin gözlerinin içine bakarak şarkı söylemeye başladı.

Ben bal arısı gibiydim senden önce
Bak pervanelere döndüm seni görünce
Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Yoluna adadım ömrümü, ben sensiz olamam.
Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Bin yıl yaşasam yine sana doyamam.
Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam gözlerim açık gider
Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Yoluna adadım ömrümü ben, gel kaçma güzel
Bana Ellerini Ver–Özdemir Erdoğan

Deniz, doğduğundan beri binlerce gündür, milyonlarca kez atan kalbini sanki ilk kez atmaya başlamış gibi hissediyordu. Huzur elle tutulur bir şeydi sanki o an. Sarıldı. Öptü koklayarak boynundan. Gözlerini kapattı. Allah'a hangi kelimelerle şükredeceğini seçemedi. O an için hiçbir cümle, hiçbir kelime yeterli minnettarlığı iletebilecek güçte değildi.

Deniz susunca kuşlar bağrışmaya başladılar. Bulduklarını bir yiyeceği paylaşamıyorlardı. Hava öyle soğuktu ki hiçbiri bulduğu yemeği bir başkasına kaptırmak istemiyordu. Deniz şemsiyeyi Derin'e verip bir dakika beklemesini, hemen geri döneceğini söyledi.

Koşar adım içeri girdi. Derin gölün yeşilinde kaybolmuş gibiydi. Üşümek umurunda bile değildi. Hemen geri dönen Deniz'in elinde birkaç dilim ekmek vardı. Şemsiyeyi tutmak için geri alırken ekmekleri Derin'e verdi. Derin, ince düşüncesi, merhametinden dolayı Deniz'e karşı büyük bir hayranlık duygusu hissetmişti.

Ekmekleri parçalara ayırıp suya attı. Birden sayıları arttı kuşların. Martılar birbirleriyle yarışıyor, ekmeği havada kapan kaçıyor, uzak, kuytu bir köşede yiyor, sonra geri geliyordu. Ekmeğin büyük bir parçasını kapan, bir bölümünü kenarda yiyor, kalanını gagasının arasına sıkıştırıp uçup gidiyordu. *Muhtemelen yavrularına götürüyor,* diye düşündü Derin. Bir kez daha hayvanlardaki annelik duygusuna büyük bir saygı duydu. Düşüncelere dalınca, elindeki büyük bir parçayı atamadan düşürdü suyun üzerine. Uyanık bir tanesi koca parçayı kapıp kaçmıştı ki diğerleri peşine takıldılar. Suyun üzerinde bir kovalamaca başladı. Derin ve Deniz şaşkınlık ve kahkahayla, biraz da ekmek kavgası eden kuşlara üzülerek izlediler olanları. Martıların içgüdüsel davranışları çok etkileyiciydi. Deniz bir eli Derin'in omzunda, diğer elinde çayı, inatla yeşil kalan yaprakların ve kahverenginin tonuna sadık kalan ağaçların renk verdiği göle bakıyorlardı. Yiyecekleri bittikçe gelen martıları izliyorlardı. Ekmekler bitince uzaklaşan kuşların sessizliğini bu sefer Derin bozdu.

Yalnızlık keyiftir, eğer dertliysen.
Ayrılık ölümdür, eğer sevdiysen.
Kurşun sıksalar da, geçmez gecenden
Kalbindeki denize hasretsen...
Saçlarıma karlar yağsa da,
Gözlerime yaşlar dolsa da,
Bu koca şehir beni alsa da,
Yağmur olur dönerim sana.
Rüzgâr olur eserim sana.
Kalbimdeki Deniz-Kutsi

Kalbinin atışlarını hissetme sırası Deniz'e geçmişti. Dili şükredecek kelime arıyordu. Yukarılarda bir yerde,

meleklerin gülümseyerek onları izlediklerini düşündü. "Teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim," diye fısıldadı hayata. "Bu huzur için, bu sevda için, sarılmanın, sevmenin, sevdiğim gibi sevilmenin tadı için teşekkür ederim," dedi ve şarkısının son kelimesini söyleyen Derin'in yüzünü avuçlarının içine alarak dudaklarından öptü. Hareket etmesine izin vermeyerek, gözlerinin içine bakarak, söylemeye başladı;

Öyle sevdim ki ben seni
Tarifi yok hiçbir dilde,
Dünyanın en mutlu insanı yaptın beni
En kötü günümde bile.
Seninle biz ikimiz
Mutluluğun resmiyiz, İyi ki hayatımdasın.
İki kişilik bir âşıklar şehriyiz,
Bir ömür benimle yaşlanır mısın?
Kendimi terk ederim seni
yarım bırakmam
Dört yanı aşk dolu yolumsun benim.
Her saat her dakika her saniye kalbimdesin.
Sen gözlerimin son adresisin...
Âşıklar Şehri-Kutsi

Derin bundan daha mutlu, daha huzurlu hissedebileceği başka bir an olamayacağını düşünerek, sevgiyle, huzurla, şükürle sarıldı sevdiği adama. Sevdalarına kendi nazarlarının değmesinden korkarak gözlerinden akan mutluluk gözyaşlarını sildi.

Sarılacaktı bu sevdaya sımsıkı. Hiç bırakmayacaktı.

Bırakmamalıydı.

Böyle söylemişti Derin, Deniz'e.

"Ben de seni hiç bırakmayacağım," demişti Deniz. Yeminler etmişti içinden. Derin'den önce kendisine söz vermişti. Bazen başkalarına verdiği sözler, diğer şartlarla beraber değişebilir, tahrip olabilir ya da hiç gerçekleşmeyebilirdi. Ama insan ne yapıp edip kendine verdiği sözleri tutmalıydı.

Nereden geldiği belli olmayan sivri bir ok gibi Deniz'in kendine verdiği söz saplanmıştı kalbine. Biliyordu ki çıkarıp atsa o oku, oluk oluk ahlar, keşkeler akacaktı kanının yerine. Şimdi kitaplara, hikâyelere, şarkılara, yıllara sığmayan aşkı yüreğine sığdırıp taşıyacaktı. Verdiği sözler de, hayalleri de, duaları da, hatıraları da gerçeklerle kucak kucağa oturacaktı yüreğinde. Ve Deniz, küçücük kalbinin nasıl yüklendiğini anlamadığı acılarını besleyip büyüterek taşıyacaktı geri kalan her bir nefesinde.

Gözünden akan yaş, gözlerini kapatmış bir şekilde kucağında yatan köpeğin üzerine düşmüştü. Köpek, ziyanı yok der gibi göz kapaklarını yarı açıp kapatarak, köpeklere has ama üzgün bir ses çıkararak sanki acısını paylaştığını söylemişti. Çaycı çocuk, ağlayan adamdan onu utandırmamak için gözlerini kaçırmıştı ve temmuz ayının öğlen sıcağında koca bir dalga vurmuştu duvara...

Kulağına çalınan ikindi ezanıyla, içine düştüğü Derin'li düşüncelerden sıyrılıp anılar boşluğundan yüzeye tırmanabilmişti Deniz. Cami imamı "Allahu Ekber" demeyi bitirdiğinde, Deniz içinden, gönlünün en güçlü yerinden, ellerini açıp dua etti:

"Aziz Allah şefaat ya Resûlallah,

Aziz Allah, şifa ya Resûlallah,

Aziz Allah Derin ya Resûlallah, dedi.

Allah'ın ne kadar aziz ve güçlü olduğunu dile getirip onun Peygamberi vasıtasıyla da Allah'tan şefaat, şifa ve Derin'i istedi.

"Âmin," derken aklına, aklından vicdanına bir ateş düştü.

"Acaba?" dedi. Hiçbir acabası bu kadar kızgın olmamıştı. Şimdiye kadar hiçbir acabası böylesine dağlamamıştı yüreğini.

Çocukluğundan beri düşünme alışkanlığı edindiği, istemsizce bağdaştırdığı bir ödül, ceza oyunu oynardı aklı. Ayağını sehpaya çarpsa, "Ne hata yaptım, ne günah işledim, kimi üzdüm acaba?" derdi. Dünyanın ve adaletin, dünya üzerindeki denge merkezinin bu şekilde çalıştığına inanıyordu. Bir yeri kanadıysa, en sevdiği kazağı yıkanırken çekip küçüldüyse ya da sevdiği bir eşyası kaybolduysa, oturur kimseyi kırıp kırmadığını, haksızlık yapıp yapmadığını düşünür; bu olanların hangi günahın bedeli olduğunu bulmaya çalışırdı. Bir iyilik yaptığında, başka birinin de ona hiç beklemediği bir zamanda, hiç beklemediği bir yardımda bulunacağını da bilirdi. Bu onun küçük yaşta kendince geliştirdiği bir denge oyunuydu. Şimdi yaşına kırklar bulaşmış, koca bir adam olmasına rağmen, bu kimseye anlatmadığı ödül ceza oyununu hâlâ içinde devam ettiriyordu. Oysa o âna kadar müptelası olduğu bu oyuna başvurmamış, hastalığının neyin cezası olduğunu hiç düşünmemişti.

Şimdi elektrik çarpar gibi bir anda aklına düşmüştü. "Acaba, bu hastalık ve getirdiği mecburi ayrılık bana yasak olanı sevmemin bedeli miydi?"

Ama onun içinde yeşeren, defalarca söküp atmasına rağmen attığı yerde yeniden filiz veren aşkın en güçlü, sevginin en temiz hâliydi. Sevgisinden çok emindi ve ne yaparsa yapsın, hangi yola saparsa sapsın yolu hep Derin'e çıktığı için, her şeyi göze alıp karısı Tülay'la konuşmaya ve ayrılmaya karar vermişti. Tülay'ı ve çocuklarını mağdur

etmeden evliliğini sonlandıracaktı. Bunu Kemal'e de anlatmıştı.

Son dönemlerde öyle sık ve şiddetli baş ağrıları geçiriyordu ki, bunu hep tüm bu karmaşanın içinden nasıl çıkacağını düşünmesine bağlıyordu. Ruh hâli çok değişkendi ve hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Tam Tülay'la konuşacağı akşamın sabahında baş ağrısı ve kusma ila uyanmıştı. Bir önceki gün de mide bulantıları vardı. Tüm bu belirtilerin verdiği rahatsızlık yetmez gibi yemek yerken elini ağzına götüremediğini fark etmişti. Tüm bunlar, o her şeyin değişeceği konuşmanın yapılacağı akşamın gündüzünde Deniz'i doktora gitmeye mecbur bırakmıştı.

Doktor Deniz'i dinlemiş ve MR çekilmesini istemişti. MR sonucuna bakıp acilen patoloji laboratuvarına yönlendirilen Deniz, çok büyümüş bir tümör bulgusuyla tanışmıştı. Beyne baskı yapan bu istenmeyen kitlenin acilen alınması gerekiyordu. Doktor geç kalınmış olunabileceğinden, ameliyat sonrası oluşabilecek görme, konuşma, yürüme, hafıza gibi belli fonksiyon kayıplarından ve hayati tehlike boyutundan bahsetmişti.

Deniz, kafasında Derin, Tülay, Kemal ve çocuklarıyla geldiği hastaneden, kafasının içinde büyümekte olan, sınırlarını zorlayan bir tümörle ayrılmıştı. Böyle acı bir gerçeği, kiminle, nasıl paylaşabilirdi bilmiyordu. Ama acilen konuşması gerekiyordu. Bu sefer sustuklarını hiç kimse anlayamazdı.

Hastane bahçesinden çıkarken Kemal'i aramıştı.

"Konuşmamız gerek," demişti ve Kemal koşup gelmişti.

Hayat gerçekten garipti. En ihtiyacı olduğu zamanda, karşılaşmak isteyeceği en son kişiyi, ona bir bakıma en uzak olan adamı aramıştı. O da koşup gelmiş, onu dinle-

mişti. Gözyaşları içinde olanları anlatmış, raporları göstermişti. Aynı kadına farklı zamanlarda âşık olmuş iki adam, yine aynı kadını korumak için oturup bir plan yapmışlar ve Deniz'in Derin'e hastalıktan hiç bahsetmeden bir bahaneyle hayatından çıkmasına, Kemal ve Derin'in de en azından Derin toparlanana kadar, bir müddet daha beraber kalmasına karar vermiş ve bir ayrılık organize etmişlerdi.

Deniz, "Eğer ölürsem ya da sakat kalırsam Derin buna dayanamaz. Ben bunu ona yaşatamam," diye düşünmüştü. "Beni toprağa vermesindense, onu yarı yolda bırakan, cesaretsiz biri olarak hatırlasın. Böylece daha kolay unutur," demişti.

Şimdi neye üzüleceğini şaşırıyordu, ameliyat sonrası için hiçbir şeyin garantisi yoktu. Çok riskliydi. Daha şimdiden ardında gözü yaşlı bir sevgili bırakmıştı. Karısının ve çocuklarının hiçbir şeyden haberi yoktu. Kemal her şeyi öğrenmişti ve acaba bundan sonra Derin'e nasıl davranacaktı, zulüm eder, intikam almak ister miydi? Derin'i koruyamayacak, yanında olamayacaktı. Eşi ve çocukları ne olacaktı? Kendisi on yaşında babasız kalmış bir çocuktu. Hayat onun ve annesi için çok zor olmuştu. Şimdi aynı kaderi kendi çocuklarına mı yaşatacaktı? Ya hayalleri, yapmak istedikleri, yapmak isteyecekleri...

Ezan bitmek üzereydi. Kucağındaki köpek başını kaldırıp kendinden çok küçük bir sesle havlamıştı. Deniz, koca bir of çekerek, "Yardım et, ey aziz Allah," dedi.

Vicdanı avaz avaz ağlıyordu. İçinde bir adam isyan isyan susuyordu. "Huzura doyduğum, dünyanın en mutlu insanı hissettiğim kadını severek işlediğim günah mı beni ondan ayıran?" diye düşünüyordu. Bir yerde okumuştu. Allah'ın resulü Hz. Muhammed Mustafa (SAV) "Günahların bedelini bu dünyada ödemeye

insanın gücü yetmez, çok ağır olur," demişti. Eğer bu günahının bedeliyse, evet, gerçekten çok ağırdı.

Gözlerini ve vicdanını sildi. Köpeğin başını okşayarak vedalaştı. Ayağa kalktı. Baş ağrısını, tümörünü, kaygılarını ve korkularını takıp koluna, arabasına bindi.

Sardunyasız, deniz kokusuz balkonda oturup; huzursuz ve umudun altının iyice kısıldığı evinde, huzuru bulduğu çocuklarına sarılacaktı.

Kelimelerle tarif edecek olsak,
Kadın; ne çok kelimede ruh bulurdu.
Tek kelimeyle "her şey"
değil miydi kadın?
Ama telaffuzda tek kelime olan "her şey"
Türk Dil Kurumu'na göre ayrı yazılırdı.
Ve kadına "her şey" dediğimizde bile o
tek kelimeye sığmazdı.
Aslında "kadın" ve "her şey"
aynı kelimelerdir.

Aşk Bir Mucizedir

7. Bölüm

Bir kadın anlardı.
Sevildiğini,
Değer gördüğünü,
Hoşlanıldığını,
İstenmediğini anlardı.
Ama en çok da aldatıldığını anlardı.

Mevlana'nın da dediği gibi, insan sevildiğinden hiçbir zaman tam emin olamazdı. Değer gördüğüne, hoşlanıldığına dair de acabaları vardı. İltifat mı, çıkar için mi, samimiyetinden mi olduğunu yüzde yüz bilemezdi. Ama aldatıldığına inanması için, kanıta ihtiyaç dahi duymazdı.

Sezmesi yeterliydi.
Sezerdi de...
Hissederdi kadın.

Kadının karşısındaki adamın hayatında bir başkasının olup olmadığını anlaması için NLP, vücut dili ya da davranış bilimleri bilmesine hiç gerek yoktu. Eğitim durumunun da hiçbir önemi yoktu. Adamın bakışından, duruşundan, ses tonundan, kullandığı kelimeden, hatta aynadaki ifadesinden, gülüşünden bile anlayabilirdi kadın.

Önce kadınlık gururu incinirdi tabii. Tercih konusu olmuştu çünkü. Yılları, emekleri, güzelliği, çirkinliği değildi konu. Kadın aldatılmasına değil, seçilenin kendisi olmayışına takılırdı daha çok. Diğer kadının boyunu, posunu, giyimini, saçının rengini merak ederdi. Kendisiyle kıyaslardı. "Onda olup kendisinde olmayan ne var?" diye düşünürdü. Çünkü adamın sadece fiziksel olarak bir başkasını beğenebileceğine inanırdı. Hemen ardından kendisinin de bir tercih yapması gerekirdi. Ya toparlar eşyalarını ve çıkardı o adamın hayatından. Ya oturup konuşur, bir şans verir ya da bilmezlikten gelirdi, ama bir şeylerin düzelmesi, sevdiği adamın tekrar kendisine dönmesi için çabalar, sabırla beklerdi. Bazısı için de beklediği bir şeydi bu ve umursamazdı. Bilmezden, görmezden gelirdi. Bir insanın, hem kendisi hem de karşısındaki için en kötüsü de buydu. Kadın "aldatılacak kadar değersiz" hissederken, adam da "aldatması bile umurunda olunmayan biri" olarak değersiz hissederdi kendisini.

Tülay hissediyordu.

Deniz'in hayatında biri ya da birileri olduğunu düşünüyordu. Sadece, bunun duygusal bir şey olduğunu tahmin etmiyordu. Deniz'in eve geç geldiği zamanlarda gözlerinde gördüğü, sadece aşkın verebileceği o parıltıdan, bahane uydurup evden çıkarkenki coşkusundan, çaldığı ıslıktan, aynanın karşısındaki özenli hâllerinden, telefonuna sık sık bakıyor olmasından, telefonda okuduğu bir şeyden sonra vereceği tepkiyi, yüzünün ifadesini saklamaya çalışmasından, bazen aklının başka bir yerde oluşundan, kendisine dokunuşundaki soğukluktan, bakışındaki yokluğa varana dek her hâlinden hayatında başka birinin olduğu belli oluyordu. Umursamazlığı öyle bir boyuta varmıştı ki bunlardan canı acımıyordu bile. Belki de öyle olduğuna inandırmıştı kendini ya da

umursamazlığıyla cezalandırıyordu Deniz'i. Bilip de bilmezlikten geliyor, suçluluk duygusuyla dolu bakışlarını izliyor, tepkisiz kalarak ona, kendisini değersiz ve aşağılık hissettirmeye çalışıyordu. Kim bilir...

Bir kadının içinde kopan fırtınaları bazen kendisi bile bilemezdi. İnsan bazen öyle güzel kamufle eder ki duygularını, kendi bile göremezdi.

Tülay ve Deniz terazinin diğer kefesine koyduklarıyla tartınca, bu değersizlik hissini görmezden gelebiliyorlardı. Deniz, Derin'de bulduğu değer, sevgi ve tutkuyu yaşayabilmesine imkân sağladığı için, karısının umurunda olmayışını bir avantaj gibi görüyordu. Tülay da çocuklarına ilgisinden evin masraflarını karşılamasından ve kendi hayatının sorumluluğunu taşımak zorunda kalmayışından dolayı Deniz'in kendisinden başka bir hayatı olmasına göz yumuyordu. Bunun para ve rahatlık için katlanılacak şey olup olmadığı tartışılırdı tabii ki. Herkesin bakış açısı, hayattan beklentisi, yaşam tercihi farklıydı. Bu tarz hayatlar yaşayan çok kişi vardı.

Annesi mesela...

Babası defalarca aldatmıştı annesini. Her defasında annesi, kocasını bağışlamıştı. Tülay eş olmayı, aldatılmaya göz yuman, terk ettikten sonra tekrar dönen adamı bağışlayan, çaresiz olduğuna inanıp buna boyun eğen annesinden öğrenmişti. Görmezden gelmeyi, hiç aldatılmamış gibi davranmayı annesinden görmüştü. Kız çocuğu annesinin kaderini yaşar derlerdi. Bu kader değildi aslında. En güçlü kadın olduğuna ve en doğruyu yaptığına inanılan anneleri izlerken onlar gibi olmaya çalışan kız çocuğunun istem dışı kendini kodlamasıydı. Annesi gibi tercihler yapıp, annesi gibi karar verenler, annesinin yaptıklarını yargısız, tartışmasız kabul edip benimseyen kızların bilinen sona şaşırıp, "Annemin kaderini yaşıyo-

rum," benzetmesi yapmasıydı. Çoğu zaman bunun farkına geç varırdı insan. Bazen annesi gibi davrandığını görünce şaşırır, "İyice anneme benzedim," derdi. Hâlbuki yemek yapışı, çiçek dikip sulaması, çamaşır katlaması, kocasına davranışı, çocuğunu sevme tarzı ya da beş çayının yanına kısır yapmasından ibaret değildi anneye benzemek. Yıllarca izleyip bilinçaltına, kızların anne, erkeklerin baba olacağı için onlar gibi davranmaları gerektiği kaydediliyordu. Çocukların yanında konuştuklarına dikkat etmeye çalışan büyükler, onların yanında nasıl davrandıklarına dikkat etmiyorlardı. Söz bir kulaktan girip, ötekinden çıkabiliyordu çoğu zaman. Ama izlenilenler, bilinçli ya da bilinçsiz kaydedilip vakti gelince çocuk sahneyi devir alıp tekrarını oynuyordu. Bunu çoğu ebeveyn göz ardı ediyordu. Eş ve anne olmayı, çoğu zaman kendi annesinden öğrenen kadınlar, örgüye, örtüye meraktan kaynaklanıyor olsa gerek, yanlışlarına ve yaşadıklarına kılıf örmeyi de iyi biliyorlardı. Annemin kaderini yaşıyorum örtüsünü, olayların üzerine çekip gözün görmediğini yok farz ediyor, bir baş eğişle konuyu kapatıyorlardı.

Peki, hep böyle anneden kıza mı geçecekti, adına kader dediğimiz, kılıf niyetine giydirdiğimiz bu seyir?

Bu çarkın dönüşünü kim düzeltecek, kim yapacaktı bu devrimi, kimi beklemeliydi? Ya da beklemeli miydi birini?

Kelimelerle tarif edecek olsak kadın; ne çok kelimede ruh bulurdu.

Tek kelimeyle "Her şey" değil miydi kadın?

Ama telaffuzda tek kelime olan "her şey" Türk Dil Kurumu'na göre ayrı yazılırdı ve kadına "her şey" dediğimizde bile o tek kelimeye sığmazdı.

Bir canı dünyaya getirip onun hayatını kuran kadın, kendi hayatına mı yön veremeyecekti? İsteyince yapamayacağı şey yoktu kadının aslında da, farkında değildi.

İçinde bulunduğu hayatı da kendi gücünü de fark edemiyordu.

Bu farkında olmayış ve uyku hâli de erkeğin işine geliyordu.

O gün Deniz eve erken dönmüştü. Kocasının eve giriş çıkış saatlerindeki düzensizliği de umursayan biri değildi Tülay. Sadece erken geldiğinde fark ediyor, saklamaya çalışsa da nereden baksan, rahatsız olduğu belli oluyordu. Sık sık başının ağrıdığını söylüyordu. Geçen sabah da kustuğunu fark etmişti. "Üşüttü herhalde," diyerek üzerinde durmamıştı.

Yemek yiyip yemeyeceğini sordu. Şu an canı istemiyordu. "Yemeği beraber yeriz öyleyse," demişti. Tülay, izlediği yemek programı bitince, kalkıp akşam yemeğini hazırlamaya gitti. O mutfaktayken Deniz çocuklarla şakalaşıyor, kızını omzuna alıyor, oğluyla güreş tutuyor, onları yatırıp gıdıklıyordu. Onların bu gürültü patırtılarını Tülay'ın kafası hiç almıyordu. Böyle söylüyordu. Annesinin lafıydı bu. Şimdi kendisi de sık sık kullanır olmuştu. Oyunları bitsin, onların konuşmalarına, oynaşmalarına maruz kalmasın diye, olabildiğince ağırdan almıştı masayı hazırlayıp salata yapma işini. İçeriden sesler kesilince mutfaktan çıkmıştı. Deniz'i ve çocukları, mutfağa akşam yemeğine davet edecekti ki Deniz'i, kızını göğsünde, oğlunu kolunun altında yatırırken koltuğun üzerinde buldu. Çocuklar televizyondaki haberleri izliyor, Deniz de hiç kaçırmadığı haberlere bakmak yerine, saçlarını öpüp okşayarak çocukları seviyordu. Tülay, Deniz'in gözlerinin dolmuş olduğuna yemin edebilirdi. Çocukların yanında bir şey demedi, ama mutfakta sorduğunda Deniz inkâr etti, "Doğdukları günü hatırladım da ne çabuk büyüdüler diye duygulandım sadece," deyip geçiştirdi.

İkna olmadı Tülay. "Bir hâller var sende," dedi. Ama üzerinde de durmadı. Masayı toplayıp, başlayacak diziye yetişme telaşına düştü. "Çayın yanına bir şey ister misin?" diye sordu. Meyve tabağı hazırladı ve koltuktaki yerini aldı. Deniz'in gözü yaz mevsimine has, gece gündüz açık olan penceredeydi. Televizyona neredeyse hiç bakmadı. Televizyon ünitesinin altındaki fotoğraf albümünü çıkardı. Az sayıdaki çocukluk fotoğrafına ve babasıyla çekildikleri tek fotoğrafına baktı uzun uzun. Annesi ve ablasıyla beraber doğum günü mumlarını üflerken çekilen fotoğrafa daldı gözleri. Kadın başına, ablasını ve kendisini bulduğu her işi yaparak, okutup büyüten kadının kâğıt üzerindeki silüetine dokundu parmak uçlarıyla. Fotoğrafları toplayıp annesini aradı. Tülay'ın gözü ekrandaymış görünse de Deniz'i izliyordu. Çok duygusal davranıyordu. En ufak bir şeyde gözleri doluyordu ve Deniz bunu saklamaya çalışıyordu. Sonra birden neşeli gibi davranmaya çabalıyordu. Yersiz gülüyordu. Bu tutarsız davranışları, kamufle etmeye çalıştığı bir şey olduğunu ele veriyordu.

Telefonu kapattıktan sonra çocuklara, "Hadi dondurma yemeye gidelim," dedi. Çocuklar, çocukça sevinç gösterileri eşliğinde kalkıp terliklerini giyinmişlerdi bile. Tülay gitmek istemedi, dizisini izleyecekti. Deniz'in sitemkâr ve hayal kırıklığı dolu bakışları bile onu yerinden kaldıramadı.

Açık pencereden cereyan yapan kapının çarpma sesiyle, "Nesi var bunun anlamıyorum?" diye söylenerek boş kalan büyük koltuğa geçti. Böylece ekran başına geri döndü, evin sessizliğinin ve yalnızlığın tadını çıkarmaya başladı.

Deniz, çocuklarıyla paylaşabileceği kaç ânı kaldığını hesap ederken bir yanı da Derin'i hatırlıyor, Derin'i

özlüyordu. "O ne yapıyor acaba?" diye düşünüyor, bir yandan da, "Tülay'ın yerinde Derin olsaydı, kesin gelirdi, hep beraber eğlenirdik," diyordu.

Dondurmacıdan dönüşte, yine Derin'i düşünürken, birden yanından geçmekte olduğu ışıklardan "U" dönüşü yaparak yolunu değiştirdi. Derin'in evinin önünden geçti. Cama cılız bir ışık vuruyordu, perdeleri açıktı.

Camın önündeki koltukta oturan birinin gölgesi vardı. Kim olduğunu aşağıdan ve araba kullanırken görmesi mümkün değildi. Ama bu gölgenin Derin'e ait olma ihtimali bile kalbini hızlandırmıştı. Çocuklar arabada geziyor olmaktan memnun, dondurmalarını yiyorlardı.

Evinin önünden geçip yan sokaktan kendi evine doğru yol alırken, geçip gittiği yolların gölgesi düşmüştü bile yüreğine.

Gitmeli, dedi. *Gitmeli bu semtten.*

Köprünün öbür tarafına...

Kıta değiştirmeli.

İstanbul'un öbür ucuna gitmeli.

Hatta Bursa'ya, İzmir'e belki de.

Denizi olsun yeter. Amsterdam da olabilir. Belki de en iyisi ülke değiştirmek.

Bilmiyorum.

Offf, kendimi olduğum ve olmayı düşündüğüm hiçbir yere ait hissetmiyorum.

Eğildim,
rükûda bekliyorum.
Biliyorum ki doğrulup da
varabilirsem secdeye, gözyaşlarım
âmin âmin saçılacak etrafa.
Ve Yaradan kızacak,
Alt tarafı bir kul,
onu nasıl bu kadar seversin diye...

Aşk Bir Mucizedir

8. Bölüm

Derin...

Derin, yeni bir güne yalnız açtı gözlerini. Kızları baba-annelerine gitmişti. Kemal şehir dışındaydı.

Boş yatağına baktı. Hiç sevmiyordu yalnız yatmayı. Evde tozlu bir yaz sabahı vardı. Balkonun açık camından bahçe girişindeki çiçeklerin kokusu ve balkonuna yuva yapmış kuşların cıvıltıları geliyordu. Kalın perdenin gölgesindeki odanın dışında cıvıl cıvıl bir hayat vardı. Oysa Derin'in ruhu tüm bu güzellikleri görecek halde değildi. Bilinenin aksine, körlük sadece fizyolojik bir şey değildi. Bir de ruhun körlüğü vardı. Neyse ki bu körlük, gelip geçici oluyordu.

Biraz daha az canını yakmakla beraber, sabah hatırlayışları devam ediyordu. Gerçekler bir bir koşup gelip, kalbinin ve aklının odacıklarında işbaşı yapıyorlardı. Görevleri Derin'in onca unutmak isteyişine karşın hatırlatmak, can acıtmaktı. Bir günaydın mesajının yokluğunu, onsuz hayatın boşluğunu, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, vazgeçildiğini, artık onsuz olduğunu en

açık seçik şekilde dikip, yazıp, çiziyorlar, durmadan bu konuyu işliyorlardı.

Aklına Sultan Ahmet Camii'nde hissettiği huzur geldi. İnsanın yemek için canının bir şey isteyişi, vücudun ona ihtiyacı olmasıyla açıklanıyordu. Derin'in de huzura ihtiyacı vardı. Belki cami de onu özlemişti.

Hep özleyecek değildi ya insan, bazen de özlenirdi. Özleyen ve sana şifa olacak olan çağırırdı seni. "Gel bak, ben sana iyi geleceğim," diyerek düşerdi aklına.

Bu aralar Sultan Ahmet Camii çağırıyordu Derin'i. Huzura hasretimden midir, yoksa duama bir âmin de Sultan Ahmet'ten gelmesi gerektiğinden midir bilmiyorum. Ama koskoca cami çağırıyor işte beni. Karşısında İstanbul'un en güzel silüeti, yanı başında Topkapı Sarayı, komşusu Ayasofya ve her gün beş vakit ziyaret edenleri, yüzlerce görücüsü dururken beni çağırması, bana seslenmesi sebepsiz olamaz değil mi, diye düşündü.

Olamazdı tabii ki. Hayatın hangi köşesinde sebepsiz bir şeyler oluyordu ki tüm ihtişamıyla onca yıllık tarihine meydan okuyan, dillere destan Sultan Ahmet Camii'nin çağrısı sebepsiz olsun.

Derin, "Davete icabet etmek gerekir demişler. Ben de huzura koşmak gerekir derim her zaman. Öyleyse bu davete koşarak gitmeli," diyerek kalkıp abdest aldı, en güzel kıyafetlerini giydi. En temiz ve en yakışanlarını seçti. Güzel kokular süründü. Sevgiliye gider gibi hazırlandı ve çıktı evden. Arabasını Sultan Ahmet sokaklarındaki her köşeyi otopark fırsatı bilen değnekçilerden birine bıraktı. Yerini unutmayayım diye sokağın adının da göründüğü tabelayı da kareye sığdırarak bir fotoğraf çekti. Dönüp davet ettiği misafirini bekler gibi kendini beklediğini düşündüğü Sultan Ahmet Camii'ne doğru yürüdü. Yaşadığını hissederek, içinde umut, haz, şükür barındırarak yürüdü.

Kuş cıvıltıları, yaprak kımıltıları duyarak, yaşamın içinde iz bırakmaya, iz olmaya aday insanların arasında ilerledi. Ve nihayet işte karşısında duruyordu; tüm ciddiyetine rağmen koskoca cami sıcacık gülümsüyordu. Bir baba gibiydi. Saygın, mesafeli, ciddi ama sarılıp kucaklamaya, kol kanat gerip korumaya, çözüm olmaya hazırdı.

Ayakkabılarını çıkarıp da poşete koyar koymaz, ayağının altındaki taşın soğukluğuna büyük bir tezatlıkta, bir sıcaklık kapladı içini. Adımlarını atıp kocaman kapısının eşiğinden girdi. Yeşil halının yumuşak dokusuyla beraber içine tarifsiz bir huzur doldu. Çok özlediği birine kavuşmuş gibi bir his ve mutluluktan, içinde dolup taşan huzurdan gözleri doldu. İçeri girdi. Her adımda sarıldı sanki sütunlara. Konuşur dertleşir gibi, ama tek kelime etmeden, duvarlarına bakarak sessizce selamlaştı. Dualar dolandı diline, Arapça dualarla da Allah'la konuştu. Tam orta yerdeki, üzerinde sayamayacağı kadar ampul bulunan, büyük olduğu kadar da alçak olan avizenin hemen önünde diz çöküp gönlündeki dualarının kabul olmasını dileyip avucuna üflediği âminlerini yüzüne sürdü. Ne kadar kaldıysa artık, kızardığına bahse girebileceği diz kapağının uyuşukluğuna hiç aldırmadan, ayağa kalkıp kadınların namaz kılması için ayrılan yere gitti.

Zaten aklından hiç çıkmayan Deniz, duasına konu, Yaradan'la arasındaki diyalog olunca, hepten aklının her bir kıvrımına, yüreğinin orta yerine, özleminin gölgesine yerleşiverdi. Oturup dualar etti. Her bir duasında adını geçirerek istedi onu Hak'tan. "O benim olsun," dedi. Baktı ki dayanamıyor, gözünden yaş akmasa da gönlü ağlamaya başladı. Sonra kalkıp elbisesinin eteğini ve başörtüsünü düzelterek namaza durdu. Namazın sonunda secdede oturup gözyaşları içinde tekrar dua etti. Her bir duasında ve süzülen her damla gözyaşında ruhunun

hafiflediğini, içindeki umudun genişlediğini ve aynı zamanda duası için Allah'tan utandığını hissetti. Tespihini de çekip âmin deyip seccadesini toplarken, içindeki umutla karışık utançla birlikte mırıldandı;

"Eğildim, rükûda bekliyorum.
Biliyorum ki, doğrulup da varabilirsem secdeye, gözyaşım âmin âmin saçılacak etrafa.
Ve yaradan kızacak,
Alt tarafı bir kul, onu nasıl bu kadar seversin diye..."

Bir kadın, başına gelen her işin altından kalkmasını bilirdi. Patlayan ampulü değiştirir, tıkanan lavaboyu onarırdı. Gerekirse arabasının patlayan lastiğini bile değiştirirdi. Ama en çok da ruhunu tamir etmeyi bilirdi. Bilirdi ki o yıkılırsa, kale elden giderdi. Hayat savaşında herkes yıkılsa da oyun devam eder, bir tek kadın pes ederse o oyun biterdi. Bu sebeple güçlü kalmak zorunda olduğunu bilirdi kadın ve onu güçlü kılacak olanı, ruhuna neyin iyi geldiğini bilirdi. Umudunu beslerdi ve bilirdi ki bu da geçecek, bunu da atlatacak, bunu da yenecek.

Derin de biliyordu. Neler neler atlatmıştı. Bu da geçecekti. Kim ölmüştü ki aşkından, neler, kimler unutulmamıştı ki? Hem her gelen ve her giden kucağında bir öğretiyle gelmiyor muydu?

Kimi varlığıyla ders verip büyütüyordu, kimi de yokluğuyla olgunlaştırıyordu.

Önce hayatı Kemal'den ibaret sanmıştı. Sonra çocuklarından ibaretti hayat ve sonra Deniz çıkıp gelmişti. Hayat Deniz'den ibaretti. Dünya onun etrafında dönüyordu sanki. Oysa Deniz bir alarmdı. Uyarıydı ve alarm çalmış, Derin uyanmıştı; hayat kendinden ibaretti, öğreniyordu.

"Bunların hepsi sınav Derin, ama öyle ama böyle geçecek. Hayat yaşatarak öğretecek," diyordu kendine. "Sonunda değerli olanın sen olduğunu anlayacak, öğreneceksin," diyordu.

Tüm bunların farkında olup hâlâ canının yanmasına göz yumarken bu dönemi enerjisini en yüksekte tutacak, ruhuna iyi gelecek şeyler yaparak geçirmek istiyordu. Ruhu en az zararla kurtulmalıydı bu düşüşten. Elbet kalkacak ve dizlerindeki yaraları saracaktı. Mühim olan, ruhuna, yüreğine zarar gelmemesiydi. Derin de bunu duayla, meditasyonla, müzikle, kitapla yapıyordu. Bir kadın ruhunu korumasını, koruyamadığı yerlerini de sarmasını, iyileştirmesini bilirdi.

Yüreğinde âminlerinin hafifliği ve umuduyla geri döndü evine. Çocukları babaannesinden alıp, her şey yolundaymış gibi gösteren maskesini taktı yüzüne ve gülümsedi. Kadınların en ulvi görevi de başta çocukları olmak üzere, sevdiklerine olup biteni çaktırmamak değil miydi sanki?

Kızlarına sarılıp öptü defalarca. Varlıklarının verdiği güce şükretti. Hep beraber Kemal'i arayıp konuştular. Ve gecenin karasına kadar askıya bıraktı yalnızlığını, acısını, hasretini. Hüznünün de uyuyup dinlenmesi gerekiyordu ne de olsa...

Dünya,
sevdiğini gece kaybetmiş
olabilir mi?
Hayat gece ağlıyor olsa gerek,
giden yârinin ardından.
Belki de intikam almak ister gibi ya
da ne hissettiğini anlamamızı
ister gibi, karanlık basınca sızlatıyor
herkesin yüreğini.

Aşk Bir Mucizedir

9. Bölüm

Gece ışıl ışıldı dışarıda. Gece ışır mı demeyin, ışır tabii. Simsiyah gecenin teni bugün, usta bir terzinin elinden çıkmış gibi pırıl pırıl parlıyordu, üzerine yıldızlar saçılmıştı. Sonsuza uzanıyordu elbisesinin kuyruğu ve gerdanını süslemişti koca bir ay.

Yere kadar uzanan camlardan, üzerinde ıhlamur kokusunu taşıyan ılık bir hava geliyordu. Fonda bilgisayardan çalan keman sesi vardı. Çocuklar uyuyordu. Her gece aynı koltukta oturup, maçı da, aksiyon filmini de, diziyi de aynı sakinlikte izleyen, hayatında televizyonun hatırı sayılır bir yeri olan Kemal'in koltuğu boştu. Deniz Kemal'in yokluğuyla konuşuyordu içinden.

Bu gece de yok.

Durup dururken seyahate çıkışı kafama takıldı.

Hayır, bir şeylerden şüpheleniyor değilim. Yani evet şüpheleniyorum aslında ama öyle değil. Demek istediğim, hayatında bir başka kadının olabileceğinden yana değil şüphem. Aksine beni yalnız bırakmak ve kendisi yalnız kalmak ister gibi bir hâli vardı. İşin ilginç yanı, bu seyahatler ona da bana da iyi geli-

yor. Kendimi dinlememe yardım ediyor, ruhumu dinlendiriyor. Üstelik bu seferki seyahat sayesinde Deniz'in yokluğunun acısını saklamak için bahaneler üretmeme gerek kalmadan daha kolay atlatabileceğim. Hasretimi, öfkemi, kırgınlığımı daha rahat yaşıyorum. Bu iş seyahatlerine bir yandan şükrediyorum, ama bir yandan da içimdeki şüpheyi uyutamıyordum. Daha geçen hafta bir iş seyahatine çıkmıştı.

Art arda gelmesi ve zamanlaması manidar oldu tabii...

Deniz'e olan hasreti öylesine derinleşmişti ki her zamanki gibi bu konuyu da yine zamanını hiçbir zaman bilemeyeceği bir güne erteleyip kaldığı yerden özlemeye devam ediyordu.

Edası siyahtan bir gelin gibi gece, olmayan bir sevgiliyi bile özletebilecek bir toz serpmişti etrafa. Derin bu gece sohbet arkadaşı olarak geceyi seçmişti.

"Hasreti kaçınılmaz ve elzem hissediyordu yüreğim, şu an sanki yanı başımda olsa, yine özlerdim.

Dünya, sevdiğini gece kaybetmiş olabilir mi?

Hayat gece ağlıyor olsa gerek, giden yârinin ardından. Belki de intikam almak ister gibi ya da ne hissettiğini anlamamızı ister gibi, karanlık basınca sızlatıyor herkesin yüreğini.

Tamamen kendime ait olan gecenin sessizliğindeki yalnızlıklarımı seviyorum aslında. Ama bu yalnızlık, diğerlerinden farklı galiba. Kendi isteğimle, kendime yarattığım bir yalnızlık değil bu. Kemal'in tercihinin sonucu doğan bir yalnızlık. Üstelik Deniz'in baş etme mecburiyetinde bıraktığı yalnızlık da oturuyor karşımda. Yalnızlığın her zamanki tadı yok bu gece.

Sanırım hüznüme bir sebep, yalnızlığıma bir kıyafet arıyorum.

Bir gün Deniz'e,

'Çıplak sev beni,
Ama bedenin değil, ruhun çıplakken sev.
Savunmasız,
Olduğun gibi.
Tüm kusurlarınla,
Ve tüm güzelliklerinle.
Saf ve temiz,
Duru sev...' demiştim.

O da çırılçıplak sevdi beni. Yüreği, ruhu, hayalleriyle çıplaktı karşımda. Her fikri ve sevgisi su gibi şeffaftı. Her şeyi ulu ortadaydı.

Ve şimdi beni çıplak bir yalnızlıkla baş başa bırakıp gitti.

Özlemek, insanın kendi katili olması demekmiş meğer. Onun eline verdiğin kalemi, kendi elinde kırmak demekmiş.

Özlemek, seni içine çeken denizin kumlarında sıyırıp eteğini, parmağının ucuna basa basa yürüyüp hiç çırpınmadan, kurtulmaya çalışmadan, bilakis kurtulmak istemeden, gömülüp denizin mavisine, unutup umudun mavisini, siyaha boyayıp hayalin pembesini, masum bir gülümseyişle acıya gönüllü yolculuk etmekmiş meğer...

Elimde olmadan özlüyor, özledikçe unutamıyor, unutmak isteyip istemediğimi bilemeyerek yaşamaya devam etmeye çalışıyorum. 'Hayırlısı değilmiş demek,' cümlesine sıkı sıkı tutunuyor, bu düşüncenin barındığı hanelerden çıkınca baş başa kaldığım yalnızlığımla delirecek gibi oluyorum. Hâlbuki eksilmek, arınmak lazım hayatta. Eksildikçe, omzundaki ve ruhundaki yükleri attıkça daha rahat nefes alıp rahatlıyor insan. Oysa ben

senden arınıp senden eksildikçe, özlemlerim, keşkelerim artıyor, kalabalıklaşıyorum. Aklımdaki cümleler, sorular ve olasılıklar kaçınılmaz bir gürültünün içine hapsediyor beni. Bazen 'Delirmek böyle oluyor demek ki,' diyorum. Durduramadığım düşünceler, hızla akarken konuşmaya devam ettikçe, 'Yeter artık,' deyip dayanamadığım noktada bam telini değil, aklımı çıkarıp atıyormuşum gibi hissediyorum.

Düşünüyorum da özlemenin de çeşitleri var.

Kavuşacağını bildiğin özlemler var mesela. Onlar kabullenişle harmanlanmış, ateşi sönmüş, közü yakan kendi elinle odun attığın, yalın ayaklarının kara kara isler bırakan korlar gibi açtığın her beyaz sayfanın üzerinde izler bırakır. Unutmak için yürüdüğün yolda ardından gelir. Arkanı döndüğün anda hatırlamak lanetine bulaşır, başladığın yere, hatta alev almak için bekleyen korların başına dönersin. Ama ardına bakmadığın bir gün, bir yerden sonra ne ayağının altında kor kalır ne de ardında iz. Yürüdüğün yollarda kirlenirken temizleniş ve kabulleniş siler her şeyi.

Bir de kavuşup kavuşamayacağını bilmediğimiz özlemler vardır. Aslında onlar, kavuşamayacağımızı bildiğimiz ama buna inanmak istemeyip umudun urganına sıkı sıkıya sarıldığımızdan kaynaklanan belirsizlik ortamını yarattığımız özlemlerdir.

"Araf'ta bırakır seni bu belirsizlik. Aklına düşen her hatıra, canının en tatlı yerinden kerpetenle çekerken tenini, oluşan boşluğa umut tohumları eker, kanınla sular büyütürsün. Sonra zamanla canını yakan, seni hem her yerde hem hiçbir yerde kılan, hiçbir yere sığdıramayan, her bir yarana pansuman yapar gibi düzenli olarak tuzlu su basan, her acının dineceği güne kadar uyuma isteğiyle beraber, her şarkıda, her anıda gözündeki yaş sandalına

binip şelaleye sürükleyip kendini, en yüksekten atıp da meteor kuyularında dahi boğulmana müsaade etmeyen yalnızlığının umut veriş dallarına sığınır, sarılır durursun. Bu hasretin en beteridir. Alıp dibe vurdurup, tekrar göklere çıkaran, en tepeden tekrar yere çarptıran bu umutla ümitsizliğin seviştiği belirsizlik çemberindeki özlem öldürür de öldürmez adamı.

İşte ben bu Araf'tayım sevgili.

Belirsizliğin duvarlarına sıkıştı belden aşağım ve elimde umut çiçekleri var. Gitmek, dönmek, kaçmak, kurtulmak, ölmek, vazgeçmek, unutmak istiyorum, ama hiçbirine izin verilmiyor. Ağlayıp isyan ediyorum. Gözyaşlarımla ıslanan toprak bir an için yumuşuyor. Sıkıştığım yerde kımıldanıp hareket etmek istiyorum, ayağımın yönünü değiştiriyorum ve en rahatsız pozisyonda toprak aniden sertleşip kalıyor. Ve ben eskisinden daha kötü bir durumda yine sıkışıp kalıyorum.

Bazen de o gözyaşları umutlarımı büyütüyor. Bu sefer de baş veren umutların gölgesi, gerçeklerin üzerine düşüyor. Gerçeğin acısını alıp aslını göstermiyor.

Şimdi gecenin karasıyla boyuyorum Deniz'in yokluğunu, Kemal'in koltuğunun boşluğunu. Meğer insana, sadece yine kendi kalıyormuş..." diye geçirdi içinden. Düşünmeye başladı.

Şimdi ne yapacaktı?

Yapayalnız kalmıştı. Pes edecek değildi ya, hayat devam etmekle kalmıyor, bilakis onun için yeniden başlıyordu. Hem bir kadın pes etmezdi. Sadece önce biraz korkardı. Bir çözüm, bir başarı hikâyesi, ancak kadının o korkuyu kırıp atmasından sonra gelirdi.

Derin kalemi aldı eline. Deniz'e ya da Kemal'e değil, tüm erkeklere, tüm kadınlar adına karaladı:

Siz,

Yere göğe sığmayan, özgür ve şekilsiz ruhlarımıza kapı takıp menteşelerimizi sıkmaya çalıştınız. Her kaçmak isteyişimizde, menteşelerin gıcırtılarından korkup sustuk ve durduk. Bize, ardına mahkûm ettiğiniz kapının korkusunu saldınız. Biz de buna kandık. Gitmekten korktuğumuz özgürlüğümüze, özümüze açılan kapının sesinden korkup varlığınızın bağımlılığına göz göre göre mahkûm olduk.

Bilinmeyen her şey korkutuyor ya insanı, meğer o korktuğumuz gıcırtı, özgürlüğün sesiymiş.

Bir başınalığımızın, özümüzün çağrısıymış.

Bilmiyorduk, Korktuk...

Yaptığı fedakârlıkları düşündü, evi, ailesi ve sevdiği adamlar için. Ne ödünler vermişti kendinden ve hayatından? Peki, sonuç ne olmuştu? Değmiş miydi? Çektiği acılar ve tecrübeleri onu büyütüyor ve içindeki gücü uyandırıyordu. Belki de sırf bu uyanış için yaşaması gerekiyordu tüm bunları. İnsan, içine düştüğü rüyadan canı yanmadan uyanamıyordu. Gözünden bir damla düşerken duruşunu dikleştirdi ve yazmaya devam etti.

Fedakârlık, umudu az olan insanların yoksunluğunun adı olmuş artık. Sevgisinin ve iyi niyetinin, bir parça umut adına kullanılmasına izin verilmesi...

Hayatta karşılığını bulamadığı ya da bulduğu karşılık "yapmasaydın" olduğu gibi, algımızın lügatinde de ödün vermenin, kendini ikinci plana atmanın, "sen benden daha değerlisin" demenin yerine kondu.

"Kendimi seviyorum, ama seni daha çok seviyorum," çukuruna düşüp de o kör kuyularda, seni merdivensiz bırakana, bir de şarkı yazmak oldu.

Oysa özverinin karşılığını bulma zamanı çoktan geldi. Fedakârlığı yanlış anlamanın, yanlış yorumlamanın ve kıymet bilmeyene hediye etmenin bedelleri yeterince ödendi.

Öyleyse, diline dolanan şarkının içinde umut sözcükleri olmalı artık. Değerli olanın kendi olduğunu fark etmeli insan. Dile getirip söylememeli belki, ama bilmeli. Feda edecek bir şeylerden önce, onun bu fedaya değip değmediğine bakmalı. Fedakârlığı hep başkasına değil, kendine de etmeli. Bir şeylerden hayallerini gerçekleştirmek için ödün vermeli mesela. Hayallerin şükürlerine ve anılarına dönüşünce de geri dönmeli verilen o ödünlere. Onların da gönlü alınmalı.

Fedakârlığı tek taraflı çıkar mağlubiyeti sananlara, "Seni seviyorum, ama kendimi de seviyorum," demeli.

"Herkes gider, kendime yine ben kalırım," diyebilmeli içinden gülerek. Bunu bilip ona göre davranmalı insan kendine, kendi için.

Varsın ego desinler. Ego değil. Sen de bil; bu zırhıdır kalbinin...

Emeği, bedeli, sonucu ne olursa olsun,
hayat kendi seçimlerini yaşayınca,
keşke şunu yapsaydım
demeyince güzel.
Hayat, yapmak istediklerin
içinde kalmayınca güzel.

Aşk Bir Mucizedir

10. Bölüm

Kemal...

Otobüs terminallerinin kendisine has bir havası vardı. Kokusu, telaşı, heyecanı ve hasreti vardı. Egzoz dumanının yemek kokularına karıştığı, çay kaşığının bardağın içinde dönerken çıkardığı sesinden ayrılıp dışarıya sızan taze demlenmiş çay kokusu, bir yerden başka bir yere göç eden eşyaların taşındığı çuval ve karton kokusuna karışırdı. Otobüsler her an gidecek gibi, yolcuları gidip de dönmeyecek gibi, geleni şehrin kucakladığı, sadece şehirlerarası otobüs terminallerine has bir hava vardı orada. Yoğun bir duygu ve telaşla kaplıydı hepsi. Bavullara gereksiz yere konulan eşyalarınki gibi de bir ağırlığı vardı.

Otobüs Aşti Otogarı'na yaklaşıp kapılarını açınca bunları düşündü Kemal. Bir solukta içine çekti havayı.

Terminal kokusu, Ankara kokusuna karışıyordu. İkindi vaktiydi. Şehir sıcağını üzerinden çıkarıp atma, ferahlama çabasındaydı. "Yaz günü bu denizsiz şehirde ne işim var?" diye homurdandı kendince.

Penceresiz bir oda gibiydi Ankara. Kemal'in şu anki yüreği gibiydi. Sanki biraz aralayabilse camı, hava gelecekti yanıp kavrulan, kendine sığamadığı için taşan yüreğine...

Valizini aldı. Terminale en yakın otele gidip eşyalarını bıraktı. Duş aldı ve dışarı çıktı. Akşamüzeri olmasına rağmen, hava hâlâ sıcaktı. Günün tüm güneşini emen asfalttan sıcak vuruyordu. Bir taksiye binip Gölbaşı'na gitmek istediğini söyledi. Taksi durduğunda inip çimenlerle döşenmiş parkların arasından göle doğru yürüdü.

Burada olmak, İstanbul'da Caddebostan'da ya da Yeşilköy sahilinde olmak gibiydi, göl kenarında olmak iyi gelmişti. Bir kısmı karada, bir kısmı gölün içinde gibi duran restoranlardan birine oturdu. Dışarı kısımda, en kenardaki masayı seçmişti. Restoranın geniş balkonunda, ayağını bastığı ahşaplar olmasa, gölün üzerinde havada gibiydi. Sevmişti burayı. Uzun zaman sonra tercih edilmiş bir yalnızlıkla kendini dinliyordu.

Burada olduğu için mutluydu. Çünkü bunu kendisi istemişti. Sırf içinden geldiği için, aklına estiği için gelmişti. Kendini dinlemek ve düşünmek, bazen de düşünmemek amacına hizmet ettiği için, ama en çok da kendi tercihi olduğu için burada olmaktan mutluydu. Verdiği her nefeste, gözüne çarpan mavinin her bir parıltısında ve uçan kuşların kanat sesinde ayrı bir ferahlayış duyuyordu. "İyi ki geldim," dedi kendine.

Bir yerde okuduğu cümleler gelip takıldı aklının kıyısına. Yazar şöyle diyordu:

Hayat, seçimlerden ve bedellerden ibarettir. Hayatın, bedelini ödemeye hazır olduğun seçimlerindir. Amacın mutluluk, aşk, kariyer, para, şöhret ya da herhangi başka bir şey olabilir. Bu uğurda göze alabildiklerin kadar hedefine ulaşabilir, hedefine ulaştığın kadar mutlu olur, mutlu olduğun kadar da bedelini ödersin.

Emeği, bedeli, sonucu ne olursa olsun, hayat kendi seçimlerini yaşayınca, keşke şunu yapsaydım demeyince güzel. Hayat, yapmak istediklerin içinde kalmayınca güzel.

Hayat, herkesin kendine özeldi. Güneş herkes için ayrı doğuyor, mevsimler herkes için ayrı işliyordu. Hayatın rengi, kuralı, saati, yolları herkes için ayrıydı. Herkes kendi hayatını yaşıyordu, öyle de olmalıydı. Derin de içinde kalmasını istemediklerini yaşamaya karar vermiş belli ki, diye geçirdi içinden. Doğru ya da yanlış, bu onun kararıydı. Göze aldığına göre, bedelini ödemeye hazırdı. Onu kararlarından dolayı yargılayamazdı. Onu anlamaya çalışıyor, yerine kendisini koyuyor, bir kadın gözüyle düşünmeye çalışıyordu. Bunda ne kadar başarılı oluyordu bilinmez, ama Kemal de kendi tercihini yapacak ve kendi hayatını yaşayacaktı. Hz. Mevlana, "Hiçbir şey, her şeyi unutabilmenin verdiği huzurdan daha değerli olamaz" dememiş miydi? Kahretmenin, kızmanın, cezalandırmanın ya da kavga etmenin hiçbir yararı olmayacaktı. Bu, işleri daha çok karıştırırdı. Bu ağır cümleler ve kötü hislerin ağırlığı ruhuna yük olacak, eline ayağına dolanacaktı. En iyisi, kenara çekilip yapılanları affedip gitmekti. Bundan sonra herkes kendi yolunda yürümeliydi.

Başkent Ankara, bu yolu fısıldamıştı Kemal'in kulağına...

Anı biriktirin,
hayatı ertelemeyin,
yaşanmışlıklarınız olsun,
ruhunuz doysun,
diğer her şey gelip gidiyor,
eskiyor, ölüyor.
Ruhunuz ve anılar baki kalıyor.

Aşk Bir Mucizedir

11. Bölüm

Deniz, sabahın kör saatini biraz geçe, sokakta ibibikler ötüşürken kalkıp yola düştü. Ayların verdiği alışkanlıkla telefonunu kontrol edip, ondan gelmeyen ve ona gönderemediği "Günaydın" mesajının boşluğuna takıldı ayağı. Gelmeyeceğini bildiği bir mesajın yokluğuna sinirlenip, "N'apıyorum ben ya, neden işe gidiyorum?" diye söylendi kendine. Aslında hastalığını öğrenince işi bırakmayı düşünmüştü. Islık çalarak elleri cebinde, boş beleş dolaşabilirdi sokaklarda. Çocuklarına sarılıp tüm gün onlarla vakit geçirebilirdi. Annesine gidebilirdi. Sevdiklerinin yanında olabilirdi.

Ameliyat olup olmayacağını bilmiyordu. Doktor beynindeki urun gittikçe büyüdüğünü söylemişti. Kafatasına baskı yapıyordu. Ameliyatın riski vardı. Oldukça da pahalıydı. Ameliyattan sonrası da meçhuldü. Kimse yarının ne olacağını, nasıl olacağını bilemezdi tabii ki. Kimsenin ömrünün ve sağlığının hiçbir garantisi yoktu. Ama kendisinin durumu normal birinden daha riskliydi. Bunları bile bile, yine de kalkıp işe gitmek, ömrünün belki de kalan günlerini çalışarak geçirmek ne kadar mantıklıydı?

Aslında izin de alabilirdi. Yıllık izne çıksa, çocuklar tatile gitmek isteyeceklerdi. Sağlık sorununu çözmeden hiçbir yere gidemezdi.

Tülay'a ne diyecekti, nasıl söylenirdi ki bu? Onlara da bir açıklama yapması gerekiyordu. İzin alsa ne olacaktı ki, evde de duramıyordu. Boş duvarlar, taşıdıkları diğer betonları bırakıp üstüne üstüne geliyorlardı. Zaten koca bir uru taşımaktan yorgun beyni, hangisine üzüleceğini bilemeyeceği pek çok konuyla baş etmeye çalışıyordu. Beyninin büyük bir bölümü "Derin" deyip dururken o, iş yerinin bulunduğu ofisin yolunu tutmuştu bile.

Deniz işe giderken, aynı sabahın aynı kör saatini biraz daha geçe, Derin de yaz sabahının güneşini selamlayarak çıkmıştı sokağa. Kendisini önce Sarıyer'deki Sarıyer börekçisine atmış, üst kattaki salona çıkıp cam kenarı bir masanın camından denizin mavisine daldırarak gözlerini, kıymalı kuş üzümlü börek yiyip çayını içmişti. Hesabı ödeyip çıkmış, sahilde dolaşmıştı.

Evlerle, kıyıya bağlı gemilerin arasındaki beton kaldırımın bittiği yerde ıslak kahverenginde, eski, terk edilmiş ahşap bir bina gördü. Her zaman ilgisini çekerdi eski yapılar. Düşlerdi. İçlerinde kim bilir ne hayatlar yaşandı? Kaç çocuk doğdu, kaç cenaze çıktı? Umutlar, kutlamalar, kavgalar, hüzünler, aşklar, sevgiler, dertler, tasalar, neler neler yaşandı... Kaç ruh ayrılamadı bu çatının altından ya da bedenlerin sığdığı kaç oda ruhundan uzaktı kim bilir?

Kaldırımın kenarında bir kalas yatıyordu. Uzanıp aldı. Demir atmış gemiye uzatarak gemiye geçti. Sonra o kalası kaldırıp duvarın ardındaki kaldırıma uzattı. Beyaz bir kedi çıktı uzattığı kaldırımdan. Derin'e doğru baktı parlak mavi gözleriyle. Ürktü biraz Derin, sonra güldü. Yarısını yürüdüğü tahtadan geri döndü kedi. Vazgeçti yolundan. Bu sefer Derin yürüdü kediye doğru. Kedi eve doğru gitti.

Üç katlı ahşap binanın ahşap merdivenlerini çıktı. Derin de onu takip etti. Terk edilmiş gibi duran şehrin göbeğinde, boğazla Karadeniz'in tam ortasında, sessiz sedasız gemileri, martıları, mavileri izleyen binanın balkonuna kadar her bir adımını yıkılır mı diye korkuyla atarak çıktı. Kedinin kırık kısmından girdiği camdan içeri göz attı. Yerde devrilmiş bir gaz lambası gördü. Örümceklerin ağlar ördüğü eski bina, bu gaz lambası ve balkon kenarındaki hasır sepet haricinde bomboştu. İçeri bakarken tüyleri ürperdi. Kimler ne acılar çekti acaba? Buradaki hatıralarından kaçıp gitmişler, diye düşündü. Deniz'i ve kendisini düşledi bu evde. Ve aşağı yukarı koşturan çocuklarını... Kalabalık yemek masaları ve çiçekli balkon kahvaltıları olurdu, bahçeye çardak yaptırır, yaz akşamları eş dost toplanırlardı. Denizin dalga sesine karışırdı sohbetleri.

İçini çekti. Balkonun korkuluğuna tutunup denize baktı. Harika manzaralı, içinde yaşam olmayan, harika bir ev... Tıpkı içi boş hayatlar gibiydi. Oysa içinde yaşayan olmadıktan sonra yaşanan evlerin, mekânların, bedenlerin ne anlamı vardı ki? İnsan yaşarken göremiyordu bunu. Mevkii, sosyal statüsü, görünürdeki aile saadeti fevkaladeydi. Ruhunu çoktan mezara gömmüş insanların, yüzlerindeki ve hayatlarındaki sahte maskelerinin altında anlamsız, boş bir hayat vardı. Duygusuz, amaçsız, yirmi birinci yüzyılın direttikleriyle doldurulan, boşa harcanan günlerle geçen bir ömür. Onca şatafatın altı koca bir hiçlikle doluydu.

Dinleyene bunları anlatıyordu dalgalar ve odalarında anıların ikamet ettiği dargın koca ev. "Anı biriktirin, hayatı ertelemeyin, yaşanmışlıklarınız olsun, ruhunuz doysun, diğer her şey gelip gidiyor, eskiyor, ölüyor. Ruhunuz ve anılar baki kalıyor," diyordu.

Umudun mavisini giyindiğinden midir bilinmez, yine umut vermişti hain deniz.

Derin basamakları indi. Kedi girdiği delikten çıkıp ardından gidişini izledi. Derin geldiği gibi geri döndü. Kedi misafirini uğurlayan ev sahibi gibi ardından baktı, gözden kaybolana kadar izledi.

Derin cebinde umutlar, heybesinde hayaller, dilinde dualar, asıl adı İmam Ahmed Efendi olan Telli Baba'ya gitti. Sonunda "Âmin" diyeceği birkaç söyleyeceği vardı.

Kadınlar, dualarda, dilek dileme ritüellerinde ve fallarda umut bulmayı ve bu umutlara tutunmayı her zaman başarırlardı. İnsanların, karınları ve ruhlarıyla beraber inançlarını da doyurmaları gerekirdi...

• • •

Derin yüreğindeki yükleri âminlere boca edip, sıkıntısını okuduğu duayla üfledi; hayatın getireceği hayrı da sevgiyle kabul edip, avuçlarını da yüzüne sürdükten sonra arabasına binip ayrıldı. Sahile inip yol boyu sürmeye devam etti. Düşünmeden ve hiçbir şey planlamadan devam ettiği yol, onu Emirgan'a getirmişti. Park etti. Dönüp tarihi çınara baktı. Gölgesinde oturup çay içmeyi düşündü ama vazgeçti. Denizin mavisi, ışıltısı onu çağırıyordu. Deniz kenarında sessiz sedasız yürüyüş yapıp, dönüşte ışıklara gelmeden gördüğü ahşap bankın önünde durdu.

Karadan sahile, buram buram bir ıhlamur kokusu geliyordu.

Oturmakla yığılmak arasında kendini banka bıraktı. "Ah," dedi. "Ah Deniz..."

Hani her koku biriyle, bir şeyle bağdaşmıştır da o koku gelince burnuna, o düşer ya aklına; sen de benim ıhlamur kokumsun. Bir akşamüzeri, ben seni sahildeki bu bankta

oturup beklerken gelmiştin. Ben denizi izlerken, arkamdan gelip elindeki bir demet taze ıhlamuru uzattığın o andan itibaren dünya üzerindeki tüm ıhlamurlar, bana seni hatırlatır oldular. Esen her rüzgârda yakınımdaki ıhlamur ağacının kokuları arar beni, bulur. O ıhlamurları, topladığın ağacı, o ağaca çıkış hikâyeni, gömleğinin cebine, yakanın arasından ensene, saçlarının arasına düşen ıhlamur tohumlarını temizleyişini anlatır tekrar tekrar. Ve ben her seferinde, zihnimdeki anılardan ilk kez dinliyormuşum gibi hatırlarım o günü. Sadece taze dalındakiler değil tabii ki, tüm kış boyunca dalındaki taze kokusunu, gölgesini, şifaya teslim eden ıhlamurun kurusu da toplar, tüm anıları ardı sıra getirir kucağıma.

Bilirsin, çok hastalanırım ben kışları. Her hasta olduğumda, sık sık ziyaretime gelir anılar ve sen gelirsin onlarla beraber. Bir ıhlamur kokusunda, kendinden haberin olmadan, gelir gözlerin oturur kaşıma, burnum koklar, kollarım sarılır yokluğuna da sen hiç bilmezsin.

Şimdi sensiz, aynı bankta oturuyorum.
Ne deniz aynı deniz ne de mevsim aynı mevsim.
Ne sürpriz yapan sen ne ıhlamur kokusu var yanımda.
Ama kokun hâlâ burnumda.
Oysa birkaç günde suretin silinmeye başladı hatırımdan.
Hayallerimde, rüyalarımda yüzün buğulu, ifaden silik.
Hâlbuki her bir kırışıklığın ezberimdeydi.
Sesin nasıldı peki?
Unuttum sesini.

Sen susarken de bakardım ben sana. Uzun uzun, usul usul bakar; incelerdim her bir noktanı. Yanında değilken saatlerce, tekrar tekrar bakardım fotoğraflarımıza. Şimdilerde keşke yakmasaydım, silmeseydim dediğim fotoğraflarımıza.

Sürpriz yapacaktım sana. Bana yazdığın her bir mesajı küçük kahverengi Kraft kâğıtlara yazıp rulo şeklinde katlamış, yine kahverengi eski iplerle bağlamış, büyük bir kutuya koymuştum. Kutuya her bir anımız için çekildiğimiz fotoğraflardan da atmıştım. İlk fotoğrafımızdan sonra, her ânımızda fotoğraf çekilmeyi adet edinmiştik. İlk fotoğrafımızı hatırlıyorum da bizden fotoğraflarını çekmemizi rica eden Arap turistleri görünce, "Biz seninle aynı karede olamayacağız," diye içlenmiştim. Bunun üzerine sen aynı turiste, "Sen de bizim fotoğrafımızı çeker misin?" demiştin ve biz birbirimize şaşkın ve mutlu bakarken yakalamıştı kamera. "Bak ilk fotoğrafımız," deyip mutlu etmiştin beni.

Ne de olsa anıların şahididir fotoğraflar. Deklanşöre basılıp da hareketsiz kaldığı andan itibaren, o anki duyguları da hapseder renklerine. Her baktığında görünmeyen bir duman gibi, fotoğraftan duygulara, zihne sızar. O kare çekildiği andaki ayrıntılarıyla koynunda sakladığı heyecanı, mutluluğu, havayı, ortamı, mekânı çıkarır meydana. O Arap turist ve beraber hapsolduğumuz, gizli saklı bakmak zorunda olduğumuz o kare, ilk şahidimizdi.

Ben sana böyle ince bir hediye hazırlarken, hiç gitmez dediğim, ben kendimden vazgeçerim de o benden vazgeçmez dediğim adam, beni benden çok seviyor dediğim sen, dönüp de ardın sıra hiçbir şey olmamış gibi, hiç sevmemiş gibi, gerçek değil de rüyaymış gibi çekip gittin. Rüya olsa uyandığına üzülür, kahrolurdu insan. Biz gerçeğinin kayboluşuna göz yumduk diye hırsımdan oturup önce tek tek okudum kâğıtlara yazdığım mesajları. Sonra da gözyaşları içinde bir bir yaktım o fotoğrafları. Külleriyle beraber doldurduğum kutuyu da Sarıyer'in en kayalık tepesinden, "Ya canımı al ya acımı dindir," diye dua ederek dalgaların en hırçınına sahip olan Karadeniz'e savurdum.

Şimdi içimde büyük bir pişmanlık, hatırımdaki izlerinin kaybolmasını engelleyecek fotoğrafların kül olmasına izin verişim... Her gün saatlerce konuştuğum sesin bile kayıp şimdi. Onca bakış zihnimdeki resmi hafızamdan silinirken, sesin hiç silinmez olur mu kulaklarımdan?

Kahkahan hatırımda ve gülüşünle doğan, çukurunda kaybolmak istediğim gamzen de öyle. Ama sesin bulunamıyor, anılarının kayıp ilanlarında.

Onca unutmak isteyişimle tezat bir şekilde, unutuyor olmak acıtıyor canımı. Anılar her bir ayrıntısına kadar aklımda ve mülteci gelip oturum aldıkları kalbimde hiç azalmadan yaşıyorlar.

Nasıl sevdiğin, nasıl öptüğün, ellerin hatırımda. Gülüşün, sarılışın, verdiğin huzur...

Ama sesin kayıp, yüzün silik hatıralarımın dağınık odasında.

Arıyorum, bulamıyorum.

Ah hafızamın vefasızlığı, hainsin... Nerede yüzün, mimiklerin?

Vazgeçtim, unutmak istemiyorum.

Geri dön hafızama.

Bir kapı açılsa, çıkıp gelsen, en azından anılarıma...

Bu kadar kısa zamanda unutur muydu insan?

Mümkün değildi. Unutmak isteyişin hafızaya baskısından başka bir şey değildi bu. İçindeki öfkeyle karışık özlem ve unutmak isteğiyle unutmak istemeyişin hiçbir zaman sonuç bulamayacağı bir savaş hâli içerisindeydi.

"Ah," dedi Derin. "Ahh Deniz."

Ne çok söylüyordu bu iki kelimeyi...

Yanına usulca yaklaşan bir gölge belirdi. Bir nefes sesi... Dönüp bakmasına vakit kalmadan, etrafında dönen bir köpek gelip yanına oturdu. Gülümsedi ve şaşırdı Derin. Ayrılıklarının tek şahidi, sahildeki aynı köpek yine yanındaydı. Bu sefer daha bir dikkatli inceledi. Sa-

dece kulağındaki küpe onun bir sokak köpeği olduğunu ele veriyordu. Oldukça bakımlı ve güzel bir köpekti. Beyazın üzerindeki siyah siyah lekeleri güneşte parlıyordu. Derin başını okşayınca, yüz bulup kucağına uzanmak istedi. Ön iki ayağını Derin'in bacaklarına koyup, başını da kucağına uzattı. Dilini çıkararak önce Derin'e baktı, sonra da mavi suları izlemeye başladı.

Derin ise çoktan o geceye geri dönmüştü. Hayatın Deniz'le yollarını ayırdığı gün sahile geldiği, şehrin ışıklarına derdini yanarken ağlayarak aynı köpekle konuştuğu anı hatırladı.

Şimdi sensiz;

Soframdaki bayat ekmeğim küfe yüz tutmuş, tuzum nemli, suyum kireçli...

Dilim tatsız, burnuma hiçbir koku uğramıyor.

Ellerim birbirlerine dahi dokunmak istemiyor.

Güneşim gölgeli, hava soğuk, yağmur acıtıyor düştüğü yerlerimi.

Çiçeklerim açmıyor, orkidelerim kurudu. "Bu mevsimde papatya çok bulunur, buna rağmen alıcısı olmuyor diye getirmiyorum," diyor köşedeki çiçekçi. Kitaplarım küsmüşler. Kilitli olmasa da sayfaları, sözcükler, cümleler lal olmuş. Kuru harfler kalabalığı sadece, asıp suratlarını, hiçbir şey anlatmadan susuyorlar. Şarkılar hep senden yana zaten. Benden daha çok özlüyor seni o alçak notalar. Kemanımın akordu tutmuyor. Zaten çalmak da gelmiyor içimden.

Hangi gün baksam penceremden hep eylül, hep hazan.

Senden sonra her gün pazartesi...

Yalnız kalmak için kaçtığım her yerde üşüyorum. Başıma üşüşüyor tüm anılar, kendimle kalmaya çalıştıkça sana daha çok bulanıyorum. Her kaçış biraz daha batış... Hayatın içinde de kalamıyorum. Eğreti duruyorum kendime bile. Sahi, ben

önceden ne yapıyordum? Nasıl yakışıyordum hayatıma, nasıl yetişiyordum bu tempoya? Hangi yerde, kime ne söylüyordum, kiminle gülüyordum senden önce acaba?

Bunca sustuklarımı kim dinliyordu o zaman?

Ben daha önce hiç bu kadar susmamıştım galiba.

Sessiz sessiz akıp gidiyorum şimdi. Kızlarım kenarımda soluklanan iki minik serçe gibi. İki küçük teselli, her çukurunda seni gördüğüm iki küçük gamzeli tebessüm. Kızlarıma sarılışımda bile bir kayıp gibi seni arıyor kollarım. Hiç kaçırmadan akşam haberlerini izliyorum, tıpkı sen gibi... Her kazada yüreğim ağzımda adını arıyorum can kaybı, yaralı listelerinde. Sanki askermişsin gibi şehit haberlerinde adının geçmeyişine bile şükrediyorum. Sanki dünya senin etrafında dönüyor, her şey senin başına gelecekmiş, bir yerlerden çıkıp gelecek, görünecekmişsin gibi. Tüm gazeteler, tüm haberler, çarşıdaki esnafın anlattığı her hikâye senden bahsedecek diye bekliyorum. Tüm şairlere seni anlatmışım sanki hepsi ya sana kızıyor mısralarında, ya hasretimi anlatıyor ya da ne çok sevildiğini. Etrafımdaki herkesin adı yine Deniz oldu. Yanımdan geçenler, vitrinler deniz mevsiminden bahsediyor, kızım evde "Denize gidelim," dedikçe yüreğim hop ediyor. Deniz mavisi diye bir renk var, yılın modası diye geçiyor tüm dergilerde. Yanımdan geçen kadın çocuğuna "Deniz, hadi gel," diyor. Tekrar ediyorum içimden: "Deniz, hadi gel!" Tüm reklam panolarında, tabelalarda deniz olması yetmezmiş gibi Deniz adında yeni bir öğrencim var

Unutmak her yıl alttan alacağım bir ders olacak bu gidişle. Belki de bile isteye çakacağım bir ders. Unutmak için önce unutmak istemek gerekiyor. Ama içimden bir ses, "Bu adam senden vazgeçmedi, o seni çok sevdi," diyor. Büyülü bir gerçeklik var sanki bu hissiyatta. Umuda inanmak isteyişimden başka bir şey bu, biliyorum.

Hem bir kadın hissetmez mi sanki?

Hisseder tabii ki.

Bir duman kokusu gibi gelir, "Buradayım," der o his. İse bulanan o görmediği gerçekliğe inanır kadın ve çoğu zaman da haklı çıkar.

Evet, hissediyorum, başka bir sebep var. Haklı haksız, doğru yanlış... Onu tartışmıyorum. Ama Deniz'in beni hâlâ yüreğinde taşıdığını biliyorum.

Ah be deli adam, ben galiba seni unutmak istemiyorum. Sanki seni severken, seni özlerken, senden ayrı kalırken, canım yanarken büyüyorum.

Adını telaffuz eden dilimin sesinin dibinde nöbet bekliyorum. Dilimden kaçan adın, kulağımdan çıkıp gitmesin istiyorum. Benim bütün nöbetlerim kendime zaten. Yangın yeri de, boğulma tehlikesi de, tehlikeli viraj da, derme çatma inşaat alanı da benim yüreğim. Kendimi hasret çemberine hapsettiğim, kendimde unuttuğum, vazgeçmek nedir bilmeyen yüreğime unutma dersleri veren de benim, o dersten bırakan da. Tutuklayan, tutuklu kalan, tutuklatma emrini veren de benim.

Hayal de, ötesi de, dua da benim. Gökten düşen üç hayal kırıklığını kucaklayıp, onlara sıkı sıkı sarılıp bırakmayan yine benim. Acının ta kendisi benim. Acıyı saran, sonra söküp o sargı bezlerini geleceğin yollara seren, yaramı bile isteye kanatan, anıları tırnaklarımla kazıp unutulmaya yüz tutmuş detaylarından tutup gömdüğüm yerlerden kaldıran yine benim.

Sanma ki bunca acının içine düşüp her birini özenle bir bir yaşayan ölür sevdasından. İstesem sevdanla yanan o ateş çukurlarından çıkar, vadimde zambaklar, papatyalar yetiştiririm. Sevda benim, hasret benim. Sınav, ödül, çıkmaz sokak ve çare; anne, evlat, eş, sevgili, patron, işçi, yara, merhem hepsi benim. İstesem unuturum seni, avuturum bu kalbi. Şimdiye kadar bir kadın isteyip de neyi başaramamış ki?

Ama istemiyorum sevgili.

Ben seni sevmeyi, seni özlemeyi, sana yenilmeyi, hayatı senin açtığın yaralarda, senin düşürdüğün gölgelerde, senin batırdığın güneşlerde öğrenmeyi sevdim. Hiçbir acı bu kadar güçlü kılamazdı beni.

Hiçbir tecrübe bu kadar fark ettiremezdi beni bana.

Ve hiç kimse içimdeki duyguları, böylesine harmanlayıp da seremezdi önüme. En güzel rengi, en güzel kıvamı veremezdi düşüncelerime.

Söylesene sevdamın büyüklüğü gözünü korkutan sevgili, hangimiz daha kazançlı çıktık bu sevdadan?

Sen ne kadar ve nasıl olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemeyecek kadar tarafımdan sevildin sadece.

Bense yokluğunda dahi, ne çok derin ve uçsuz bucaksız olduğuna her gün bir kez daha şaşırdığım bir aşkla sevdim seni. Ve sevmekle yetinmedim. Sevdanla, sevdanın getirdiği onca yükle, veballe, bedelle savaştım. Onca okul okudum. Kitaplardaki tüm hayalleri, tüm öğretileri benim bildim, hepsinden dersler çıkardım. Onlarca insan tanıdım, hikâyelerini dinledim. Hayatlarına şahit oldum da hiçbirinde sende öğrendiğimi öğrenemedim. Yıllardır ahitlerde yazılanları, kişisel gelişimcilerin okuttuklarını, yaşam koçlarının anlattıklarını, varoluşumun sırrını -kendimi- öğrendim. Hayatı seni baz alarak anlamaya çalışırken, hayatın benden ibaret olduğunu fark ettim. Hayattaki en önemli şeyin sevgi olduğunu, sevmenin karşılıksız bir gönüllülük işi olduğunu hatırladım. Yanlışlar yaparak öğrendim doğruları.

Biz beraber yazdığımız bir oyunu rüya sahnelerinde oynamışız meğer. Uyandım. Uykulu gözlerle yine sevmeye devam ettim. Aydım, aydınlandım. Yine de gözümün çapağı, sabah mahmurluğum ya da uykusuzluğum olarak hayatımda kal istedim. Sende göreceğim içinde senin olmadığın nice rüyalar, her rüyada onca mesaj, gidilecek yol, çözülecek bilmece, öğre-

nilecek nice dersler var bilirim. Ve şunu da bilirim ki hayattaki en pahalı şey öğrenmek.

Öğreniyorsam vesilenle, biliyorsam bazı şeyleri, bunun da bir bedeli olmalı, değil mi? Sevmekten büyük bedel mi olur sanki?

Hem de senin olmayacak bir adamı sonsuz bir umut ve tutkuyla sevmek en büyük bedellerden biri değil mi?

Sınavım da, sınav yerim de, ödemem gereken sınav ücretim de sensin benim. Ben seni artık bu bilinçle seviyorum. Kim bilir bir gün geçerim de bu sınavı, ödülüm olursun diyorum...

Köpek, mavi gözlü denize bakıp sevdiğinin kahve gözlerini görerek, kendi kendine mırıldanan Derin'e biraz daha sokuldu. Bir bebek gibi uzandı bacaklarına. Kucağa alınmayı bekler gibi baktı yüzüne. Sonra patilerinden birisiyle omzuna dokundu. Derin daldığı tüm o düşüncelerden ve Deniz'e sessiz kalemsiz yazdığı onca kelimeden sıyrılıp bu sevimli hayvana bakmaya başladı. İçinde müthiş bir şaşkınlık ve bir o kadar da sevgi ve yakınlık duygusu uyandı. Başını okşadı.

"Merhaba," dedi Derin, sesi titremekle gülümsemek arasında gelip gidiyordu. Arabada çay kahve satışının servisini yapan çocuk, konuşarak yaklaşmaya başladı.

"Sevdi seni abla," dedi.

Gülümsedi Derin.

"Ben de onu sevdim."

"Dün de bir ağabey gelmişti. Onun kucağına da çıktı böyle. Herkese yanaşmaz aslında, iki gündür şaşırtıyor bu köpek bizi," dedi.

Bu cümle düşündürdü Derin'i. Hem kendisini sevmiş olmasının verdiği gururunun okşanışına ve dünkü ağabeye de yanaşmasının kıskançlığına veya o dünkü ağabey benden önce davranır da alıp götürürse dürtüsünün

oluşturduğu kaybetme korkusuna yenilip, köpeği alıp eve götürmeye karar verdi. Daha önce hiç hayvan beslememişti. Çocukken istemiş olsa da annesi kabul etmemişti. Kendi kızları da daha önce defalarca dile getirmesine rağmen, bu sefer de annesi gibi davranarak kendisi yanaşmamıştı bu fikre. Şimdi ise durup dururken, çocuklar evde köpek besleme fikrinden bile vazgeçmişken yanında bir köpekle eve girecekti.

Önce veterinere gittiler, banyo, bakım ve aşılarından sonra, koca bir poşet köpek maması, ev tipi bir kulübe, birkaç küçük oyuncak, tasma, tüy toplayıcı, şampuan, koku giderici gibi bir sürü şeyle eve döndüler. Derin'in adını "Mucize" koyduğu köpek, önce tasmasını pek sevmese de çok huysuzluk etmedi. Eşyaları taşımak için arabayla ev arasında iki kez gidip döndüler. Kızlar yüzmeden sonra babaannelerine gideceklerdi. Akşam geldiklerinde çok şaşıracakları kesindi. Bu beklenmedik bir sürprizdi.

Derin sevdasını yazdığı kâğıtların küllerini savururken; derdini, hasretini, çaresizlik zannını da savurmuştu aslında. Hayatın kendinden ibaret olduğunu, herkesin bir vesileyle gelip yine bir vesileyle gittiğini, istemeye istemeye de olsa kabulleniyordu. Ve bir kadının ilk unutma çabası, kalbini ve aklını oyalayacak başka şeyleri bulmaktı. Derin önce kendini ve evin işlerini salmış, sonra dip köşe temizlik yapmıştı. Evini tüm fazlalıklardan arındırmış, birkaç eşyanın yerini değiştirmişti. Artık daha çok müzik dinliyor, her zamankinden çok kitap okuyordu. İnsanın kendi hikâyesini unutmasının en kolay yolu, başkalarının hikâyelerine kulak kabartmasıydı. Bu sebeptendi insanların başkalarının hayatlarını sosyal medyada böylesine didiklemesi. Şimdi Mucize'yi hayatına dâhil etmişti Derin.

Bir kadın önce ağlar, sızlar, dibe vurur, sonra istediği zamanda birden doğrulurdu. Saçını tarayıp aynada kendisine gülümsemesi, toparlanması için yeterliydi. Kadının sihri yine kendisiydi. Eğer isterse "her şey" olabilirdi.

Derin unutmak istemeyen, bekleyen, mağdur âşık rolünün hakkını vermiş, artık toparlanıp yolunu çizmeye, kendi seçeceği başka bir "şey" olmaya karar vermişti.

Aşk, bir mucizedir…

Émile Zola

12. Bölüm

Kemal...

Nereye gidersen git, ne kadar kaçarsan kaç, bu gitmelerin bir dönüşü oluyordu. Üstelik bu dönüşler, zamanın en yakın kısmında ve kaçmak istediklerinin tam ortasına yapılıyordu. Sen aynı bedenle ama bambaşka bir ruhla geri dönerken, bıraktığın her şey olduğu gibi öylece durup bekliyordu seni. Durmadan çalışıp didinen akreple yelkovana inat, insanların, şehirlerin ve odaların havası, olayların ve kişilerin enerjisi, anıların kokusu hiç değişmeden karşılıyordu seni. Havada uçuşan toz zerreciklerine kadar zamana şahitlik eden her şey olduğu yerde asılı kalıp bekliyordu. Sen de tüm arınmışlığın ve bulduğun şifayla, her şeyin aynı kaldığı o aynı yere, aynı şeylere, aynı kişilere dönüyordun. İnsan, giderken dönüş biletlerinin cebinde olduğunu hep unutuyordu.

Kemal de her şeyi olduğu gibi bırakıp giderken uzaklaşmanın, gitmenin şifasını sarınmıştı üzerine. Uzaklı-

ğa ve yalnızlığa bırakmıştı kendini. Kafasını toparlayıp daha iyi bir ruh hâli ve taze düşüncelerle geri gelmişti.

Otogara yanaşan otobüsten indi. Elindeki bagaj fişini muavine uzatıp, aidiyet duygusunu insanlardan daha iyi bilen eşyalarını aldı. Ruhuna doldurduğu yalnızlık notlarıyla beraber şöyle bir baktı etrafına.

Aynı şehir...

Aynı kalabalık...

Sanki giderken gördüğü aynı insanlar, aynı koku, aynı telaş vardı.

Hayat böyleydi. Geçen sadece zaman oluyordu. İnsan kendi evrimini gerçekleştireceği derslerin sınavını vermedikçe olduğu yerde sayıklıyordu. Nereye kaçarsa kaçsın, dönüp dolaşıp o sınavın notlarına dolanıyordu ayağı. Kaçmak, yokmuş gibi davranmak, görmezden gelmek sadece zamandan kaybettiriyordu insana.

Bunu bir kez daha fark eden Kemal, cebindeki affedişlerden yaptığı demetten derin bir nefes çekti içine. Biliyordu ki ancak affederse ferahlayacaktı. Ancak affederse yürüyüp gidebilecekti ruhu. Affetmek; kabullenmek, boyun eğmek değildi elbet. Bu gerçekle yaşayamaz, yok gibi yapamazdı. Ama suçlamak, hakaret etmek, kin tutmak, bağırıp çağırıp kavga etmek, ah etmek yerine; yapılanı affedip o yükten arınarak kendi yolunu çizecekti. Yalnızlık notlarının ilk sırasında "Affet ve vedalaş" yazıyordu.

Arabasına doğru yürüdü. Yüzlerce teneke yığınının olduğu otoparkı düşündü. Robotlaştırdığımız hayatın mecbur kaldığımız ve hatta bazılarımızın övünç sebebi yaptığı gereçleri... Gönlünün sürmek istediği yalnızlıklara, huzura, keşkemsi yıllara gidemeyen, mecburi rotaları ezber bilen teknolojinin gereksiz direksiyonuna oturdu. Radyoyu açacakken vazgeçti. Hangi şarkı çalacak olursa olsun, biliyordu ki şu an için hiçbiri dostu değildi. İster

istemez kalbinin baktığı her oda hatırlamak istemediklerine açılacaktı. Böyle zamanlarda en hareketli, eğlenceli şarkılar bile ısırgandan bir örtü giyinip dağlıyordu insanın yüreğini.

Aynı yere dönse de gitmenin arınmışlığı ve affetmenin omuzlarından, aklından kaldırdığı yükten biraz olsun kurtulmuş olarak, kalbinden çekip aldığı gölgesinin ışığında evinin yolunu tuttu. Kızları için kahverengi yapraklı not defterleri ile "Pal Sokağı Çocukları" ve "Küçük Prens" kitaplarını almıştı. Derin'e ise yeni bir plak seçmişti. Bu ona vereceği son hediyeydi. Affedişi, ihanetineydi. Bunun hesabını sormayacak, intikam almayacak, öfkesine kapılıp ne kendisine ne de ona zulmetmeyecekti.

Tüm dinlerde yaratıcı affedendi. Koca kâinatın, yaşamın sahibi herkesi ve her şeyi affedebiliyorken, nasıl oluyordu da insan insanı ve en çok da insan kendisini affedemiyordu?

Olanları hatırladıkça ne olacaktı?

Hatırlamak!

Lütfu kadar ceremesi, laneti büyük bir eylemdi. Olayları aklıyla değil de duygularıyla hatırlayınca unutamıyordu insan. Zamanı tartan saat, insanı ölçen yaş bıraktığın yerde durmuyorken ve hatta birine hissettiğin duygu, bir başkasında aynı olamıyorken, hatırlarken bir şeyi, tüm duygular olduğu gibi geliyordu geri. Her biri, ilk perde sonunda reklam arasında dışarı çıkmış gibi bir bir koltuk numaralarını bulup da yerleşiyorlardı eski yerlerine.

Hatırlamanın laneti de bu noktada başlıyordu. Duyguyla bezenmiş olaylar hatırlandıkça, o günkü duyguları peşine takıp öyle geliyorlardı. Ve tanrının kulunu affettiği bir dünyada insan insanı, insan kendisini affedemiyordu. Neyse ki Kemal, o affedemeyip yüküne yük katanlardan olmamıştı.

Kemal'in affetmekten anladığı, herkesin kendi yoluna gönül rahatlığıyla devam etmesiydi. Olanların üzerine sünger çekmek değildi de yeni bir sayfada yeni bir hikâye yazmak için eski yaprakları yırtıp atmak, hiç yazılmamış, hiç okunmamış, hiç düşlenmemiş gibi davranmaktı. Onun da, Derin'in de, Deniz'in de bu olayda öğrenmesi gereken şeyler, alması gereken dersler vardı demek ki. Bazen de olanları, "Böyle olması gerekiyormuş demek ki," düşüncesine teslim ederek devam etmek gerekiyordu.

Kemal, asfaltları, trafik ışıklarını, sokak lambalarını geride bırakarak nihayet eve varmıştı. Cemal Süreya'yı dinleyip de gittiği Ankara'dan dönüşte, evini de çıkarken bıraktığı gibi bulacağını umuyordu ki yanıldı.

Evde bir misafir vardı.

Derin eve köpek almıştı. Kızları evin bu yeni üyesiyle çok mutlu görünüyorlardı. Kemal bunun psikolojik bir şey olduğunu, Derin'in unutma çabasının bir çırpınışı olarak düşündü. Hatırlamamak, unutabilmek için ilgisini başka bir şeylere veriyor, hayatında oluşan boşluğa bulduğunu tıkıyor diye baktı ve gülümseyerek karşıladı. Onca yılın hatırına ruhunun onarılmasını, Derin'in yarasının iyileşmesini istiyordu. Hem çocuklarını yaralı bir kadına bırakamazdı. Onun ruhunun yara almasına sebep olduğunu düşündüğü vicdanı için de, çocukları için de en iyisi buydu.

Adını sordu. Kızlar bir ağızdan; "Mucize" dediler.

Yedi kıtanın her birine, karasından denizine, taşına toprağına, gencine yaşlısına, inanana inanmayana umut serpen, yaşam enerjisi, ışık seren bir kelime... Rengârenk bir kelebeğin gökyüzünde intihar edişi gibi onca güzelliğiyle süzüle süzüle gelip ölüm gölgesi düşürmüştü Kemal'in yüreğine. Demek bir mucize bekliyordu karısı. O kadar istemişti ki hayatlarına dâhil olan bir canlıya

duanın, umudun, hayalin yüklendiği kelimeyi isim olarak vermişti. Bu kadar güzel bir kelime, ancak böylesine acıtabilirdi insanın canını. Yutkundukları battı boğazına. İçinde gitme isteği kabarsa da kalmak mecburiyetinin sesi daha gür çıktı. Kadınların bekledikleri mucizeleri besleyip, büyütüp gerçekleştirdikleri gerçeğini iyi biliyordu. Bunu hatırlamak da ayrıca acıttı canını. Toparlanıp, "Harika bir isim. Kendisi de çok güzelmiş. Hoş geldin Mucize," dedi.

"Sen de hoş geldin. Nasıl geçti yolculuğun?" Derin gözlerini kaçırmak istediği kadar kaçırmamaya çalışarak konuşuyordu.

"Hoş buldum. Güzel geçti, yoruldum tabii biraz. Bir üzerimi değiştirip geliyorum. Duş alacağım."

"Aç mısın? Yemek hazırlayayım mı?"

"Olur, bir şeyler atıştırırım."

Derin, sanki bu sıradan sohbetlerden bir şeyler çıkarabilecekmiş gibi davranıyor, biraz da vicdanını susturacağını sandığı zoraki bir ilgi gösteriyordu Kemal'e. Sohbetin eğretiliği ikisini de rahatsız etmişti. Kızlar köpekle ilgilenmeye devam ederken Kemal duşa, Derin mutfağa gitti.

Yokluğunda vicdan azabı çektiği adamın şimdi evde oluşu çok da huzur vermemişti. Huzursuzluk, illa sadece kavgalı, tartışmalı, anlaşılamayan bir ortamda olmuyordu. Belki onu gördüğünde, kendi yaptığı yanlışı hatırlıyor oluşundan rahatsızlık hissediyordu. Belki de suçluyordu kendince, bu evde Deniz yerine onun oluşu rahatsız ediyordu. Ya da her şey o kadar bitmiş oluyordu ki bir noktadan sonra, insan orada saksı gibi dursa, hiçbir iletişimi olmasa dahi varlığını bilmek batıyordu. Bir tarafta varlığı batan, diğer tarafta ise varlığı huzur veren biri vardı. Ah bu kaderin tarttığı adalet terazinin kefesi neyle doluydu?

Bir de Deniz'i düşündü. Onun başka bir evde, başka bir kadınla nefes aldığını hatırlamak rahatsız etmişti.

İçinden söylendi.

Sanma ki sen o kadınla aynı evde yaşıyorsun.

Sen benimle ruhumun çatısı altında, hayallerimle yaşlanıyorsun.

Ve biliyorum ki, saçlarındaki akları seçen gözlerim, hayallerimizin gerçekleştiğini de görecek sevgilim.

Sonra güldü. Kendisini terk eden adama neler diyordu. Deniz olsa ne derdi bu hâline?

Her şey değişir, her şey biter biliyorum.

Ama bendeki bu aşk baki kalır.

Ama bilirsin, ama bilmezsin.

Ama benimle yaşarsın, ama tek başıma yaşarım.

Uzaktan sever, rüyamda sever, hayalimde severim...

Seni nasıl seveceğimi, sana mı soracağım sevgilim, deyip camdan dışarı, bulutlara baktı. "Ah keşke kâğıt kalem elimdeyken gelseydi bunlar aklıma da bir kenara not edebilseydim," derken uçup umudun mavisine kondu yüreği.

Duştan çıkan Kemal, Mucize'yi görünce Deniz'i merak etti. Acaba Derin, Deniz'in hastalığını bilse ne yapardı? Asıl mucizeyi o zaman isterdi herhalde. Yemekten sonra dışarı çıkıp Deniz'i aramaya karar verdi. Daha sonra doktora gitmiş miydi, son durumu neydi? Öğrenmeliydi.

İnsan olmak başka bir şeydi. Bir başkasının acısına, ihtiyacına, derdine, sırf insan olduğu için empati kurarak ve yeryüzündeki tüm dinlerin ve inançların emrettiği gibi iyi biri olarak yaklaşabilmekti. Kemal ve Derin, şu an için iyi bir çift olamayabilirlerdi, ama iyi insanlardı. İyi insanlar, iyi birer eş olacak diye bir şey olmadığı gibi; iyi bir eş olamayanlar da kötü insanlar olacak diye bir şey yoktu.

Kin, nefret ve kötülük dönüp dolaşıp o insanı bulurdu yine ve aynı şekilde iyilik de...

Kemal, Deniz'in hastalığını olanlardan, yaşanılanlardan, doğrulardan, yanlışlardan ayrı tutarak ona bir insan, bir baba olarak bakıyordu. Nihayetinde bir ailesi, çocukları vardı. Duyguları, hayalleri, planları vardı. Kendisinden hiçbir farkı olmayarak yaratılmış bir insandı. Bu hastalık onun da başına gelmiş olabilirdi. Hem bu dünyada ölüm hariç her şeye çözüm yok muydu sanki. Bir insanın canından daha mühim ne olabilirdi ki?

İçindeki merak gittikçe artınca Kemal, yemeğini bitirdikten sonra ofise uğraması gerektiğini söyleyerek dışarı çıktı ve arabaya biner binmez Deniz'i aradı.

İnsan umudun kıymetini de
diğer her şeyde olduğu gibi
kaybedince anlıyor ne yazık ki...

Aşk Bir Mucizedir

13. Bölüm

Deniz, iş çıkışı Tarabya sahilde oturmuştu. Beyaz beyaz açmış ahududuları ardına alıp, turkuaza çalan suları izliyordu. Aklında hastaneden gelen telefondaki sesin söyledikleri vardı. Telefonu bir daha çaldı. Yine hastaneden aranıyor olma ihtimaline canını sıkmaya hazırlanıyordu ki ekranda Kemal'in numarasını gördü. Acaba Derin'e bir şey mi oldu tereddüdüyle açtı telefonu. Kemal, Deniz'in sağlığını merak etmişti. "Doktor ne dedi, yapabileceğim ne var?" diye sordu. Bu kadarı da fazlaydı. Bu dünyada, bu zamanda, iyilik de kötülük de karşılıklı olmuştu. İyilik yapmadan, hele ki kötülük yapmana rağmen karşılığında iyilik bulmak, sinirlerini vicdanını saran kısmından bozmaya başlıyordu.

Ardından iş çevirdikleri adam, önce Derin üzülmesin diye onunla işbirliği yapmıştı. Şimdi de hatırını soruyor, "Senin için ne yapabilirim?" diyordu.

Kemal konuyu daha fazla açmadan, Deniz teşekkür etti. Düşünmüş olması gerçekten büyük incelikti, mahcup hissetmişti. Ve ekledi;

"Sadece kararsızım, belki de korkuyorum bilmiyorum. Yaşadıklarım ağır ve çok kalabalık geldi. Biraz önce

doktorla konuştum, ameliyat için karar verip vermediğimi sordu. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum Kemal. Henüz olanlara inanamadım, kabullenemedim ki hâl çaresini düşüneyim."

"Ne söylediğinin farkında değilsin sanırım. Bence de düşünemiyorsun şu an. Tabii ki o ameliyatı olacak ve hayatına devam edeceksin."

"Bilmiyorum. Zaten çok riskli bir ameliyat..."

"Bilmeyecek bir şey yok bunda. Riski olmayan ne var ki hayatta? İçini ferah tut, hiçbir şey olmayacak. Sen ameliyat için gün düşün sadece."

"..."

Deniz'de ne söyleyeceğini bilemediği bir sessizlik olmuştu.

"Evdekiler nasıl, ne dedin ailene?"

Kemal'in sorusu, düşünmekten kaçındığı bir konuyu daha ön plana çıkarmıştı. Böyle durumlarda, senin yerine düşünen birisinin olması ne güzeldi.

"Henüz haberleri yok. Ne diyeceğimi, nasıl diyeceğimi bilemedim."

"Zaman kaybetme. Konuş onlarla, anlat durumunu ve git ameliyatını ol lütfen. Bana da zamanını ve yerini haber ver."

"Tamam, bu gece bunu düşüneceğim."

"Düşünme Deniz, yap! Tanışma sebebimiz ve şeklimiz talihsiz olabilir. Her şeyi bir kenara bırakarak, bir insan olarak, bir baba olarak söylüyorum sana bunu. Çocuklarını düşün. Öylece oturup beynindeki lanet urun büyüyüp seni öldürmesini bekleyemezsin."

Telefonu kapattıktan sonra birkaç kez aklında tekrar etti bu konuşmayı. Düşünecek onca şey varken sürekli bir yenisi daha ekleniyordu.

Birkaç dalga gelip vurdu kıyıya. Uzakta, çok uzaklarda, büyükçe bir gemi geçiyordu. Kim bilir ne taşıyordu onlarca ton ağırlığının üstünde?

Dünyanın dörtte üçüne sahip denizler bile o güçlü dalgalarıyla örtülü başının üzerinde demiri, gemiyi, insanı taşıyordu da üç beş kâğıt parçasına, biraz egoya sahip insan, küçücük bedeninde kendisini bile taşıyamıyordu.

Hava kararmıştı artık. Serin bir yaz akşamıydı. Bir gemi geçiyordu, ışıklarını söndürmüş. Belli ki ışıl ışıl olan bu şehirde o da yalnız, o da eksikti kendi gibi. Bir kadın geçti önünden, "Lan..." ile başlayan cümlesi küfürle bitti. Ardından yanındaki deri ceketli herifin üzerine yığılırcasına eğilerek bir kahkaha koyverdi. Uzaklaşan topuklu ayakkabılarının sesiyle beraber ağzındaki sakızın sesi de azalıyordu. Gece öylesine koyuydu ki gözden kayboluveriyorlardı hemen.

Şehri izlemeye dönüp, "Bir martı geçse," dedi, "Kar beyazından... Gecenin karanlığında, karanlığa inat bir beyazlıkta..." Güldü alaylı alaylı. "Benimki de saflık işte, hayat neyi, kimi gölgesinde puslandırmıyor, neyi bembeyaz bırakıyor ki martıyı olduğu gibi bembeyaz görebileyim," dedi. İlerleyen saatlerle beraber bir bir kararıyordu evlerin ışıkları, ölümün sessizliği siniyordu yatak odalarına. Oysa kararan her bir ampulle yeni bir rüya doğuyordu, hayat ne tezattı.

Aydan sonra günün doğması gibi, acaba gerçekten her karanlıktan sonra doğar mıydı yeni bir gün?

Her yeni gün bir yeni umut doğurur muydu?

Peki ya o umutlar gerçek olur muydu bir gün?

İnsan bir kez çıkmaz sokağa girince, umudunun altını kısıyor, o çıkmaz sokağın yanındaki, etrafındaki diğer sokakların varlığını unutuyordu. Geri dönüp bir diğer sokağa sapmak yerine, oturup daralıyordu.

Deniz'in düşünceleri griye boyamıştı umudunu. Bir de sevdalığının hasreti ve kavuşamayacak olduğunu kabullenişi yüklenmişti yüreğine. "Ah, Derin olsaydı keşke şimdi yanımda, hiçbir şey böyle ağır gelmez, hiçbir şey korkutamazdı," dedi. Evet evet, onun ruh hâli, aşkın yokluğunun sebep olduğu bir yaşam hevesinin düşük olmasından başka bir şey değildi. Nasıl ki aşk kimyasını değiştiriyorsa insanın, aşksızlık hele ki umutsuzluk, hasret insanın tüm pozitif bakış açısını siliyor, yaşam ışıltısını söndürüyor, insanı ezberden, tatsız tuzsuz yaşatıyordu.

Saatine bakmak için alışkanlık üzere telefonunun ekranına dokundu. Hiçbir değişiklik olmadı. Bir daha denedi. Ekran yine siyahtı. Şarjı bitmişti. Nerede kaldığını arayıp soran olmamıştı. Bu ara karısının onu izleyip, bir tuhaflık olduğunu sezdiğini fark etmişti. Önceden umurunda değilken iki gündür arayıp soruyor, ilgileniyordu.

Hava karardığına göre hayli geç olmuştu. Kemal'in söylediklerini hatırladı. Kalktı. Gidip Tülay'la konuşacaktı. Zaten kendisinde tüm bu olanlarla baş edip, çevresine de hiçbir şey yokmuş gibi davranabilecek gücü bulamıyordu. Doktoru ameliyat için acil karar vermesini söylemişti. En azından hastalığının ağırlığını Tülay'la paylaşacaktı. Ertesi sabah da hastaneye gidip doktora kararını söyleyecekti.

Oturduğu banktan kalktı. Etrafına bakındı. Gözü geçen sefer gördüğü, sevip dertleştiği köpeği aradı. Denize doğru yürüdü. O turkuaz sular, gecenin gölgesinde kalmış siyah beyaz bir fotoğraf gibiydi.

Denizlerin en derinlerindeki istiridye kabuklarında bile hüzün var şimdi. İnciler hep siyah. Oysa ben umutlarımı o incilerin altına saklamıştım. Kimse bulamasın, yok edemesin, karalayamasın diye en derindeki istiridye kabuğunun içindeki

incilerin altına gizlemiştim. Şimdi hasretin alev alev yakıp kavurduğu incilerin isine bulandı umutlarım. Mavilerim, pembelerim, en çok da beyazlarım gri oldu. Kül rengi bakışlarım, yangın lekeli ruhum ve kül kokuyor nefesim.

Ben, en çok ateşsiz yananım.

En çok yanan benim.

Yangın olan, yanan, yakılan, hepsi benim.

Ahh be, her bir zerrem kül olsaydı da umudumun tek bir filizi yeşil kalsaydı keşke, dedi ve gecenin karanlığının içinden evinin karanlığına doğru ilerledi.

İnsan umudun kıymetini de diğer her şeyde olduğu gibi kaybedince anlıyordu ne yazık ki...

Anahtarını almadan çıktığın
kapıların ardında, altı açık sevdalar
bıraktın sevgili. Ne yangınlar
çıkacak ardından bilmeden gittin...

Aşk Bir Mucizedir

14. Bölüm

Deniz normalde eve döndüğü saatten daha geç eve gelmişti. Tülay ise uyumamış, onu beklemişti. Deniz, evde, evliliklerinin ilk zamanlarındaki gibi kendisini gözü yolda bekleyen bir kadın bulunca duygulanmıştı. O zamanlarda, kocası kaçta gelirse gelsin Tülay yatmaz, onun eve gelişini beklerdi. Sıcacık yatağına gidip yatmak varken, kocasını beklerken koltuğun üzerinde uyuyakalırdı. Onsuz yatağa gitmek istemezdi. Deniz de kendisini beklediğini bildiği için, mümkün olduğunca eve erken gitmeye çalışırdı. Ne olmuştu da büyü bozulmuştu. Ne zaman kendisinin eve gelip gelmemesi bile umurunda olmayan bir kadına dönüşmüştü Tülay. Peki, Deniz ne yapmıştı da bir kadın bu hâle dönüşmüştü. Nasıl olmuştu da, ikisi de kendilerini değersiz hissettiren bu umursamazlıkla aynı evi paylaşmaya razı olmuşlardı.

Geldikleri bu noktaya bakıp bir kez daha acıdı kendilerine. Bu aralar sık sık acıyordu kendine. Heba ettiği hayatının her bir köşesine sinip acıyor, üzülüyordu. Kendisine baktığı mağdur gözlüklerini takılı unutmuştu.

"Hoş geldin, merak ettim seni."

"Hoş buldum. Uyudu mu çocuklar?"

"Çoktan yattılar. Saatten haberin yok sanırım. Kaç kez aradım telefonun kapalı."

Deniz'in içindeki merak edilişin, küçük ilgi kırıntılarının kıpırtısı, Tülay'ın normal konuşma havasında bile laf sokuşturmadan, huzursuz etmeden kuramadığı cümlelerle kaybolup gitmişti.

"Evet, şarjım bitmiş, fark etmedim."

"İyi misin, neyin var senin? Bir tuhafsın son günlerde."

Deniz zaten bekliyordu bu soruyu. Tülay ondan önce davranmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Telefonunu şarja taktı. Banyoya doğru yürüdü. Tülay hiçbir şey yapmadan ve artık tek kelime etmeden onu izliyordu. Deniz ellerini yıkadıktan sonra gidip üzerini değiştirdi. İnce bir tişört ve şort giydi. Dışarıda, hele ki sahilde hava güzeldi. Dalgalar, rüzgârlı şehirlerden esintiler taşıyordu, ama evler çok sıcaktı. Çocukların odasına girdi. Tülay'ın gözleri hâlâ üzerindeydi. Önce kızını öptü. Saçlarını okşadı. Yataktan sarkan sol elini avuçlarının içine aldı, okşadı, öptü o küçük ve yumuşacık elleri. Sonra oğluna döndü. Nasıl da kendisine benziyordu. Bembeyaz ve dolgun yanaklarından öptü. İyice uzamış dümdüz saçlarını sevdi, düzeltti. Elini tuttu, uyandırmamaya çalışarak küçücük bir öpücük kondurup usulca çıktı odadan.

Tülay daha fazla dayanamadı.

"Konuşmayacak mısın?"

"Hayır, yani evet. Konuşacağım."

"Dinliyorum."

Daha konuşmaya başlamadan başına ağrılar girmişti. Zaten anlatılması zor bir durum vardı ortada. Ne yapsalar ne deseler birbirlerine batıyorlardı. Tülay da tahammülünün sınırlarında ip atlıyordu. Bir şeyi nasıl söyleyeceğini bilemediği zamanlarda, hep pat diye,

damdan düşer gibi söylemeyi seçerdi. Yine öyle yapacaktı. Başında gezinen ağrıya iyi gelecekmiş gibi şakaklarını ovuşturdu.

"Başın mı ağrıyor, ilaç getireyim mi?"

"Evet, başım ağrıyor," dedi Deniz. Sustu. Ellerini başından çekti. Gözleri halının deseninde, konuşmaya devam etti.

"Hem de çok ağrıyor."

Tülay yerinden kalkmaya yeltendi.

"Ağrı kesici getireyim, yarın da bir doktora git," dedi.

Deniz elini uzatıp, "Yok, otur," dedi. "Bu, ağrı kesicilik bir durum değil."

Tülay'ın bakışlarından iyice meraklandığı belli oluyordu. Deniz devam etti.

"Doktora da gittim. O da aynı şeyi söyledi." Tülay tedirgin olmuştu.

"O da ne demek? Korkutma beni."

"Maalesef öyle Tülay... Lafı uzatmayacağım, beynimde bir ur varmış. Ağrının sebebi buymuş."

Tülay içini çekerek iki elini yüzüne götürdü. Korkuyla karışık bir inanamayış sesi çıktı dudaklarından.

Gözleri ağlamaklı oldu.

"Hayır, doğru değil de lütfen."

Deniz, Tülay'ın tepkisine çok şaşırmıştı. Açıkçası bu kadar üzüleceğini tahmin etmemişti. "Tülay bile bu kadar üzüldü ve korktuysa, kim bilir Derin nasıl sarsılırdı?" diye düşünmeden edemedi. "İyi ki ayrılmışım, iyi ki hiçbir şeyden haberi yok, iyi ki telefonu her elime alışımda aramak nasip olmamış. İyi ki üzmedim güzel gözlümü," dedi.

Camdan dışarı baktı. Aya takıldı gözü.

Nasıl ki ay, başını alıp gidemiyorsa gökyüzünden, ben de senden gidemiyorum sevgilim. Karıma hastalığımdan bahsederken bile seni düşünüyorum. Derin, ben seni

evde, işte, sokakta, sahilde, yolda, uykumda, her yerde ve herkesin yanında düşünüyorum. Sanki iki kişilik ruhum. Oysa sen en yalnız hâlimde bile, imkânsızlığının kollarında bile benimle birlikte olduğunu hiç bilmiyorsun.

Tülay, oturduğu koltuktan kalkıp Deniz'in yanına gelmişti. Sesi telaşlı ve üzgündü. Ardı ardına sorular sormaya başladı. Gözünden yaşlar sessiz sedasız süzülüyordu.

"Ne olacak peki şimdi? Tedavisi neymiş? Hangi hastaneye gittin? Başka doktora da gidelim, belki bir yanlışlık olmuştur."

"Sakin ol Tülay. Yanlışlık falan yok. Doktorlar ameliyat olmamı söylüyor. Bu şekilde gittikçe büyürmüş."

"Tehlikeli bir operasyon değil de lütfen. Açıp o kitleyi alacaklar o kadar, küçük bir operasyon değil mi Deniz?"

Deniz sustu. Gözlerini yere eğdi.

"O kadar basit değil. Ama abartmaya da gerek yok. Kötü düşünmeyelim," dedi. Gözleri doldu. Başını çevirdi. Televizyon ünitesinin yanındaki aile fotoğrafına takıldı gözü. Son tatile gidişlerinde çekilmişti. Çocukların gözlerinin içi gülüyordu. Çok seviyordu bu kareyi. Her bakışında, çocukların kahkahalarını duyuyordu. "Çocuklara söylemeyeceğiz, tamam mı?"

"Tabii ki söyleyeceğiz," derken sesli ağlamaya başlamıştı Tülay.

"Hayır," dedi Deniz. "Çocuklar bilmeyecek."

İçinden ekledi sessizce. Çocuklar ve Derin bilmeyecek.

Biraz da Derin'e olan hasretini, çektiği aşk acısını rahat rahat yaşayabilmek için anlatmıştı hastalığını. Böylece acısını açık açık yaşayabilecekti. Ailesi hastalığına üzüldüğünü zannederken o, evde onların arasında da Derin'i aleni bir şekilde özlemeye devam edebilecekti.

Derin olunca konu, her şey değişiyordu. Renk geliyordu, can geliyordu ruhuna. Ama Derin'sizlik olunca,

bambaşka biri oluveriyor, canı hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Bir of çekti.

Sensizken tek istediğim şey uyumak. Hiçbir şey hissetmeden, öylesine, sonsuza dek uyumak... Ölmekten bir tık önde. O bir tıklık mesafe de içine bir umut tohumu serptiğimden sevgilim, diye geçirdi içinden.

Gözü tekrar çerçeveye gitti. *Derin'im, biz hiçbir aile fotoğrafında yan yana olamayacağız seninle,* dedi içinden. Oturduğu yerde öylece kalakalmak istedi, sözsüz ve hareketsiz... Hatta mümkünse düşüncesiz ve hissiyatsız bir şekilde olduğu yerde kalabilirdi.

Bana sensiz saatlerde bir yorgunluk çöküyor,

Seni özlemekten başka hiçbir şey yapasım gelmiyor.

Oturup hayatın bir köşesine sensizliğin geçmesini bekliyorum.

Gelecek misin? Onu da bilmiyorum...

Deniz içinden kendisiyle ve Derin'le konuşurken Tülay iyice yakınına gelmişti.

"Sana bir şey olursa ben ne cevap veririm çocuklara?" diyerek hüngür hüngür ağlayarak Deniz'in boynuna sarıldı.

Tülay, sadece çocuklarının babası olan adamın ciddi bir hastalığı oluşuna ve kötü ihtimallere ağlamıyordu aslında. Çıkış noktası ve ağlama bahanesi buydu evet, ama her bir gözyaşında hatalarının, pişmanlıklarının payı vardı. Eş olmayı, annesi gibi davranmak sanmıştı önce. Yürüyüp giden, kendisini geliştiren kocasına eşlik etmekte geç kaldığını fark edince kompleks yapmış ve elini bırakmıştı. Hiç uğraşmadan pes etmişti. Bir kadının isterse her şeyi başarabileceğini, anne ve eş olmaktan başka sıfatları da olduğunu, bu hayattan herkesin kendine hak gördüğü kadarını aldığını yeni yeni öğreniyordu. Kendi haya-

tının sorumluluğunu almak zor geldiği için, aynada hep o güvensiz kadını gördüğü için, umursamazlığıyla intikam almak istemişti. Hem kendisinden hem Deniz'den... Hatalarını fark edince de geç kalmışlığın kollarına teslim etmişti kendini. Hiçbir zaman, hiçbir şey için geç olmadığını unutarak çabalamamıştı bile. Direk kabullenmiş ve boyun eğmişti. Oysa her kadın uyuyan bir devdi. Bunu fark edip uyanmak yerine, o kendisine ninniler söyleyip uykusunu uzatmayı seçmişti.

Peki, şimdiye kadar hep yanında olan, ailesini bir arada tutan, maddi manevi kimseye muhtaç etmeyen Deniz'e bir şey olursa ne yapacaktı? İki çocuğu babasız nasıl büyütecekti? Hem anne hem baba olabilen güçlü kadınlardan olabilecek miydi?

Tülay, Deniz'e sarılmış bir şekilde, kendi iç hesaplaşmaları ve bundan sonra ne olacak kaygılarıyla hesaplaşırken, Deniz Tülay'a sarılmakla sarılmamak arasında kalakaldı. Tuhaf hissediyordu. Yıllar sonra karısı ona sarılmıştı. O da bir yabancı gibi kendisine sarılan kadına sarılmakta tereddüt etmişti. Hem duygulanmış, hem de acımıştı içinde bulundukları hâllerine. Aşk, sevgi değil de yıllar sonra acı birleştirmişti kollarını. Sahte bir vicdan titremesiydi aslında. Saniyeler önce Derin'i düşünüyordu. Şimdi Tülay gelip sarılmıştı. Tülay'a sarıldığı için Derin'den, Derin'i düşündüğü için Tülay'dan, bu duruma düştüğü için de kendisinden utandı Deniz. Ya yanındakini sevebilseydi ya da sevdiği yanında olsaydı... Çok mu fazla şey istiyordu? Yaşadığı bu an, Derin'in hasretinden de hasta olduğu gerçeğinden de bir adım öne çıkmıştı. Utanmak zoruna gitmişti.

Yapılan her yanlış, insanın kendisiyle oynadığı bir yakalamaca, bir hırsız polis oyunuydu aslında. Herkesten

ve her şeyden kaçsa bile, kendine yakalanıyordu insan. Ve en çok kendinden utanıyordu.

Deniz, Tülay'dan uzaklaşıp ayağa kalktı. Camdan dışarı baktı. Ay pırıl pırıl duruyordu karşısında.

Aya bakıp Yaradan'ı görüyordu. Baktı sadece. Gözlerinin içine bakar gibi baktı. Ve hiçbir şey söylemedi. Konuşursa "Neden Allahım, neden ben, neden şimdi?" diye sormaktan korktu. Hemen uzaklaştı isyan eşiğinden. Dua kapısına yöneldi. Orada susmaya devam etti. Derdini de, duasını da, şifasını da Allah biliyordu zaten. Bir şey söylemesine gerek yoktu. O, sadece susmaya gelmişti...

İndirdi gözlerini aydan. Şehrin ışıklarının parıltısına fısıldadı gözleri.

Bazı acılar o kadar büyük ve derindir ki, büyürken kısılır sesleri.

Benim acım en sessiz, en sığlarım bile suskun... Acıyla pişen kelimeler lal olurmuş meğer.

Sabret gönül, elbet bir gün senin duana da "Ol!" emri gelecek.

Ve biz o gün çığlık çığlığa iyileşeceğiz...

İnsanoğlu hep endişelenmekten
ibaretti zaten.
Endişe hastalığı tüm aklını öyle
sarmıştı ki her şerde bir hayır
olduğunu da,
hayatın şahane bir düzeni olduğunu
da unutup hüzne teslim ediyordu
kendini. Hâlbuki işler karışmış gibi
göründüğünde akışa bırakmalıydı ve
hayatın yaşamla ilgili ne öğrettiğine,
ne anlattığına bakmalıydı.
Getireceklerine, açılacak yeni
kapılara ve yollara odaklanmalıydı.

Aşk Bir Mucizedir

15. Bölüm

Deniz...

Deniz, tüm ısrarlarına rağmen Tülay'ı evde bırakarak hastaneye yalnız gelmişti. Uyandığında doktorunu arayıp hastaneye gideceğini haber verdiğinde doktorun, "Ameliyat olmaya karar verdiniz sanırım," demesini, "Evet," diyerek cevaplamıştı. Detayları konuşmak ve gerekli tahliller için doktor aç karnına gelmesini söylemişti. Biraz kaygı, biraz korku, biraz tereddüt, çokça hüzün ve koca bir baş ağrısı ile hastane yolunu tuttu.

Derin olsa beraber gidiyor olurduk, şu an yanımda olurdu, diye geçirdi içinden. Acaba ne yapıyordu şimdi? Sesli bir şekilde "Muhtemelen bana ah ediyordur, hatta nefret ediyordur benden," deyip, Derin'in kendisine öfkeli olduğunu hatırladı. "Derin'im, grip olduğumda bile senin için acıyorken bu hastalıkla seni üzemezdim," dedi. Kemal'le konuşmaları geldi aklına. Resmen yakalanmışlardı. Kemal'i bu kadar anlayışlı olmaya iten şey neydi acaba? Kendisi bunu yapabilir miydi? Hiç sevmediği, umurunda olmadığı karısı Tülay'ı bir başkasıyla görse

nasıl bir tepki verirdi acaba? *Neden ayrılmak yerine boşanmadan biriyle görüşmeye başladığını sorar, bekleyemedin mi der ve ayrılırdım,* diye düşündü. Kemal de zaten böyle bir tepki vermemiş miydi? Belki de aralarındaki aşk, sevgi bittiği içindi, umursamadığı içindi Kemal'in bu tavrı. En azından bana kızabilirdi. Belki de Derin'i çok sevdiği için, o üzülmesin, mutlu olsun diye böyle yapmıştı.

Düşünceler ve sorular aklından ardı ardına geçerken, hastaneye gelmişti bile. Telefonda doktora ameliyat olacağını söylemişti ama hâlâ tereddüt ediyordu. *Ya ameliyattan çıkamazsam,* diye düşünüyor ve kendisine bile itiraf edemese de korkuyordu. Bu şekilde de nereye kadar yaşayabilirdi? "Bir müddet sonra hayatını etkilemeye başlar, başka yerlere de sıçrar," derken, acaba ne kast etmişti doktor? Bunların hepsini soracaktı. Henüz net olarak bir karar verememişti.

Arabasını otoparka bırakıp asansöre bindi. Bir tek o vardı koca kabinde. Doğru olan, hayırlı olacak olan neydi acaba? Böyle durumlarda hep ileriyi, geleceği görebilme isteği doğuyordu içine. Çocukluğundan beri kurtulamadığı bir istekti bu. Yarını hep merak etmişti ama hiçbiri şimdiki kadar güçlü değildi. Bu sefer durum çok başkaydı. Hayatı söz konusuydu. Başını ellerinin arasında tutarak, şişirdiği yanaklarının içinden dışarı doğru sesli, derin bir nefes verdi. Kapılar kapandıktan bir müddet sonra asansör karardı. Elektrik mi kesilmişti? Yoksa bu tümör gözlerine mi vurmuştu birdenbire? Panikledi. Görüp görmediğini kontrol etti. Kısa bir müddet sonra, göz bebekleri büyüyerek ortamın karanlık oluşuna uyum sağladı ve nesneleri seçmeye başladı. Düğmelere götürdü elini. Tuşlara dokunarak, yardım düğmesini arıyordu ki katları bildiren rakamların olduğu tuşların ışıkları yandı. Gideceği kata bastı ve ışık demeti asansörün içine saçıldı.

Hangi kata gideceğini düğmelerden seçmediği için asansörün ışıkları sönmüştü. Bir oh çekti. Birkaç saniye içinde yaşadığı şok, görme yetisini kaybetme korkusu bir anda tüm fikrini değiştirtmişti. Bu bir işaret olmalıydı. "Ameliyat olacağım. Sonuçta, bu hastalığın sonu belli ve kötü. En azından ameliyatta umut var. Bunu hem kendim, hem çocuklarım hem de Derin için yapmalıyım," dedi. "Annem. Evet, annem için de yapmalıyım," dedi ve duraksadı. Annesinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Bir de ona anlatması gerekecekti. Kim bilir nasıl üzülecekti kadıncağız. Annesiyle konuşacak olmasını hatırlamak içini sıkmıştı. Şu hayattaki en zor şeylerden birisi de bir anneye, çocuğuyla ilgili kötü haber vermekti. Bu kendi anneniz bile olsa...

Asansör durmuştu. Kapılar açıldı. "Hadi bakalım Deniz, hayatını değiştirecek bir olaya adım atıyorsun, hayır olsun inşallah," dedi kendi kendine. Ve içinden saymaya başladı. Derin, Derin, Derin...

Çocukken korktuğunda, içinden sayı sayardı. Önceleri bildiği sayıya kadar sayar, sonra başa dönerdi. Sonraları sonsuza kadar sayabileceğini düşünüp korkusunun geçtiği yerde bırakırdı saymayı. Demek sayıları Derin olmuştu artık. Derin'le başlayıp, Derin'le devam ediyordu ve Derin'le bitecekti belli ki...

Asistanının doktora haber vermesiyle başlayan sancılı süreç, zamanın insanın içinde bulunduğu şartlara ve ruhsal durumuna göre farklı aktığını bir kez daha ispatlamıştı. Bacak bacak üzerine atarak oturduğu sandalyede ayağını kontrolsüzce salladığını fark edince ayağını indirdi. Bu sefer de bacaklarını sağa sola salladığını fark etti. Keşke Derin yanımda olsaydı, diye geçirdi içinden. Bir anda telefonunu çıkardı cebinden. Tuş kilidini açtı. Rehbere girdi. "D" harfine geldi. Asistanın sesini duydu:

"Doktor Bey odasında sizi bekliyor Deniz Bey, buyurun."

Rehberden çıkış yaptı. Tuş kilidini aktif hâle getirdi. Ayağa kalktı. Telefonunu cebine koyarak, doktorun odasına girerken zamanlama için hayata teşekkür etti. Birkaç saniye farkla her şey değişebilirdi. Kemal'e verdiği sözü tutamamış olurdu. Derin'i de kendisiyle beraber hüzünlü ve yorucu bir yolculuğa sürüklerdi. Tülay'ın ise bu olaydan hiç haberi yoktu. Derin hastanede olmak isteyecek Tülay'la, hatta annesiyle karşılaşacaktı. Bir şekilde herkes, belki de çocukları bile her şeyi öğrenecekti ve işler karışacaktı. Üstelik bu onun en savunmasız ve bakıma, ilgiye ihtiyacı olduğu ameliyat döneminde olacaktı. Ama Derin'i çok özlemişti. Belki de bir daha göremeyecekti. Son bir kez görmek, öpüp koklamak, helalleşerek, gönlünü alarak o ameliyata girmek onun hakkıydı.

Düşünceler ardı sıra savunmaya geçmişti ki doktor, Deniz'in elini sıktı.

"Hoş geldiniz Deniz Bey. Nasılsınız?"

"Sağ olun iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Teşekkür ederim, ben de iyiyim. Ağrılarınız ne durumda?"

"Açıkçası kafam o kadar karışık ve o kadar şaşkınım ki sanırım olanları anlamaktan ve sindirebilmekten, ağrıları hissedemiyorum." Güldü doktor.

"Yoksa ameliyat korkusu, artık başım ağrımıyor mu dedirtiyor?"

Deniz de güldü.

"Bakın Deniz Bey, sizi anlıyorum. Beklenmedik bir anda hastalığınızdan haberdar olmanız, ameliyat için çabuk karar vermenizin gerekmesi, üstelik bunun beyin gibi ciddi bir bölgede oluşu sizi korkutuyor muhtemelen. Haklısınız da. Ama inanın müdahale etmemiz, sizin

için daha az riskli. Tedavi sürecini telefonda size detaylıca anlatmıştım zaten. Ameliyattan sonra da kemoterapi başlayacak."

"Tamam, anlıyorum. Peki, ameliyatı ne zaman yapmamız gerekiyor?"

"Mümkün olduğu kadar erken olsun."

"Ben Esra Hanım'a gerekli testleri yazıp talimatları vereceğim. Size eşlik etsin, kanınızı verin. Tahlil sonuçlarına göre de arayalım, yatışınızı yapalım. Muhtemelen önümüzdeki hafta olur."

Belki de tek çıkar yol, çıkmaz sokağa girmekti. Çıkmaz sokaklarda da hayat vardı, yaşayanlar vardı. Kabul etti. Esra Hanım dediği asistanı odaya girip hocanın yazıp çizdiği kâğıtları aldı ve kapıyı göstererek, "Buyurun gidelim Deniz Bey," dedi. Deniz, gönülsüz bir şekilde, Esra Hanım'ın peşine düştü.

Gösterilen yere gitmenin mecbur kılındığı hangi "gitmek" güzel olabilirdi ki?

Renk renk barkodlarla, tüp tüp kan verdikten sonra çıktı hastaneden. Aç karnına gelmiş ve kan vermişti. Başı döndü. Gidip bir yerde bir şeyler atıştırmaya karar verdi. *Derin olsaydı, beraber kahvaltı yapardık,* diye geçirdi içinden. "Kahvaltının mutlulukla bir ilişkisi var," diyen Cemal Süreya'yı yâd ederek, "Sevgili Süreya, Derin'le yapılmayan kahvaltının neresindedir mutluluk?" dedi. Telefonuna baktı tekrar. *Derin'i arayabilseydim keşke,* diye geçirdi içinden. Acaba arasa mıydı? "Deliriyorum galiba," dedi. Tuş kilidini açtı. Ekranda Tülay'ın üç kez aramış olduğu yazılıydı. Geri dönüp aradı. Merak ettiği için aramıştı. Bunca zaman sonra hiç samimi gelmiyordu bu ilgisi. Bilakis Deniz'i sinirlendiriyordu. Yine de sabırla ve sıradan bir şeyden bahseder gibi olanları anlattı. "Anneme bir şey deme sakın, ben kendim söyleyeceğim. Ama

önce biraz kafamı toparlamam lazım," deyip telefonu kapattı ve cebine koydu. Derin'i arayacağı ikinci girişimi de böylece uçup gitmişti.

Denizin mavisi, dalgaların sesi, gökyüzünün ferahlığı sesleniyordu. Bir martı sesi değip geçti kulağına. İstanbul Boğazı'nın ruhunu hissetmişken sahile inmeden bir yere gidemezdi.

Emirgan'a kadar sürdü arabayı. Araba kullanmayı seviyordu. Yol, çoğu kişinin aksine onu rahatlatıyordu. İçindeki gitme isteği, Derin hayatına girdiğinden beri susmuştu. Onun olduğu şehirde, onun yaşadığını, gezdiğini bildiği yerlerde olmak bile gitme dürtüsünü köreltmişti. Ama şimdi, gözlerini açıp mırıldanmaya başlayalı çok olmuştu. Sabah evden çıkarken avaz avaz bağırıyordu içindeki ses; *Gitmeli bu semtten.*

Yine kendini olduğu yere ait hissetmiyordu.

Ama istese de gidemezdi ki artık. Görünmez, en sıkı bağlarla mıhlanmıştı olduğu yere. Sorumluluklarının zincirinden öte, Derin'in varlığına sıkı sıkıya bağlıydı. Derin de ona dair anılar da buradaydı. Çünkü sen neredeysen, sevda o sokakta oturuyordu. Kapıdan çıksan görecekmişsin gibi, ne kadar kaçsan kurtulamayacakmışsın gibi...

Emirgan'a geldiğini fark edince düşüncelerinden ayrıldı, durdu, her zamanki yere park etti.

Çınaraltına gidip çay istedi. Çayın yanına sohbet edecek kimse yoktu. "Hani çayın kalabalıkla arası iyiydi?" dedi, şekerini atıp karıştırırken. Sıcak, sade ve net olan çayın yanında net, sakin, hoş bir sohbet giderdi. Belki keder, belki kahkaha, belki de bir can sıkıntısı, bir boşluk hâli... Hiç fark etmez, her ortamı kaldırırdı çay. İnsan içten, doğal ve samimi olunca her derde derman olurdu o çay. Eşlik edenin olsa da, yalnız da içilse, seninle olan sohbetinde demlerdi ruhunu. Hep böyle derdi Deniz.

Bilirdi çayın kıymetini. Onun için hiç üzerinde durmadı çayın yalnızlığının. Karnı guruldadı. Artık bir şeyler yemesi lazımdı, canı simit istemişti ama görünürde simitçi yoktu. Bir kahvaltı tabağı sipariş etti.

Yaşlı bir adam, buruşmuş, yıllara şahitlik etmiş, yaşlı, kahverengi elleriyle kahvaltı tabağını uzattı. Deniz, kahvaltısını yaparken birden rüyasını hatırladı. Yine Derin'i görmüştü. Ne gördüğünü, nasıl gördüğünü hatırlamıyordu. Rüyasına dair tek bildiği Derin'i gördüğüydü. Uyurken bile kalbi, aklı, duyguları koşuyordu demek ki. Koşup gidip sarılıyordu hasretlik çektiğine, konuşuyordu onunla.

Oysa uyanıkken susuyordu insan. Ya da susmak istediklerine gülüyordu. Bazen hayata, bazen kendisine küsüyor, sustukları duyulmasın diye başka şeyle konuşuyordu. Başkalarıyla, başka şeyler... Aklında olmayanlarla, aklında olmayan şeyler konuşuyordu. Unutmaya çalışma çabaları konuşmak istediğini konuşamadıkça daha da dolduruyordu insanı ve konuşma gereksinimi uyandırıyordu. Ama biliyordu, susması gerekiyordu.

Her şeyi her zaman konuşamıyordu ki insan. Her şey de herkese anlatılmıyordu zaten.

Hem acılar, dertler anlattıkça azalmıyordu. Geçmiyordu. Bilakis ne kadar çok kişi bilirse, o kadar artıyordu. Çünkü sen unutmak istedikçe bilen kişi hatırlatıyordu. Hem de bunu hiçbir şey söylemeyerek bile yapabiliyordu. Sadece görsen bile, sırrını, derdini bilen bu kişiyi görünce unutmak istediklerin, üzerine toprak attıkların, gömdüğün yerden çıkıp karşında sırıtıyor.

Belki de ondandı uyanık insanların uyuyor hâlleri.

Konuşmamak, unutmak için uyuyor taklitleri...

Çayını bitirip hesabı ödedi. Işıklardan geçip, dalgaların betonla kucaklaştığı en uç kısma gidip oturdu. Ayak-

larını aşağı sarkıtırken çocukluğunu hatırladı. Önceden olsa ne çok keyif verirdi burada olup çocuk gibi ayaklarını sarkıtmak. Çocukluğunun en büyük hatırlatıcılarıydı dalga sesleri.

Çocukken her fırsatta babasını ondan alan deniz kenarına otururdu. Sanki ona babasını anlatacaklarmış gibi... Sanki babasından bir haber getireceklermiş gibi... Sanki babası denizdeymiş gibi... Belki başkası olsa sırtını dönerdi, sevmezdi dalgaları. Ama Deniz, en son onlar gördü, onun yerine sarıldılar diye bile sevebilirdi denizi. Hem herkese iyi gelen dalga sesleri, adını aldığı deniz, belki babasını ondan almış olmasının ezikliği, belki de adaş oluşları hatırına Deniz'e herkesten çok daha iyi geliyordu. Ruhunu besliyordu, dinlendiriyordu. Umut, huzur, sakinlik veriyordu. Sırf sahilde uzun uzun, boş boş oturmak için okuldan kaçmışlığı bile vardı. Keşke yine çocuk olsaydım, diye içinden geçirirken bugünü hatırladı. Bir iki gün içinde ameliyat olacaktı ve Derin'in bundan haberi yoktu. İçine koca bir hüzün çöktü. Yanında bulduğu küçük bir taşı denize savuracaktı ki bulabildiği tek taş da daha fırlatamadan elinden kayıp düştü.

Hani dargınız ya,

Hani küskünüz ya,

Hani kırılmaz sandık da atıp savurduk ya birbirimize sözcükleri,

Sanki dargın olan sen değilsin de koca bir kâinat küsmüş gibi. Güneş bakmıyor yüzüme, yağmur bile düşmüyor üzerime. Tüm çukurlar benim yürüdüğüm yolda, koklamak için uzandığım tüm çiçekler yüzünü çevirip soluyor. Dolunay bile sırtını döndü. Yıldızların hepsi kaçışıyor. Nefeslerim yarım vuruşluk, cümlelerim eksik, sesim renksiz... Dünya siyah, gökkuşağı gri...

Herkes ve her şey bana karşı... Sadece sen değil, hayat da dargın. Gözümü açtığım her günün adı isyan. Üstüm başım sensizlik kırığı, yalnızlık kesiği...

Ah be Derin'im... Ne yapacağım ben böyle? Senden başka hiçbir şey düşünemiyorum. Nereye gitsem, ne yapsam, bakışların karşımda... Önüne düşen saçın, gülümseyişin bana bakıyor. Yokken, uzakken ve belki de bir daha hiç olmayacakken bile beni izliyorsun. Ben senden başka hiçbir şey düşünemiyorum. Doğru olan ne, onu da bilmiyorum.

Sensiz her şey gri...

Tatsız, tuzsuz...

Ruhum gölgeli...

Sensiz kalbim ağır, başım kalabalık...

Yüreğim avaz avaz, çığlık çığlık...

Dilim lal...

Ben sensiz yarım bile değilim.

Öyle eksiğim ki, neredeyse siliğim.

Koca bir yük gemisi geçti uzaktan, bacasından kendi gibi koca bir ses çıkartarak. Deniz ameliyat olacağı gerçeğinin, annesine bunu anlatmak zorunda oluşunun, sonrasında yaşanacakların stresiyle sarmalanmakla kalmamış, Derin'in yokluğunun uçurumuna düşmüştü. Vermek zorunda kaldığı her karar ve bundan sonra ne olacağını bilmediği ve onsuz yaşanacak zamanlar için endişeliydi.

İnsanoğlu hep endişelenmekten ibaretti zaten. Endişe hastalığı tüm aklını öyle sarmıştı ki her şerde bir hayır olduğunu da, hayatın şahane bir düzeni olduğunu da unutup hüzne teslim ediyordu kendini. Hâlbuki işler karışmış gibi göründüğünde akışa bırakmalıydı ve hayatın yaşamla ilgili ne öğrettiğine, ne anlattığına bakmalıydı. Getirecekleriне, açılacak yeni kapılara ve yollara odaklanmalıydı.

İstenilenler için mücadele etmek, çabalamak gerekirdi elbet. Ama yaptıklarına rağmen bir şeyler farklı gelişiyorsa, durup hayatın sürprizlerine kucak açmalı, hiç hesapta olmayan şeylerin nasıl mucizeler doğurduğunu izlemeliydi.

Hayat geçip şimdiyi tüketirken insan çoğu zaman bunları göremiyordu. Deniz de birçoğu gibi göremiyor, endişeleniyor, öfkeleniyor, üzülüyor, içten içe isyan ediyordu.

İçindeki huzursuzluğa daha fazla katlanamadı. Bu sefer deniz havası bile iyi gelmemişti. Annesini aradı. Evdeydi. "Sana geliyorum," dedi. Nereye kadar kaçacak, annesiyle konuşmayı ne kadar erteleyebilecekti ki? Evladıyla ilgili kötü haberi anlatmaya, evladı olarak yine kendisi gitti.

Birkaç saat sonra, telefondaki "Sana geliyorum," diyen sesle telaşlanmaya başlayan annesinin yüreğine kor ateşler düşecekti. "Anlamıştım, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmiştim," diyerek ağlayacak, sızlayacak, dövünecekti. İsyandan korka korka, yine isyan edecek, "Genç yaşımda kocamı aldın, bari oğlumu alma benden," diye yakaracaktı. Deniz'i de ağlatacaktı üstelik. Nasıl ağlamasaydı ana oğul? Sarılıp geçmiş acılara, yaşanıp yaşanmayacağı belli olmayan yarınlara ve ana yüreğinin sızılarına nasıl ağlanmazdı?

Ağlayacaktı Deniz'in annesi, sonra ağlamaktan baygın düşecekti. Onu kendine getirip, teselli edip, sonra da çekip gidecekti Deniz. Bilinmezliğe gitmek isteyip bildiği en güzel yer olan çocuklarının kucağına gidecekti. O geceyi çocuklarıyla sarmaş dolaş geçirecek, sonraki gün de akşama kadar yanlarından hiç ayrılmayacaktı.

Annesinden çıkıp da çocuklarına giderken, "Acaba Derin'e de söylemeli miyim?" sorusu hortlayacaktı. Bu gelgitlerden yorulduğunu hissedecekti.

Her ameliyat riskliydi. Bademcik ameliyatından, kalp, beyin ameliyatına kadar, insanın narkoz aldığı, teninin neşterle buluştuğu ve vücudun işleyişinin bir müddet de olsa kendisinden alınıp, nabzının kontrolünün başka bir insanın elinde olduğu anlamına gelen her operasyon riskli ve korkutucuydu. Ameliyat bilincinde olan kişi için de ailesi ve yakınları için de işlem öncesindeki gece, en az ameliyat süresince beklenen süre kadar uzundu, bitmezdi. Kimseyi, özellikle de o ameliyathaneye girecek olan kişiyi uyutmazdı. Hele ki hayati önem taşıyan bir beyin ameliyatı varsa, o gün gecenin kendisi bile uyumazdı.

Deniz de o gece ve sonraki gece uyuyamayacaktı.

Sakinmiş, herhangi sıradan bir geceymiş gibi davranmaya çalışırken içinde bir böcek, durmaksızın yiyecek, kemirecekti aklını. Başından defetmek için ayağını sallayıp başını kaşıyacak ya da bir boşluğa dalıp gidecekti.

Böcek arada yemeyi bırakıp, tekrar tekrar soracaktı: "Derin'e haber vermeyecek misin?"

Cevabını beklemeden, Deniz'in neresinde ve nasıl olduğunu bilmeden hissettiği o rahatsızlığı vermeye devam edecek, yediklerini kuruntu yumurtası olarak dışarı atacaktı. O kuruntuların hepsi çatlayıp birer birer içini kemirmeye, aynı konuda benzer şekilde sorular sormaya devam edecekti.

"Derin'i arayıp helalleşmeyecek misin?"

"Son bir kez sesini duymayacak mısın?"

"Belki de bu, sesini son duyuşun olacak. Bunun farkında değil misin?"

"Ya o ameliyattan sağ çıkamazsan? Derin her şeyi öğrendiğinde seni affetmeyecek, biliyorsun değil mi?"

"Her şey yolunda gider, sağlığına kavuşursan da Derin, bugünü ona haber vermediğin için sana çok kızacak."

"Sesini duymak, belki de son kez olsun görmek senin hakkın değil mi?"

"Ya ölürsen? Derin'in son kez duyduğu sesinle ve öldüğünü bilerek yaşamasına gönlün razı olacak mı?"

Sanki ömrümüzün, günlerimizin garantisi varmış gibi, sanki hepimiz yaşlanarak ölecekmişiz gibi, sanki kitaplar her günü son günümüz olduğunu farz ederek yaşamamızı tembihlememiş gibi, Deniz, ya bu son sarılışımsa, ya bu son günümse, hüznüyle nefes alacak, "İnsan ömrünün son günü olduğunu bilse ne yapardı?" sorusunun cevabını öğrenecekti. "Hiçbir şey!"

Meğer böyle bir durumda insan, sadece sevdikleriyle olup onlarla hiçbir şey yapmamak istiyormuş. Onlarsız geçirilecek günlere yanıyormuş içi ve "Niye ben, neden şimdi?" sularında geziniyormuş aklı.

Deniz tüm bunları bir bir tecrübe edecekti.

Biz seninle, nerede yoksak oraya
koşacağız.
Olmadığımız her bir köşede alınan
o nefeslerin hesabını soracağız
hayattan.
Sensiz aldığım her nefes kadar
alacaklıyım ömrümden.
Kuru kuru oksijen alıp vermeye de
yaşamak mı denir?

Aşk Bir Mucizedir

16. Bölüm

Zaman insanın psikolojisine göre hep farklı işliyordu. Acelen olduğunda hızlı adımlarla, geçmesini beklediğinde de aheste aheste yürüyüp gidiyordu. Bekleyenler, hele ki hastanelerde, ameliyathane kapılarında bekleyenler, zamanın nasıl ağır işlediğini iliklerine kadar hissediyorlardı. Zamanın akışına inat bir hızda dua eden dilleri, çarpan kalpleri bir yandan saati, bir yandan da ameliyathane kapısını gözlüyordu.

Tülay, Deniz'in annesi ve ablası, birkaç akrabalarıyla beraber ameliyathane kapısında gözleri nemli, yürekleri telaşlı bekliyorlardı. Deniz iki gün içinde ameliyata alınmıştı. Daha hastalık haberinin şokunu atlatamadan on gün içinde Deniz'i ameliyathaneye teslim etmişlerdi.

Beklemek, hiç bu kadar zor olmamıştı. Kemal de ara ara yanlarına uğruyor, bir haber olup olmadığını, bir şeye ihtiyaç duyup duymadıklarını soruyordu. Herkes birbirini teselli ediyor, arkadaşı olduğunu söyleyen Kemal'i tanıyıp tanımadığını birbirlerine soruyorlar ve ilk kez gördükleri ve adını hiç duymadıkları bu adamı merak ediyor, ama içinde bulundukları durumun ciddiyetini

hatırlayınca hiç üzerinde durmuyorlardı. Kendisini orada yabancı ve uyumsuz bir nesne gibi hisseden Kemal de biraz yanlarında durduktan sonra dışarıya çıkıyordu. Meraklı gözlerden rahatsız olduğunda ve kendini yabancı hissettiği o anlarda kendisine neden burada olduğunu bir kere daha soruyordu. Hayat gerçekten tuhaftı. Yapmam dediğin her şeyi yaptırıyordu ve insan bazı şeyleri başına gelmeden anlayamıyordu. Kemal'in yerinde olan çok az kişi Deniz'in sağlığı için endişelenirdi. Onun yaptığını çok az kişi yapardı. Ama bu onun başına gelmemiş olsaydı, Kemal de ben olsam yapmam diyenlerden olurdu. İyi olabilmek, iyilik yapabilmek zordu. Karşılık beklemeden iyilik yapabilmek daha da zordu. Ama herhalde en zoru, kötülük gördüğün birine iyilik yapabilmekti. İnsan uzaktan konuşurken başka, başına gelince başka davranabiliyordu. Çünkü ister yaşarken anlasın, ister anlamasın, insanın karşısına çıkan her olay ve her insan onun ya öğretisi, ya öğreticisi ya da sınavı oluyordu. Kemal'in yaşadığı da böyle bir şeydi.

Kemal Deniz'e, ameliyat öncesi Derin'e söylememekte kararlı olup olmadığını bile sormuştu. "Ömrümü bu vicdan azabıyla geçiremem," demişti Kemal. Ama Deniz kararından dönmemişti. Bitmeyecekmiş gibi hissedilen uzun bir bekleyişin ardından Deniz, ameliyattan çıkmış ve yoğun bakıma alınmıştı. Ameliyat kapısının önündeki beklemenin ve kötü haber korkusunun havası bir nebze olsun dağılmış, bekleyiş, dua ve umutla yer değiştirip yoğun bakım katına taşınmıştı.

Üç koca günün ardından Deniz kendine gelmiş ve normal odaya alınmıştı. Ayağa kalkamıyor, dengesini sağlayamıyordu. Sürekli bir baş dönmesi vardı. Ama tüm bunlar arasında en çok kafasında zımba ve çivilerin

oluşu canını sıkıyordu. Sürekli oturarak uyuyor, yattığında baş dönmesi ve mide bulantısı yaşıyordu.

Annesi bir an olsun yanından ayrılmamış, oğluna kendisi refakat etmişti. Tülay, bu dönemden çok etkilenmişti. Üzüntüsünden hiçbir şey yapamıyor, anneannelerinde kalan çocuklara bakmak için sürekli eve gidiyor, gün içinde tekrar hastaneye geliyordu.

Kemal, Deniz odaya çıktığında yanına gelmiş, gelirken de refakatinde bulunanlara yemek, meyve suyu, peçete gibi hastanede ihtiyaç olabilecek bir şeyler getirmiş, geçmiş olsun dileğinde bulunmuş, sonrasında da meraklı gözlere daha fazla maruz kalmamak için telefonla ilgilenmişti.

İki kişilik bir odada yatan Deniz, kemoterapi zamanında da kendi gibi hastanede yatmak zorunda kalan biriyle odasını paylaşıyordu. Bir öğleden sonra, Deniz'in telefonu kapatmasının ardından oda arkadaşı Özdemir, Kemal'den bahsedip ne iyi bir arkadaşı olduğunu, bunun için şanslı olduğunu söylemişti. Deniz başını eğip susmuş, sonra da arkasını dönmüş düşünüyordu ki, birden bir keman sesi duydu. Heyecandan kalbi duracaktı sanki. Bir an Derin'in geldiğini ve ona keman çaldığını düşündü. Ne saçma bir düşünceydi bu. Ama keman sesi duyduğuna emindi. Doğruldu, şaşkınlıkla odayı incelerken Özdemir'in elindeki kemanı gördü. Arkadaşı keman çalışıyordu. İnanmaya çalışıyordu. Onca çalgı aleti arasında o keman çalıyordu. Deniz'in yüzündeki ifadeyi görünce şaşırdı Özdemir. Çalmayı bırakıp, "Rahatsız olduysan bırakabilirim," dedi. "Hayır," anlamında kafasını sallayıp, "Çal lütfen," dedi Deniz. Derin'in kendisine keman çalıp, şarkı söyleyişlerini hatırladı. Ayağa kalkıp serum şişesiyle beraber camın önüne doğru yürüdü. Gökyüzünü, gökyüzünde süzülen kuşları izlerken yaşadıklarını düşündü. O, gözün-

den akan yaşları silerken keman da susup yerini sessizliğe bırakmıştı.

"Yüreğine sağlık, ne güzel çaldın," dedi Deniz.

"Teşekkür ederim, ama yanlış bir şey yapmış gibi hissettim," dedi Özdemir ve devam etti, "Burada uzun bir süre kalmam gerekecek. Güzel sanatlar mezunuyum. Aslında piyano çalıyorum. Ama piyanoyu buraya getiremeyeceğime göre," deyip kemanı göstererek güldü; "Ben de kemanımı istedim," dedi. Hastane odasının ortasında koca bir piyano düşleyen Deniz de güldü.

"İyi fikir. Ben de çok severim kemanı. Karakalem bir şeyler çizdiğini görmüştüm de kemanını fark etmemiştim. Onun için şaşırdım."

"Evet, bu sabah getirdi eşim. O da resim öğretmeni. Burada zaman pek geçmiyor. Ben de bu şekilde oyalanıyorum."

"Ne güzel. Sanatçı bir ailesiniz. Harika bir uyum," dedi Deniz. Bu sırada Tülay girmişti içeri. Deniz'in son sözlerini duymuş olmalıydı ki yüzü asıldı. Deniz zamanlamasına kahrederken, onun bu kadar alıngan olması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Tanıyordu eşini. Onun yüzündeki renk ve mimikler anında ve çok belirgin değişir, kolay kolay da eski hâlini almazdı.

Özdemir, "Peki, senin çaldığın bir enstrüman var mı Deniz?" diye sordu.

"Hayır yok. Müziği, özellikle kemanı çok severim. Bir eğitimim yok, yeteneğim var mı bilmiyorum, hiç denemedim. Ama çalabilmeyi çok isterdim."

"İstersen sana öğretebilirim."

Deniz bunu duyunca bir kez daha şaşırdı. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti. Derin keman öğretmeni olmasına rağmen ondan öğrenmek de aklına gelmemişti.

Onun düşünceli hâlini gören Özdemir, "Hem vakit geçer. Tabii ki profesyonelce olmaz, ama bir iki parçayı çalabilirsin," dedi.

Deniz'in gözleri parladı. Derin keman çaldığımı görse nasıl duygulanır, diye düşündü. Tülay'ın şaşkın bakışları altında, gözlerini ondan kaçırarak, "Bu harika olur. Çok iyi düşündün, burada vakit geçmiyor dediğin gibi. Ama becerebilir miyim bilmiyorum," diyebildi.

"Denersin, çalışan herkes hiç kuşkusuz bir enstrüman çalabilir," diye kesin konuşmuştu Özdemir.

Deniz, baş dönmelerinden yeni yeni kurtuluyordu. Ama kan değerleri istenilen seviyede değildi. Beynindeki ur, ciğerinden sıçramıştı. Kan değerleri istenilen seviyeye ulaşana kadar hastanede yatması gerekiyordu. Müzik hem ruhuna iyi gelirdi hem de burada geçmesi gereken zamanı iteleyip hızlandırırdı.

Özdemir, ayağa kalkıp Deniz'in yanına geldi, beklenmedik bir hareketle kemanı uzatıp, "Önce tutmasını öğrenmen gerekir," diye hiç vakit kaybetmeden ilk dersini vermeye başladı.

AYŞEN BOZKUŞ

İnsan zihninde milyonlarca
düşünce taşıyabiliyorken,
Gönlüne sadece bir kişi
sığdırabiliyor...

Aşk Bir Mucizedir

17. Bölüm

"Sende başka bir şey var arkadaşım. Boşuna yok deme. Ben anlarım. Gözlerin hep uzaklarda... Bir hayalde, birkaç anıda takılıp kalmış gibi. Farkında değilsin, ama durup durup iç çekiyorsun, ahlıyor, ofluyorsun. Belli ki bir derdin, yanında olmayan, özlediğin biri var."

Ağustos gelmiş, eylül gitmişti bile. Artık aylardan ekimdi. Deniz camın önünde yeşille vedalaşmaya yüz tutmuş kahveliğe göz kırpan bahçeye bakan gözlerini, daldığı yerden ayırıp şaşkınlıkla Özdemir'e döndü. Kendisinden keman dersi almaya başladığından beri daha bir samimi olmuşlardı. Odada refakatçilerin, doktor ve hemşirelerin dışında kimseyi görmeyişleri birbirleriyle iletişimlerini mecbur kılmıştı. Bu hastane odası konuşmak, gözlemlemek ve birini tanımak için mükemmel bir yerdi. Özdemir, aksi bir cevabı kabul etmeyeceğini belirten bir tavırda konuşmaya devam etti:

"Özlemek dertlenmektir. Herkesin, bir sevip de kavuşamadığı olmuştur," dedi. Sesini kısıp, gelen birinin olup olmadığını kontrol etmek için kapıya bakarak, "Bu hâli iyi bilirim," diye fısıldayarak, kendince söyleyeceklerine

son noktayı koyup ısrarla Deniz'in anlatacaklarını dinlemeye geçti.

Deniz kafasını tekrar cama doğru çevirdi. Onu hiç duymamış gibi, gökyüzünün mavisine dalıp gitti. Sonra birden anlatmaya başladı:

"İnsanın ayağı çoğu zaman 'Ben bunu asla yapmam,' dediklerinin ipine dolanıyor. İnsan, ne kadar büyük konuşmuşsa, bileğinden yakalayan ip, o kadar yüksekten baş aşağı asıyormuş. Ben de işte böyle asıldım," dedi ve döndü. Eline az önce çalışmayı bıraktıkları ve öğrenirken hayli yol kat ettiği kemanını aldı. Bezini çıkarıp silerken pür dikkat onu izleyen Özdemir'e baktı. Kemanla oynarken anlatmaya devam etti:

"Derin. Harika gözleri olan bir keman öğretmeni... Göz göze geldiğimizde dünyamın dönüşünü durduran kadın, meğer böyle de bir aşk varmış, sevmek, sevilmek gerçekmiş dedirten kadın... Birdenbire girdi hayatıma. Ama yapamazdık, olmazdı. Doğru değildi bu. Çünkü biz Koray Avcı'nın seslendirdiği sen bana geç kaldın efendim hikâyesiydik. Ne kadar kaçtıysak, o kadar tutulduk birbirimize. Hayat oyun oynuyordu sanki bizimle. Biz hep, 'Başlamaması gereken bir aşk bu,' deyip birbirimizden kaçtığımız yerlerde buluşup kucaklaştık. Ne kadar 'Hayır, olmaz,' dediysek, vazgeçmek için o kadar geç kaldık.

Derin bana sevginin, aşkın gerçek oluşunu öğretmekle kalmadı, hayatta en önemli şeyin sevmek ve sevdiğin kişi tarafından sevilmek olduğunu da öğretti. Sonunda kararımı verdim. Bir boşanma avukatıyla görüştüm. Derin'e yüzük bile bakmıştım. Tam her şeyi ayarlayıp, yoluna koymuştum ki bu hastalıkla tanıştım. Baş ağrılarım, mide bulantım strestendir diyordum. Derin, Kemal, Tülay, çocuklar, nasıl olacak, bu işin içinden nasıl çıkacağım diye

düşünmektendir sandım. Ağrılarla baş edemeyince endişeyle ama en çok da doktor daha güçlü bir ilaç yazsın diye hastaneye geldim ve beynimdeki urdan haberdar oldum."

Özdemir, meraklı ve bir o kadar da hüzünlü bir yüz ifadesiyle dinliyordu. Deniz kemanı bırakıp camın önüne yürüdü.

"Yaşayıp yaşamayacağımı, yaşarsam nasıl yaşayacağımı bilemiyorken Derin'e bir şeyden bahsedemezdim. 'Sonumuz yok bizim,' deyip ayrıldım. Şimdi nasıl ve ne halde olduğunu bilmiyorum. Ben onu delice sevip özlerken o, muhtemelen onu yarı yolda bıraktığımı düşünüp benden nefret ediyordur," dedi ve eğdi başını.

Derin bir iç çekip ofladı. Özdemir'in ikazından sonra bu yaptığını fark ederek gülümsedi. Yüreğindeki bir diğer yük geldi aklına. Yüzünü düşürerek kafası yerde, ayağıyla duvara hafifçe vurarak devam etti:

"Bir de Kemal var. Hani şu 'Ne iyi arkadaş,' dediğin... Arkadaşım değil o, Derin'in kocası."

Deniz, Özdemir'in şaşkınlıktan gözlerinin büyüdüğünü ve yutkunduğunu gördüyse de devam etti. Madem konuyu açmıştı, madem dinlemek istemişti, anlatmaya devam edecekti.

"Kemal, ameliyata ve tedaviye beni ikna eden adam... Her şeyi öğrenip de aramızdan çekilmeye karar verdiği sırada hastalığıma şahit olan, Derin hastalığımı öğrenip üzülmesin diye ona oynadığım ayrılık oyununda benimle iş birliği yapan, şimdi de evde hiçbir şeyden haberi yokmuşu oynayan adam... İçimi yakan bir başka konu da o. Tülay'dan ve çocuklarımdan bahsetmiyorum bile. Onları zaten biliyorsun.

Dediğim gibi, ben bunu asla yapmam dediğime dolandı ayağım ve havada asılı kaldım. Tam, bunca imkânsızın arasından bir mümkün doğuyor dedim, ama yetmedi.

Hastalık kapımı çalınca vazgeçmiş, dönüp arkamı gitmiş süsü vermek zorunda kaldım.

Şimdi onu çok özlüyorum. Yarınım nasıl olacak, kemoterapi işe yarayacak mı, Kemal ne yapacak? Derin'e olanları anlatsam ne tepki verir? Her sorumun tek bir cevabı var; 'Bilmiyorum.' Tek bildiğim, ikimiz de çok üzgünüz, hissediyorum. O da çok üzgün ve o da çok özlüyor, tıpkı benim gibi. Doğru söyledin, özlemek dertlenmektir. Derdimiz büyük, özlemimiz derdimizden büyük bizim."

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Diyecek bir şey yok. Tam çıkışı buldum derken, bir daha çıkmaza giren bir hikâye benimkisi."

"Hayır, çıkmaz diye bir şey yok Deniz. Madem bu kadar çok seviyorsunuz konuş, anlat her şeyi. Bak durumun da iyiye gidiyor. O yanında olursa daha çabuk iyileşirsin. Biliyorsun ki moralle iyileşmemiz doğru orantıda ilerliyor."

"Yapamam, bu saatten sonra olmaz."

"Neden? Yapabilirsin. Seni anlayacaktır. Hiçbir şey için hiçbir zaman geç değildir."

Deniz tam ağzını açmış bir şey söyleyecekti ki koridordan sesler gelmeye başladı. Annesi ve Tülay konuşuyorlardı. Zaman zaman Deniz'in içini yiyen kurt yine sorular sormaya başlamıştı; "Acaba ne zamandır buradalardı, annesi ve Tülay konuşmaları duymuş olabilirler miydi?"

Sırayla hastanede durdukları annesi, Özdemir'in eşiyle beraber hava almak, son gelmesiyle bahçedeki dökülen sarı yaprakların arasında yürüyüş yapmak için dışarı çıkmıştı. Tülay da çocuklara bakmak için eve gitmişti. Odada Özdemir ve Deniz yalnızlardı. Ne kadar zaman geçmişti acaba? Sesleri duyunca kafalarını kapıya çevirdiler. Önce Özdemir'in eşi girdi içeri. Arkasından da

Tülay göründü. İkisi de gayet normal davranıyordu. Bir şey duymuş olsa, susamaz, saklayamazlar, ânında tepki verirlerdi, diye düşündüler.

Kadınlar içeri girince erkekler susmuş, Deniz'in kurdu da evine çekilmişti. Gerçi Tülay durgun gibiydi, ama Deniz bunu annesiyle Özdemir'in eşinin sohbetlerini kıskanmış olmasına bağladı ve konunun üzerinde durmadı.

Derin'den bahsedince, Deniz'in içindeki o içli, mazlum çocuk oturup bir köşeye, sessiz sözsüz ağlamaya başlamıştı. Ağzından çıkan kelimeler yüreğine oklar saplamış, baştan ayağa hasret serpmişti üzerine.

Deniz, dönüp arkasını camdan ekimi, sürmeye devam eden hayatı ve tutunacak dalı olamayınca hayatın içinde savrulan yaprakları izlemeye öylesine dalmıştı ki Tülay'ın odadan çıktığını görmedi.

Önemli olan insanın kendisine
susmamasıydı.
Eğer bir kadın kendisine susmuşsa,
işte o zaman orada ölen bir
hayat var demekti.

Aşk Bir Mucizedir

18. Bölüm

Tülay...

İnsan çoğu zaman sezerdi olanları da konduramazdı. Hissettiklerinin, şüphelerinin gerçek olduğunu anlardı da anlamak istemeyişinin hükmü, silerdi tüm ipuçlarını zihninden ve kendini kandırmaya devam ederdi. Bilir de bilmek, duymak istemezdi. Görmezden geldiği, korktuğu, bilmek istemedikleri kelimelerde, seslerde vücut bulup da karşısına çıktığında "Sağır olsaydım da duymasaydım," derdi. O an, yıllardır hayatına hizmet eden kulaklarına isyan ederdi insan.

Tülay, tam da bu duygu selinin içine düşmüştü. Çocuklara bakıp hastaneye geri döndüğünde, Deniz ve Özdemir'in sohbet ettiklerini duyunca kapının önünde durmuş ve konuşmanın tamamını dinlemişti. Dışarıdan gelen kayınvalidesinin sesini duyunca da koridorun öbür ucuna doğru gidip yeni geliyormuş gibi yapmıştı.

Şimdi içi içini yiyordu. Bir yanı da, İyi ki duydun, bir şekilde, zamanın bir yerinde biteceğini zaten biliyordun. Beraber yaşlanmayacağın bir adamı azat etmekten ziya-

de, beraber yaşlanmayacağın bir adama daha fazla ömründen vermemen, daha fazla emek ve umut harcaman gerektiği gerçeğinden daha nereye kadar kaçacaktın ki, diyordu. "Duymaz olsaydım," ile "İyi ki duydum," kendi içinde savaşıyor, ikisi de pes etmediği gibi kimse de galip gelemiyordu.

Tülay bahçeye çıkmış, yeşil çimlerin üzerindeki kurumuş kahverengi yaprakların hışırtısı arasında, biraz önce duyduklarını düşünüyordu. Harfiyen önüne düşüyordu her duyduğu kelime. Önüne düşen gerçeklerin üzerine basmadan yürümeye çalışıyordu. Tekrar tekrar, baştan sona kulaklarında döndü durdu cümleler. Yutkundu. Söyleyemedikleri, yıllarca susmak zorunda kaldıkları da bir bir geçti aklından. Sanki birdenbire boğazı şişmiş gibi, her seferinde yutkunmak daha da zor oldu. Gözleri doldu. Aslında cevabını çok iyi bildiği "Niye ben?" sorusunun çığlığını atıp, avaz avaz bağırmak istedi. Çoğu kişi gibi kendine, hatalarına, tercihlerine olan kızgınlığını kaderine yükleyip ona isyan edecekti. Ama yine sustu. Bu sefer susmayacağını, artık susmaması gerektiğini bile bile bir müddet daha sustu. Önemli olan insanın kendisine susmamasıydı. Eğer bir kadın kendisine susmuşsa, işte o zaman orada ölen bir hayat var demekti. Başkasına sessiz kalmak değildi ki susmak. İnsan kendine susuyorsa vahimdi durum. Tülay, başkalarına ve hayata susmuştu belki ama kendisine konuşmaya başlamıştı. Bugün onun uyanışı, miladı olmuştu, fark ediyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, olamazdı.

Şimdiye kadar yaşadığı kırgınlıklar, affetmeye kendini zorlayışları, görmezden gelişleri, umursamazlıkları, değişir umutları bir bir gelip oturdular aklının kanepelerine. Şimdiye kadarki kırılma noktalarını, bulduğu çaputlarla bağlayıp sonra da hiç sorun yokmuş gibi yaşamaya

devam edişlerini hatırladı. Ne çok çaput bağlamıştı fark etmeden. Kaderin çetelesini tutmak ağır gelmişti zihnine. "Ah," dedi. *Ah, meğer ne çok uyarı gelmiş hayatım boyunca. Hayat bana ne çok mesaj vermiş de ben anlamamışım. Belki de artık mesajı anlayayım diye Deniz'in hastalanması ve benim de bunları burada konuşulurken duyup yıkılmam gerekti. Demek geçen ay elime geçen Tanrılar Okulu kitabının öğretileri boşuna bu zamanda gelmemişti,* diye düşündü.

"Şimdiye kadar verilen mesajları anlamadığın için kanının ölmesi gerekti," gibi bir cümle yazıyordu kitabın bir sayfasında. Çok sarsıcı bir ifade ve büyük bir yüktü bu. O bölümden sonra kitabı kapatıp iki hafta hiç açamamış ve hep bu cümleyi düşünmüştü.

Her şey olması gerektiği gibi oluyordu. Kabulleniş, hayatı daha yaşanılası kılıyordu ve değişim aslında kabullenişle başlıyordu.

Tülay da olanları kabullenmek istemeyişinden daha fazla kaçmamaya karar verdi. Yıllardır böyle davranıyordu ve hiçbir yararını görmemişti. "Hayatın verdiği mesajları anlamam için daha ne olması gerekiyor? Benim de mi sevdiklerimin elimden alınması gerekecek?" diye sordu kendine. Sonu belli olan bir şeyi ertelemenin hiçbir yararı olmadığını yıllarca tecrübe etmişti zaten. Sırf sorumluluk almaktan korktuğu için yıllarca nelere göz yummak zorunda kalmıştı. Oysa göz yumduğun hayat, insanın kendi hayatı değildi. Dikte ettirilen, kurallarını, planını başkasının belirlediği, kendin olamadığın bir hayat senin hayatın değildi. Tülay, aksi bir hayatın onu hiçbir yere götürmediğini ve mutlu etmediğini görmüştü. Artık kendi hayatını yaşamalıydı. Artık korkmamalıydı. Eğitimi, parası, ailesi, eşi dostu olmayan nice kadınlar ne kahramanlık hikâyeleri yazmışlardı bu dünyada. Ken-

di mi yapamayacaktı? Elbette kolay olmayacaktı, ama imkânsız değildi. En azından kendine güveni olurdu, huzuru olurdu. Bir başkasının yazdığı metindeki rolü değil, kendi hayatını yaşardı.

Tüm işaretler ona, "Yola çık, yol açık," diyordu.

Madem bir zamanlar sevdiği adam onu sevmiyordu, kendisinin de ona karşı bir duygusu ve umudu yokken aynı çatı altında yaşamanın da hiçbir anlamı yoktu. Kalbi, aklı bir başkasındayken ve bu yaşadığı bir hevesten öte koca bir sevda olmuşken, bunu bile bile o adamın gözlerine bakabilecek, ona yeniden dokunabilecek miydi? Kesinlikle hayır! Gözleri her daldığında, yine onu düşündüğünü bilerek yaşayabilecek miydi? Hayır! Tabii ki canı yanacaktı, ama hangi yangın, hangi acı ömür boyu sürüyordu ki?

Eğer baş eğer, görmezden gelirse, acaba Deniz ne zaman gidecek korkusuyla ve aklında bir başka kadın olduğunu bilerek yaşayacaktı. Bu şekilde bir ömür bile bile yanacaktı. Şimdi de yanacaktı, ama elbet dinecek, sönecek ve bitip kül olduğu yerde ruhu tekrar filizlenecekti.

Tülay, bir kere uyanmış ve hayatın tüm öğretilerini birleştirmişti. Artık kalan ömrünü uyuyarak heba edemezdi.

Gözlerini, kuru yapraklarla buluşan ayakkabılarından ayırarak kafasını kaldırdı. Her şey pamuk ipliğine bağlıydı gerçekten ve hiçbir şeyin garantisi yoktu bu hayatta. Bir saat içinde bugünü ve yarınları değişmişti. Hareket akılda mayalanırdı. Rastlantısal olarak duydukları, değişim düğmesine basmıştı. Aklında mayalananlar yüreğinde kabarmıştı. Artık fırına girip pişme zamanıydı.

Kararını vermişti. Ne, nasıl olacaktı bilmiyordu ama hayatına Deniz'le devam etmeyecekti. Ona da Derin'e de

kızgın değildi. Tek kızgınlığı kendineydi. Kendini de affetmeye ve kendinden yeni bir ben yaratmaya hazır hissediyordu. Kafasını çevirdi ve hastane bahçesinden giren Kemal'i gördü. Hiç düşünmeden seslendi.

"Kemal Bey, merhaba, bir bakar mısınız?

Meğer aşk, değil insanın insana,
insanın kendine bile ait olmadığını
bile bile, onun sana ait olduğunun,
nasılsa gitmez zannının hanelerinde
büyüyüp yeşerirmiş.

Aşk Bir Mucizedir

19. Bölüm

Kemal...

Mektubuma nasıl başlayacağımı bilmiyorum.

Nasıl seslenmeliyim sana mesela?

Ya da neyi, nasıl yazmalıyım?

Hangi sözler kendimi, içinde bulunduğumuz durumu ve gidişimdeki düşünceyi, amacı, duyguyu verir, bilmiyorum. Çok düşündüm, yeterli olacak sözcükleri buldum da onları hangi sırayla yazmam gerektiğini bulamadım. Ben de, aklıma geldiği gibi, kalemin istediği gibi yazmaya karar verdim. Galiba sondan başlayacağım.

Derin ben gidiyorum.

Nereye diye sorma. Nereye değil de, nereden gittiğimin önemli olduğu bir konu bu. Senden, benden, bizden gidiyorum Derin. Çünkü biz, artık biz değiliz. Sen benden gideli çok oldu, biliyorum. Ben de senden gideli çok olmuş meğer, yeni fark ediyorum. İkimiz de büyük hatalar yaptık. Bazı hataların geri dönüşü olmuyor ve bazen de yeni bir şeyin başlaması için eskisinin bitmesi gerekiyor.

Her şeyi biliyorum Derinim, ama sen, benim olmadığın halde sana Derinim diyebilmenin ne zor olduğunu bilme isterim. Meğer aşk, imkânsızlar sularında, bu benim başıma gelmez eşiğinin dibinde yaşarmış.

Meğer aşk, değil insanın insana, insanın kendine bile ait olmadığını bile bile, onun sana ait olduğunun, nasılsa gitmez zannının hanelerinde büyüyüp yeşerirmiş.

Meğer aşk üçgeni, Cemal Süreya, Tomris Uyar ve Turgut Uyar'la bitmemiş...

Sana kızgın değilim. Kırgınım evet, ama kızgın değilim. Benim kızgınlığım kendime. Bir kadının ne beklediğini göremeyen körlüğüme... Ne dersek diyelim, bazı aşklar bitmeliymiş, bizimki o bazı aşklardanmış. Aşkı bitmiş, sevgisi, saygısı, muhabbeti, huzuru, tutunacak herhangi bir dalı kalmamış birliktelikler de bitmeli ki birbirine geç kalmış insanlar koşup yetişebilsin, kaldıkları yerden, kalan ömürlerine devam edebilsinler. Daha kaç gün doğumunun kaldığını bilmediğimiz ölümlü dünyada, keşke biriktirmenin, ukdeli yutkunmanın, gurur yapmanın hiçbir anlamı yok. Bizim yollarımız ayrılmış, o yollar birbirimize çıkmaz artık...

"Dünyadaki en güçlü insanlar kimlerdir diye sorsalar, "Kendi başının çaresine bakmayı öğrenmiş kadınlardır derdim," demiş Cemal Süreya.

Bilirim sen de güçlü kadınsın, bensiz de idare edersin, hatta daha iyisini yaparsın...

Sevgiyle,

Dostça,

Kemal...

Derin, yatağa gelen Mucize'nin başını okşarken başucundaki zarfı görmüş ve hemen açıp okumuştu. "Bu nasıl olur" şaşkınlığı, "oh be bu sırrın yükü kalktı omuzlarımdan" rahatlığı ile gözlerinden yaşlar akarak okumuştu. Suçluluk duygusu gelip uzanmıştı bir yanına. Hemen ayakucunda "keşke böyle olmasaydı" oturuyordu. Evlendiği

adamla yaşlanacağı, beraber el ele öleceği hayali öleli çok olmuştu da cenazesi yeni kalkıyordu. Sözcükler bir bir binip keşkelere, taziyeye geliyorlardı. Gelene, gidene, yıkılan hayallere, yalnızlığa, yaşadıklarının onu daha da güçlü kıldığı hissinin farkındalığına, güçlü olmak istemeyişine ve bilmediği nice şeye ağlıyordu Derin. Bunun değişmez bir son olduğunu biliyordu, ama bu şekilde olması gerekmiyordu...

Ne kadar ağladığını bilmiyordu. Ağlayarak uykuya daldı. Uyuyunca geçti sandıklarımız, uyanınca geri gelirdi, yine de gözyaşı hep uykuya sarılmak isterdi.

Çocuklar okula, Kemal Derin'in bilmediği bir yere gitmişti. Cam açıktı. İstanbul'a yağmur yağıyordu. Derin'i yağmur sesleri eşliğinde sığındığı uykudan, çalan telefon uyandırmıştı. Bilmediği bir numara arıyordu. Gözlerini açar açmaz, mektubu gördü ve hatırladıklarını hiç sevmedi. Uykuda bulduğu şifa bir anda kaybolmuştu. Telefon çalmaya devam ediyordu. Hiçbir konuşmayı kaldıracak durumda değildi, ama yine de dayanamayıp açtı. Karşısında bir kadın sesi vardı.

"Merhaba Derin, ben Tülay." Derin cevap veremedi.

"Alo, beni duyuyor musun?"

Derin yatağına, açık pencereden sesini duyduğu yağmura baktı. Uyandığını görünce koşup gelen Mucize'nin dokunuşunu hissetti. Hepsi gerçekti. Uykuda değildi ve telefonun diğer ucunda Deniz'in eşi Tülay vardı. Bu nasıl bir gündü böyle, şok üstüne şok yaşıyordu. Kendini toparlamaya çalıştı.

"Alo, orada mısın?"

"Evet, buradayım, duyuyorum."

"Merhaba Derin. Ben Tülay. Hiç tanışmadık, ama sanırım birbirimizi ismen de olsa tanıyor ve ikimiz de birbirimizin kim olduğumuzu biliyoruz."

"Ben gerçekten anlayamıyorum ve çok şaşkınım."

"Ben de dün öğrendiklerimden sonra en az senin kadar şaşkındım. Ancak kendimi toparlayıp arayabildim. Lütfen anlatacaklarımı iyi dinle ve bana inan."

"Peki, dinliyorum."

"Bunu neden yapıyorum bilmiyorum, ama dün kırılıp paramparça olan içimdeki kadın, kendimi bu şekilde daha kolay toparlayacağımı fısıldadı kulağıma. Bir kadın olarak vicdanım rahat etmedi. Bunları bilmen gerektiğini düşündüm."

"Neden bahsediyorsun, lütfen daha açık konuş. Dün ne öğrendin, kim ne dedi?"

"Peki, dün sabah öğrendiklerimi anlatacağım, ama öncesinde sana Deniz'in durumundan bahsedeceğim. Deniz hasta Derin. Önemli bir ameliyat geçirdi, ama şimdi iyi."

"Nasıl? Nesi var? Nerede şimdi?"

"Sakin ol. Bölme lütfen, hazır seninle konuşacak gücü ve kararlılığı bulmuşken sadece beni dinle. Beyninde bir tümör vardı, onu aldılar. Şimdi kemoterapi alıyor. Birkaç aydır hastanelerdeyiz. Dün evden hastaneye döndüğümde Deniz'in oda arkadaşıyla konuştuklarını duydum ve kapının diğer tarafında durup onları dinledim."

Sustu Tülay. Buraya kadar kolay olmuştu, şimdi zor kısma gelmişti, ama yarım bırakamazdı. Aldığı nefesi hızlıca bırakıp, "O seni seviyor Derin. Aklı da kalbi de sende. Hastalığını öğrenince Kemal'le sana böyle bir oyun oynamışlar. Sen hastalığını bilme diye ayrılmış senden."

"Kemal'le mi?" Derin'in şaşkınlığı nefesini kesmişti.

Bunların bir rüya olduğunu düşünüyordu.

"Evet Kemal'le. Dün duyduklarımdan sonra bahçeye çıktığımda karşılaştım. Uzun zaman sonra ilk kez hastaneye gelmişti. Deniz'le vedalaşmaya geldiğini söyledi.

Duyduklarımı ona da anlatıp bir de ondan dinlemek istedim. O da her şeyi biliyor."

"Onun için bu sabah bir mektup bırakıp gitti," diyebildi Derin. Yüzünden akan gözyaşının sıcaklığının dışında hiçbir şey hissedemiyordu.

"Evet, gideceğini söylemişti, çoktan planlamıştı her şeyi. Ben de tüm gece uyumadım. Zaten çoktan bitmiş bir evliliği, onun aklında bir başkasının olduğunu bilerek daha fazla sürdüremezdim. Ama senin de olanlardan habersiz kalmana gönlüm razı olmadı. Biri duysa kızar bana, inanmaz. Bir başkası bana böyle bir hikâye anlatsa, ben de inanmazdım herhalde, hatta 'Ben yapamam,' derdim muhtemelen. Ama insan başına gelmeyince bilemiyormuş," deyip Deniz'den ve Kemal'den tüm öğrendiklerini eksiksiz anlattı.

"Ben ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum, şu an duyduklarıma, olanlara inanamıyorum," diye cevapladı Derin.

"Hayatın her zaman bizimkinden daha farklı bir planı oluyor. Biliyorum zor, ama inan hepsi gerçek. Şimdi not al, sana hastanenin adını ve adresini veriyorum. Benden bu kadar..."

"Tamam, hemen yazıyorum," derken başucundan hiç eksik olmayan deftere ve kaleme uzandı Derin. Hâlâ olanlara anlam vermeye çalışıyordu. Bir yandan da adresi not etti.

"Şimdi kapatıyorum," dedi Tülay. "Yanına git, sana ihtiyacı var."

"Tülay, teşekkür ederim ve özür dilerim. Böyle olsun istemezdim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Ben de böyle olsun istemezdim, ama demek ki bu da yaşanacakmış. Artık kapatıyorum Derin, dua et benim için."

"Söz veriyorum, edeceğim," dedi Derin ve telefon kapandı.

Derin, duvarların başına yıkıldığını ama aynı zamanda yıkılan duvarların gökyüzüne uzanan bir yol ördüğünü hissetti. Elinde telefon, yatağın içinde, doğrulduğu yerde kalakalmıştı. Tüm duyguları ve tüm düşünceleri birbirine girmişti.

İlk şoku atlattıktan sonra üzerini değişip, hastaneye doğru uzayıp giden bir yola çıkacaktı...

AYŞEN BOZKUŞ

Mutlu sonlarda,
sancıya kurulan saatlerin alarmları
iptal edilir sonsuza dek.
Artık saatler mutluluğa,
alarmlar beraber uyanılacak
sabahlara kurulur...

Aşk Bir Mucizedir

20. Bölüm

Aylardır hain ilan ettiği, aynı zamanda hasreti içini yiyip bitiren adamın aklandığı yer, vicdanının adliyesi, bir hastaneydi.

Hastanenin büyük bahçe kapısından girip soğuk duvarlara anlamsızca baktı. İçinden bir ses sürekli burada ne işi olduğunu soruyordu. Gitmek de kalmak da hiç bu kadar zor olmamıştı. Hastane bahçesindeki çınar ağacının altına, kaldırımın kenarına oturdu. Önyargısını, bir ihtimal daha olduğunu unutuşunu, sevdiği adamın ona arkasını dönebileceğini, cesaretsizliğine inanmış olmanın ağırlığını ciğerlerinden boynuna kadar hissetti. Nefes alamıyordu. Kendini suçluyordu. Deniz'e böyle davrandığı için, hakkında düşündükleri için kızıyor, bu durumla tek başına baş ediyor oluşunu hatırlayınca, içinde neresinin olduğunu bilmediği bir yerleri sızlıyordu.

Gözleri yaşlı, onun olduğuna inandığı bir odanın camına bakıyordu. Perdesi açık pencerelerden birinde elinde kemanla Deniz'i gördü. Nerede ve ne halde olursa olsun tanırdı, oydu. Elinde keman olmasına şaşırmakla birlikte üzerinde durmadı. Oturup ağlamaya başladı,

yaşadıklarını düşünüyordu. Ne çok şey yaşamış, ne çok şey öğrenmişti. Kadınca bir duyguyla "ben" olabilmenin tarifsiz ürpertisel hafifliğini hissediyordu. Hayat her zaman tercihlerden ibaretti. Ona yaptığı bir aşk tercihiyle, uyanış ve ben farkındalığı yolu açılmıştı. Bu aşk onun uyanışıydı. Çok iyi biliyordu ki karşısına çıkan hiç kimse ve hiçbir şey tesadüf değildi. Herkes ve her şey bir öğretiyle hayatımıza dâhil oluyordu, görevini yapan, ayrılıp başka bir göreve doğru gidiyordu. İnsan tercihleriyle, yolunu seçip derslerini tamamlıyordu. Aşkı seçmeseydi, belki de uyumaya devam edecekti. Bu aşkın mucizesiydi.

Tanıştıkları ilk günden bugüne kadar geldi zihninin düşsel sokaklarında. Düşünüp tartmış, aldığı yolu tecrübe tecrübe, ders ders ölçmüştü. Bugüne, bu âna gelince durdu. Yol ayrımında olduğunu fark etti. Şimdi yine bir tercih yapmak zorundaydı.

Eğer içeri girerse ne olacaktı?

Muhtemelen Deniz ve Özdemir'le böyle bir karşılaşma yaşayacaktı. Peki ya sonra?

• • •

Kahve gözleriyle mavi mavi bakan adam,
Sabah ezanı huzuru, Cuma saati duam dediği, sevdiği,
Gönlünün nikâhlısı...
Tam karşısındaydı.

O sağdan sola doğru yatırdığı, önleri uzun saçları toplanıp, bir bir gitmişlerdi. Derin'in yanağını yanağına dayadığında, avuç içlerine alıp da sevdiğinde sinen koku gitmesin diye elini, yüzünü yıkamaya kıyamadığı, beyazlarının çıkmaya başladığı Deniz'in sakallarından eser kalmamıştı. Gözlerine bakarken her bir telini ayrı ayrı sevdiği kirpikleri, göz kapaklarının o güzel süsleri, çırılçıplak bırakmışlardı yerlerini. Gözleri şaşkınlık ve şükür içinde keşke keşke bakıyordu Derin'in gözlerine. Doğruldu onu görünce. Kırmızı bir kablo bağlıydı damar yoluna. Derin'in kabloya baktığını görünce onun da gözleri o tarafa kaydı. Yüzü düştü, utanır, üzülür gibi oldu her mimiği. Sen değil, yaşanacak güzel günlerine, hayallerimize, planlarımıza kıyan, o lanet hücreler utansın, diyemedi Derin. Sustu.

Derin, Özdemir'e baktı. Onun kemoterapinin döktüğü saçları çıkmaya başlamıştı. Bir Deniz'e, bir Derin'e bakıyordu. Yüzünde şaşkınlık ve mutluluk vardı. Bakışlarının direk hücum ettiği gözlerine umut ve hikâyelerini bildiği bir ifade yerleşmişti.

"Merhaba," dedi Derin ortaya, sesinin çıkabildiği kadarıyla.

Sesi onun değilmiş gibi, kendi de ilk kez duyuyormuşum gibi yabancı, ürkek bir kız çocuğununki gibi titrek ve uzun bir yoldan geliyormuş gibi yorgun çıkmıştı. Eğer bu kelime vücuda, yüze sahip olsaydı, beyaz tenli, kırmızı yanaklı, gözleri yerden kalkmayan, elini kolunu nereye koyacağını bilmeyen, oturmakla ayakta durmak arasında kalmış, çekingen bir kız olurdu.

Heyecanlı bir sesle "Merhaba," dedi yan yataktaki yeşil gözlü, kirpikli çocuk.

Deniz ona baktı. O Deniz'e baktı. Özdemir Derin'e dönüp, "Sen Derin olmalısın," dedi.

Güldü Deniz. Saçları, sakalları, kirpikleri olmayınca bambaşka birine dönüşse de gülüşü hâlâ aynıydı. Bu gülüşü yakalamıştı Derin. Güneş, o gülünce doğuyordu Derin'in dünyasına. Aylardır görmediği adamın yokluğunda temmuzun sonunu ve ağustosun başını güneşsiz geçirmişti, eylülü harcamıştı. Ekimin o soluk benzinde sanki birden ışıl ışıl olmuştu oda. Açık camdan görünen ağaçların yeşili, gökyüzünün mavisi, hastane odasının camgöbeği rengi pikesi, ruhu, bakışları her şey ve her yer ışımıştı. Bir fotoğraf filtresi kullanılmış gibi, birden canlanmış renkler, birden parlamıştı Derin'in ruhu.

"Derin!" dedi Deniz. Bu sen misin, diyen sesi, aynı zamanda, Evet bu Derin, diye cevaplıyordu.

Derin ise adını ilk kez duyuyordu sanki. O seslenmediğinden beri, adı bu kadar yumuşak ve sevgi dolu gelmemişti kulağına. Meğer ne güzelmiş adım. Bir Derin dedi, bir gülümsedi. Benim haftalardır ağlayan gözlerimin yaşı dindi. Yüreğim tüm yaralarını sargı beziyle sardı. Sesinden adımı duyuşum tüm ruhuma pansuman yaptı, diye düşündü.

Ve günler sonra...

Hava güneşli ama rüzgârlıydı. Koca evrende küçücük kalacak bir hastane binasının küçük bölmeler hâlindeki büyük sayılabilecek bir odasında, hayatın bir parçası olma görevini yerine getiriyorlardı.

Zamanın en yavaş aktığı, geçen her dakikayı hissederek uğurladığımız yerlerdi hastane odaları. İnsan, içinde sürekli bir çıkıp gitme isteğiyle, gözü saatin geçmek bilmeyen her bir dakikasına uğrardı. Gitse aklı hastanede kalırdı, kalsa ruhu dışarıdaki hayatta... Derin'in de, Deniz'in de aklı sağlıkla ayrılacakları gündeydi. Çok az kalmıştı, artık tedavinin sonuna gelinmişti.

İnancın ve umudun çocuklarıydı mucizeler.

Duayla, aşkla, sevgiyle, hayallerle yenmişlerdi onlar bu hastalığı. Onca şeyle baş etmişlerdi de son günler için sabredemiyorlardı sanki. Gözleri hep kapıda, akılları bir daha gelmemek üzere taburcu olunacak o gündeydi. Oysa bulundukları oda, genel hastane odalarına göre oldukça şıktı. Hasta yatağının hemen yanında, açılıp çift kişilik yatak olabilen bir koltuk ve berjer vardı. Orta alanda

üzerine Derin'in Deniz'e okumak için getirdiği kitapları bıraktığı büyükçe bir sehpa ve tam karşısında televizyon bulunuyordu. Köşedeki servis amaçlı tezgâhın üzerinde sıcak içecekler, bardak, şeker, su gibi temel şeyler bırakılmıştı. Önüne de refakatçinin yemek masası olarak da kullanabilmesi için tekerlekli pembe bir sandalye yerleştirilmişti.

Girişte üç kapılı dolap, emanet kasası ve karşısındaki kapının ardında da duş ve lavabo vardı. Hemen hemen evinin yarısı kadar büyük olan odanın orta alanı bomboştu ve dört duvarın iki duvarı yere kadar camdı ve oda güneşin ışıltısıyla yıkanıyordu. Başka yerde olsa enerji ve huzur verecek olan ışıklar ve otel odasını aratmayan dekorasyon, insanın vücudundaki rahatsızlık, tedaviler, ihtimaller, iğneler, ilaçlar, umutlar, pişmanlıklar, geç kalınmışlıklar ve birbirini çağrıştırıp uzayıp giden düşünceler içinde sıkıcı kalıyordu. İnsanın ayakları hep kapıya bakıyordu. Dünyanın her yerinde aynı kokan hastane odalarında, insanın içindeki dışarıda, hayatın içinde ya da evde olma isteği bir türlü bastırılamıyordu.

Bulunduğun yeri, büyük, küçük, ışıltılı, karanlık, özensiz eşya yahut lüks dekore edilmiş olması değil de orada bulunma sebebin, kafandaki düşünceler güzelleştirebiliyordu, ruhunun hissettiği duygular özel kılıyordu.

Televizyondaki birbirinden gereksiz öğlen programlarını zaplamaktan sıkılıp kumandayı başucundaki telefonun yanına bırakırken Deniz, yanına oturan Derin'in gözlerini hiç ayırmadan kendisini incelediğini gördü. Kafasını çevirdiğinde, sevdiğinin gözlerinin gözlerine baktığını görmek, sabahın ilk saatlerinde, yüzüne ışıyan güneşle selamlaşarak çarşaf gibi sakin ve pırıl pırıl bir denizde yüzmek kadar huzurluydu.

Nasıl ki o anlarda güneşin sarısı, denizin ve gökyüzünün mavisiyle umut dolup hayata şükrediyorsa, kafasını çevirdiğinde, kim bilir ne zamandır onu izleyen, sevgiyle bakan, daha ilk görüşte vurulduğu o gözleri görünce de içinden taşan mutlulukla beraber hayata ve Allah'a şükretti.

"İyi ki yanımdasın sevgilim. Sen yanımda olunca, hastane odasının görünmez parmaklıkları da sıkıcılığı da uçup gidiyor benim için."

Yatağından doğrulup alnından öptü. Deniz, ellerini Derin'in yanaklarında gezdirirken, Derin kafasını çevirip bu ellerin avuç içlerinden öptü.

"Ben her zaman senin yanındayım hayatım ve söz veriyorum ki nefes aldığım sürece hep yanında olacağım," dedi. Sevgi dolu minik bir öpücük kondurdu dudaklarına ve devam etti:

"Paylaşacağımız nice güzel günlerimiz olacak sevgilim. Bunlar, doğum öncesi sancılar. Bir bebek bile sancısız, ağrısız doğmuyorken, güzel günlerin önümüze serilmesini bekleyemeyiz. Hepsi geçecek ve her şey güzel olacak. İnanıyorum buna."

Bu kadının bakışları da kelimeleri de umut doluydu. Ondaki bu enerji ânında kendisine geçiyordu. Bir an ruhu ışıl ışıl oldu Deniz'in.

"İnşallah sevgilim, ben de inanıyorum," dedi ve kalkmaya yeltendi.

Yatmaktan sıkılmıştı. Odada onca yer olmasına rağmen Deniz'in yatağında oturan Derin, hemen kalkıp ayağa kalkmasına yardım etti. Cama doğru yürüyüp dışarıya baktılar.

Sabah başlayan kuvvetli rüzgâr, sakinleşmiş olsa da tamamen toplanıp gitmemişti. Reklam amaçlı bastırılan bir broşür bulundukları beşinci kata kadar yükselmişti.

Derin'in gözü beyaz bir poşete takıldı. Kanatlarını açmış, keyifle süzülen bir martı gibi, özgürce dolanıyor, yükseliyor, alçalıyordu. Oynaya zıplaya gezen, coşkulu bir gönül gibiydi. Rüzgârla alabildiğine dans ediyorken ağacın cılız bir dalına takılıverdi. Biraz çırpındı. Kurtulmaya çalışırken iyice dolanıp kaldı o küçücük dala. Derin, Deniz'e poşeti gösterip "İşte bu aşk!" dedi.

Deniz, Derin'in gösterdiği yere bakarak, "Nasıl yani?" dedi.

Derin açıklamaya başladı.

"Biraz önce özgürce istediği yöne uçan, keyifle uçsuz bucaksız alanda yüzen poşet, kuru bir dala takıldı ve ona sarılıp kaldı. Onlarca, yüzlerce ihtimal arasında sadece birine razı oldu. Sence de bunun adı aşk değil mi?"

Deniz güldü.

"Bence mecburi birliktelik onlarınki. Aşk olsa beraber uçarlardı," dedi.

Sevdiğini kendine çekip sarıldı. Gözü Derin'in rujunun kırmızısına takıldı.

"Hayat fazla siyah beyaz... Çok renksiz. Üzerine biraz kırmızı atmalı," dedi.

Gülümsedi Derin.

"Bilmez misin be adam. Ruhum en grilere boyandığında bile, içimde bir yerlerde kırmızılarım vardı benim. Bazen nokta kadar, bazen kalbim kadar. Umudun mavisini bile, bazen sevdamın sıcacık kırmızısıyla boyadım ben. Dudaklarımı boyadığım rujumun kırmızısını, tüm ruhuma bulaştırdım. Adım değil, ama ruhum kırmızı benim," dedi.

"Biliyorum," dedi Deniz. "Biliyorum sevgilim, bunun için seni seviyorum, hayatımda sen ol istiyorum. Bedenlerimiz çürüyecek zamanla. Yaşımız geçtikçe aklar düşecek saçlarımıza, derimiz kırışacak, belki kilo alacağız,

belki çok zayıflayacağız. Belimiz kamburlaşacak. Belki de yaşlanmadan önce bir kaza veya hastalık sonucu fiziğimiz değişecek. Ama ruhumuz hep aynı kalacak. Ve ben senin ruhunu, bana iyi gelen enerjini, benimle çocuklaşmanı, saçmalamanı, her kötü durumdan iyi bir şey çıkarmanı, umudunu hiç kaybetmemeni, vazgeçmeyişini, hassas olmakla beraber güçlü direnişini seviyorum. Ben senin ruhunu, ruhundaki her bir titreşimi, her bir rengi ayrı ayrı seviyorum." Gülümsedi Derin.

"Beni benden iyi tanıyan adam, ben de seni çok seviyorum."

AYŞEN BOZKUŞ

Senin kokunla yatılan
her uyku,
Haccıdır ömrümün...

Aşk Bir Mucizedir

21. Bölüm

Aylar Sonra...

Derin, en sık buluştukları ve ilk kez konuştukları, kahve içtikleri yerde Deniz'i beklemeye başladı. Göz göze gelip ilk görüşte âşık oldukları yerin hemen yanında, Deniz'in Derin'i, onlar için özel bir anlamı olan bu yere, ikinci tanışma yıl dönümünde davet etmesinin bir sebebi vardı elbette. Derin içinden, *Küçük bir sürpriz fena olmaz,* demekle beraber bunu beklemiyordu da. *Birer kahve içer, sohbet eder, döneriz herhalde,* diye düşünmüştü.

Derin düşüncelere dalmış bir şekilde havuzun sularına bakarken Deniz, arkasından sessizce yaklaştı. Omzuna astığı kemanını, büyük bir özenle kılıfından çıkardı ve çalmaya başladı.

Deniz, Derin'den sonra sevmişti kemanı. Bir keman öğretmeni olan Derin, hakkını vererek çalıyordu bu küçük müzik aletini. İnsan sesine en çok benzeyen çalgıydı keman. Deniz'in Derin'in yokluğunda sürekli keman dinleyişi bundandı belki de. Derin konuşuyor, Derin anlatıyor gibi dinliyordu çıkan notaları. Sesini dahi duya-

madığı kadının özlemi öyle artmıştı ki içinde, dinlerken Derin yerine kemanın sesine sarılmak istiyordu. Gözlerini kapatmasına gerek dahi kalmadan, kemanı Derin'in çaldığını hayal edebiliyordu. Gözleri açık rüyalar, olmayacak yerlerde olmasını istediği hayaller görüyordu artık. Bir seferinde oda arkadaşı Özdemir'e, "Sen birine sarılmamak, sarıl(A)mamak ne demek bilir misin?" demişti. Bilirdi tabii ki. Bilmez olur muydu hiç.

Herkesin, zamanın bir yerinde sarılamadığı biri mutlaka olmamış mıydı sanki? Onun da vardı tabii ki. Yine de cevap vermeden dinlemişti Deniz'i. Deniz de zaten cevap beklemediği için konuşmaya devam etmişti:

"O küçücük kolların tüm dünyayı kucaklayabilecekmiş gibi, kocaman, aç ve boş hisseder de en fazla sarıldığının onun hayali olduğunu bilerek, kollarını birbirine dolayıp kendine sarılırsın. İçinde büyüyen bir boşluk ve dilinde keşkelerinin ördüğü koca koca, savuramadığın isyankâr, sessiz küfürler ve akmayan bir gözyaşıyla yutkunur, kalkar gidersin. Sen nereye, kime, niye olduğunu bilmediğin bir yolu kucaklarken zaman da seni kucaklar. Bilirsin ki zaman elbet bir gün bu yaraları saracak. Ama o güne kadar, insan hayattan alacağı dersleri alıyor, ezilecekse eziliyor, bükülüyor, azalıyor, çoğalıyor. Olması gereken kişi olana kadar canı acıyor, böylece büyüyüp olgunlaşıyor. Herkes ve her olay hayatın bir dersi işte. Görebilene..." demişti.

Ve sonra uzun bir sessizlik almıştı odayı. Kim bilir belki de hayallerinde sevdiklerine sarılmışlardı.

Yokluğunda boşluğu saran kolları, onsuzken dinlediği kemanı tutuyordu. Karşısında sevdiği kadın, gözleri dolu, kalp atışı dışarıdan duyulacak kadar hızlı atarken şaşkın ve minnet dolu gözlerle onu izliyordu. Kemanın yayı, Deniz'in o güzel, bakımlı ellerinde ileri geri gidip

gelirken çıkardığı ses, Derin'in kulağına değil, direk kalbine gidiyordu.

Deniz, ne zaman, nasıl öğrenmişti keman çalmayı? Derin kulaklarına da gözlerine de inanamıyordu. Deniz, hastane odasında, kolunda serumlarla, hiç de kolay olmayan şartlarda sırf sevdiği kadına jest yapmak için öğrendiği kemanını, saklamaya çalıştığı bir gururla ve hata yapmaktan korktuğu heyecanını bastırmaya çalışarak çalıyordu.

Etrafında dönerek çaldığı kemanı sustuğunda, boynuna sarıldı Derin. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Çevreden geçen insanlar onlara bakıyordu. Bakıp yoluna devam edenler olduğu gibi, pek çoğu da durup onları izlemeye başlamıştı.

Deniz, kemanı masaya bırakıp Derin'in gözyaşlarını sildi. Elini dudağına götürerek sus işareti yaptı.

"Sakın ağlama."

Alnından öptü. Yanına oturdu. Gözlerinin içine bakarak, "Sen benim ruhumun eşisin biliyorum," dedi. "Ama yine de sen, eşim olma benim. Hayatıma, ömrüme eşlik et, ama eşim olma," dedi.

Derin şaşırmış, biraz da bozulmuştu. Bu konuşmanın nereye gideceğini merak etmeye başlamıştı.

Deniz devam etti anlatmaya, "Geçenlerde okudum. Evlenen erkeğe koca demişler. Çünkü koca bilge demekmiş, yüce, dağ demekmiş. Ama ne kadar yüce olursa olsun, üzerinde kar olmayan dağ eksik olur, yüce sayılmazmış. Ben sana dağ olayım. Sen gel tamamla beni, üşüyen tepelerimi ört, süsle en yükseklerimi ve eteklerimi, seninle yüceleyim," dedi.

Derin'in şaşkınlığı iyice arttı. Deniz ayağa kalktı, pantolonunu düzeltti ve yere eğildi. Bir dizi havada kalacak şekilde Derin'in önünde diz çöktü.

"Ben senin dağın olayım, sen de bu dağın karı ol, Derinim. Kocan olmak isteyen bu adamın, karısı olmanı, beni tamamlamanı istiyorum. Bir ömür seninle mutlu olmak istiyorum. Benimle evlenir misin?" dedi.

İnsanlar meraklı gözlerle onları izliyorlardı. Filmlerde gördükleri sahne, bir alışveriş merkezinin orta yerinde, havuz başında gerçekleşiyordu.

Asıl büyü, kelimelerdi. Kelimeler büyülüydü. Farkına varıp da kıymetini bilene sihrini sunuyordu. Derin, evlilikte taraflara verilen adlara böyle güzel bir anlam yüklendiğini bilmiyordu. Koca ve karı kelimelerinin nereden geldiğini öğrenmek ve kendini bu hikâyenin başrolünde bulmak hoşuna gitti Derin'in.

Son cümleye kadar neler olup bittiğini anlamaya çalışmış ve sonunda, şaşkınlıkla ellerini yüzüne götürmüştü. Kavuşmayı dahi bekleyemiyorken, sevdiği adam tarafından evlenme teklifi aldığı için tabii ki çok şaşkındı. Mutluydu. İnanamıyordu. Öylesine duygu yüklüydü ki ne yapacağını bilemedi ve duygularının en iyi bildiği şeyi yapıp ağlamaya başladı. Gözyaşları teşekkür ederek akıyordu yüzünden. Kendini toparlamaya dahi çalışmadı. Titrememesine şaşırdığı bir sesle, etraftakilerin bakışlarını hiç umursamadan cevap verdi.

"Sen benim kocam olmak istersin de ben bu koca dağ yürekli adamın karı olmaz mıyım sanıyorsun? Sen benim duamsın. Ömrüme yakışanımsın. Senin kokunla yatılacak her uyku, haccıdır ömrümün," dedi.

İnsanlar alkışlamaya başladılar. Aralarından birkaçı ıslık çaldı. Utandı Derin. Hiç kimseye bakamıyordu. Gözyaşlarını sildi. O sildikçe arttı yaşları. Çok uzun yoldan geliyordu o yaşlar. Deniz'i ilk gördüğü günden, ayrılıklarına, barışmalarına, kavuşmalarına kadar her hatıraya uğraya uğraya, yaşadıkları, paylaştıkları ve ayrı

kalmak zorunda kaldıkları her bir güne, âminlerine âmin ekledikleri her bir duaya selam vere vere, anıların her birini müjdeleye müjdeleye geliyor, gözünden öyle akıyorlardı.

Ayağa kalktı Deniz. Sarıldılar. Sımsıkı sarıldılar. Dualarını, hayallerini, âminlerini, şükürlerini de yanlarına alıp sarıldılar. Hem güldüler hem ağladılar.

Gayret ettiler, umut ettiler, dua ettiler. Birbirlerinden vazgeçmek zorunda kaldıklarında bile, sadece yan yana, göz göze olmaktan vazgeçtiler. Sevmekten asla vazgeçmediler. Uzaktan da olsa sevdiler.

Ve sonunda, hayat,

Ve sonunda aşk,

Ve sonunda dualar,

Onları birbirlerine kavuşturdular.

Gökyüzüne baktı Deniz.

Dönmeyeceğimiz bir yer beğen, başka türlüsü güç,
Bir ellerin, bir ellerim yeter belleyelim yetsin
Seni aldım bana ayırdım durma kendini hatırlat
Durma kendini hatırlat
Durma göğe bakalım, diyen Turgut Uyar'ın Göğe Bakma Durağı şiirine selam etti önce.

Sonra teşekkür etti gökyüzüne, gökyüzündekine. Duasına "Ol!" emri verene, onu yârine kavuşturana.

Rabb'ine, buluta, umuda, meleklere, Eros'a, bildiği, bilmediği tüm inançlara bir bir teşekkür etti.

Şükrün en büyüğünü yarattı yüreği.

Ve ekledi:

"Ah kısmet, işte şimdi tüm alacaklarımı tahsil ettim senden..."

Bir başka son...
Sen olsan hangi yolu seçerdin?

Aşk Bir Mucizedir

22. Bölüm

Derin, hastane bahçesinde incir ağacının altında, hayalinin sokaklarında tüm ihtimal sahnelerini izlemiş, eğer içeri girerse muhtemel yaşanacakları hayal etmişti gülümseyerek.

Önündeki yapraklar rüzgâra teslim olmuş, bulundukları yerin neresi olduğuna, nereye gitmek istediklerine bakmaksızın yol alıyorlardı. Az ileride sekiz on yaşlarında iki çocuk evcilik oynuyordu. Nedense yeni fark etmişti onları. Kırmızı paltolu kız, belki de abisi olan erkeğin söylediklerine itiraz ediyordu. "Geçen sefer de oyunun kurallarını komşunun oğlu Ali belirlemişti. 'Ben işe gidiyorum, sen yemek yap!' demişti, öyle oynamıştık. Şimdi de sen 'Ben maça gidiyormuşum, sen de çocuklarla ilgileniyormuşsun,' diye oyunu belirliyorsun. Ben böyle oynamak istemiyorum," dedi. Oyun arkadaşı, "Ama annemle babam böyle yapmıyorlar mı? Evcilik oynuyoruz sonuçta, onlar gibi davranacağız. Evcilik başka nasıl oynanır? Oyunbozanlık etme," diye cevap verdi.

Kırmızı paltolu küçük kız bir ayağını yere vurup, "Ben onlar gibi olmak istemiyorum. Annem babam gibi

yaşamak istemiyorum. Sen babam değilsin, ben de annem değilim. Bu benim oyunum, istediğim gibi oynarım. Ne sen, ne Ali ne de başkası karışamaz, tamam mı? Bu oyunu kendi istediğim gibi oynayacağım," diye çıkıştı.

"Bu benim oyunum," diye fısıldadı Derin.

Tüyleri ürpermişti. Gözünün önüne bir piyes inmiş, mesaj veriyordu sanki. Sanki bir rehberdi karşısındaki. Uyandığı uykusuna tekrar dalmak üzere olan Derin'e, *Hadi kalk, uyuma, devam et yoluna, bu senin oyunun,* diyordu.

Önce anne babası, sonra konu komşu, akraba, çevre kodlamıştı onu. Sonra Kemal nasıl bir hayatı olacağına yön vermişti. Onu bu düzenden çıkaran Deniz de bir başka uykuya daldıracaktı belli ki. Kemal ve Deniz hastalık dönemini ondan saklayarak onun bu hikâyede nasıl rol alacağını planlamamış mıydı sanki. Sonra Tülay, "Git, o seni seviyor," demişti. Derin de kendi oyununu başkalarının kararlarıyla oynamaya dâhil olmuş, sonra bir kız çocuğu onu bu oyunu sonlandırması için uyarmıştı.

"Bu benim oyunum. Bu benim hayatım," dedi bir kez daha.

Rüzgâr, Derin'in gözünün takıldığı kuru yaprakları sürüklemeye devam ediyordu.

"Ben yaprak değilim, yaprak olmayacağım. Gerekirse kendi rüzgârımla kendim olacağım, ama başkasının belirlediği yolu yürümeyeceğim," dedi. Ayağa kalktı. Üzerine oturduğu kuru yaprakları montundan silkeledi. Eğer içeri girerse olacakları az çok biliyordu. Yürümeye başladı. Yaprakların hışırtısı arasında gözlerinde yaş, içinde bir hafiflik ve biraz da mutlu bir heyecanla yürürken, biraz önce Deniz'in hangi odada olduğunu düşündüğü hastane odaları, tüm pencereler ve ihtimaller arkasında kaldı.

Anlamıştı ki, erkeklerin dünyasında mahsur kalmış kadınlar, kendi aklıyla, kendi kalbiyle ve diliyle uyanırlarsa, ancak o zaman bu dünyada yeni bir gün başlayacaktı.

Yüreğinde koca bir özlemle ve sonsuz sandığı bir sevgiyle gözünde damlalarla yürüyordu. Uyanışının adımlarıydı bunlar. Farkındalığı ve ne istediğini bilmesi ışık tutacaktı yoluna.

Ağlıyor görünmekten korkmuyordu. Ben böyleyim, diyordu. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da gülüyordu. İçindeki yaralı, âşık kadınla konuşmaya başladı.

Özür dilerim kendim. Hasretin biraz daha devam edecek. Ama inan tüm bunlar senin iyiliğin için.

Ve teşekkür ederim kendim. İyi ki, tüm bu şeyleri yaşayan bendim, iyi ki kendi yolumu seçtim. Ağlamam gerektiğinde ağladım. Sevmem gerektiği zaman sevdim. Güldüm, kahkahalar attım, güzel anılar biriktirdim. Düştüm de süründüm de. Ama her seferinde kalkmayı bildim. Şikâyet etmedim, isyanlarıma dönüp "Ne öğrendim?" dedim. Doğrularım da oldu hatalarım da. Kimseyi suçlamadım, kimseden bir şey beklemedim. Kararlarımın ve tecrübelerimin hepsini kucakladım. "Hepsi benim," dedim.

Hayat güzel insanlar çıkardı karşıma. Hepsiyle birer ders verdi. Almayı bildim. Sıkıştırdı da. Zaten en çok hayatın bu sıkıştırdıkları uyandırdı beni. Uyuyordum. Kendimin, yapabileceklerimin, kim olduğumun farkında değildim. Bana nelerle baş edebileceğimi, gücümü, ben olmaktan korkmamam gerektiğini göstermek için zorlukları verdi. Kendimi arayıp bulmam için yolları serdi, tercihler sundu. "Kader, gayrete âşıktır," demiş Yunus Emre. Gayretimi artırmak, yapabileceğimin en iyisine ulaşabilmem için yüklendi bu kadar. Çünkü ben hayatın verdikleriyle yetinmeyi, başkalarının sunduklarını kabullenmeyi marifet bilmişim.

Ve nihayet, en sevdiğim oyunumun, hayatımın benim olmadığını fark ettim.

Onun için gidiyorum. Sevmekten vazgeçmiyorum. Asla. Bu dünyadaki en güzel ve en güçlü duygu sevmek... Hayatımdan, mutluluktan, bir gelecek kurmaktan da vazgeçmiyorum.

Frida, Virginia Woolf, Tomris Uyar, Tezer Özlü, Didem Mamak vaz mı geçtiler? Hayır. Sadece severken, yaşarken kendileri olabilmeyi bildiler. "Ben"i yaratmayı ve yaşatmayı başardılar.

Ben de "ben" olmayı seçiyorum. Kendim olmayı seçiyorum. Kendi yolumu, kendim yürümeyi seçiyorum. Ben "ben" olmadan, tek olmadan biriyle "bir" olamam. Eş, çift olamam. Evlenmek, kendin olmak değildir ki. Evliliğin kendini bilen çiftlere ihtiyacı vardır. Ve bir kadının da sahiplenilme ihtiyacından çok kendisi olmaya ihtiyacı var.

"Ben" olmayı seçtiğin için teşekkür ederim kendim, dedi Derin ve sarıldı içindeki o güçlü kadına.

Bundan sonraki tüm yolları kendine çıkacaktı, artık biliyordu.

Kendi yoluna, kendi olmaya, kendini bulmaya doğru yürüdü ve yaprakların kapladığı yolda geride rüzgârın savurduğu, kendini bulmayı bekleyen gölgeler bırakarak gözden kayboldu.